

DRAVIDIC PRONOUNS

BY

V. VENKATARAJULU REDDIAR

Junior Lecturer in Tamil, University of Madras

UNIVERSITY OF MADRAS
1939

[Price, Rs

DRAVIDIC PRONOUNS

தமிழ்ப் பலகணலக் கழக நூலக
நிஞ்சாவூர்

52

BY

V. VENKATARAJULU REDDIAR

Junior Lecturer in Tamil, University of Madras

UNIVERSITY OF MADRAS
1939

[Price Re. 1/2]

Printed at the
‘TAMIL KADAL’ PRESS
180, Govindappa Naick Street,
G. T., MADRAS

தமிழ்ப் பலகலைக் கழக ஸ்தல
தஞ்சாவூர்

General Editor

Rao Sahib S. Vaiyapuri Pillai, B. A., B. L.,
Reader in Tamil

DRAVIDIC PRONOUNS

7080

திராவிடமொழியின் மூவிடப்பெயர்

சென்னைச் சருவகலாசாலை ஓரியண்டல் ரிசர்ச் இன்ஸ்டிடியூட்

தமிழ் ஜூனியர் லெக்சரர்

வே. வேங்கடராஜுலு ரெட்டியார்

எழுதியது

தமிழ்ப் பல்கலைக் கழக நூலகம்
கூஞ்சாவுர்

மதராஸ் யூனிவர்ஸிடி

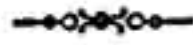
1939

[விலை ரூ. ௧.]

7080

முதல் பதிப்பின் மூலப் பதிப்பு,
1933

FOREWORD

The present work is the result of researches carried on by Sri. V. Venkatarajulu Reddiyar, Junior Lecturer in Tamil, O. R. Institute, during the year 1933—34.

The author's main attempt is to reconstruct the original Dravidic Pronouns from a study of their forms in the various languages of the Dravidian family of speech. The views and conclusions of the previous workers in the field, Dr. Caldwell, Messrs. K. V. Subbaier, Lakshmana Rao and others are considered in detail. The conclusions of the author may be conveniently tabulated as follows :—

Person.	Singular.	Plural.
First person	<u>ēn</u>	<u>ēm</u>
Second person	<u>nīn</u>	<u>nīm</u>
Third person	<u>tān</u>	<u>tām</u>

With regard to the demonstrative pronouns (third person, neuter) in the primitive Dravidian, the author's view is that they ended originally in consonants. The original demonstrative bases were, according to him, ā, ī, and ū and the interrogative pronouns were *evan* and (singular) and *evam* (plural).

A series of monographs on each of the several problems connected with Dravidian Philology is necessary before a comprehensive study of the subject could be made. It is to be hoped that the present work will serve as an incentive to the preparation of similar works on allied subjects.

University of Madras }
20—4—39 }

S. VAIYAPURI PILLAI
Reader in Tamil.

நூன் முகம்

உலகில் வாழும் மக்கள் வெவ்வேறு இனத்தவராயிருத்தல்போல, அவர்கள் வழங்கும் மொழிகளும் வெவ்வேறு இனத்தனவாயிருக்கின்றன. இக்காலத்தில் பன்னூறு மொழிகள் வழங்குகின்றனவாயினும், மொழிநூலாராய்ச்சியாளர், அவற்றை யாராய்ந்து சில இனங்களாக வகுத்திருக்கின்றனர். மொழிகளை இனப்படுத்துதற்குச் சிறந்த ஏதுக்களாவன இன்றியமையாதனவாய் முதற்கண் அமையக் கூடிய பெயர்ச்சொற்களும் (தன்மை முன்னிலை முதலிய இடத்துப்பெயர்களும் உறுப்புப்பெயர் முறைப்பெயர் முதலிய பெயர்களும்) வினைச்சொற்களின் அமைதியும் சொன்முடிபும் இவைபோல்வன பிறவுமாம். இவை, ஒரு வீட்டிற்குச் சுவர் உத்தரம் தூண்முதலியன போன்று, மொழிக்கு மூலமானவை யாகும். இவற்றை நோக்கி, அறிஞர் மொழிகளை வகைப்படுத்தியிருக்கின்றனர்.

நமது தேசத்தில் வழங்கும் மொழிகளை ஆரிய மொழியினம் என்றும், திராவிட மொழியினம் என்றும், முண்ட மொழியினம் என்றும் மூன்றினங்களாகப் பிரித்து வழங்குவர். ஹிந்தி குஜரத்தி மஹாராஷ்ட்ரம் முதலியன ஆரியமொழியைச் சேர்ந்தவை. தமிழ் கன்னடம் தெலுங்கு மலையாளம் முதலியவை திராவிட மொழியைச் சேர்ந்தவை. மத்திய இந்தியாவில் வழங்கும் சந்தாலி, கார்மாலி, மாஹ்லே, முண்டாரி முதலிய மொழிகள் முண்டமொழியைச் சேர்ந்தவை. ஆயின், திராவிட மொழிகளும் ஆரிய மொழியினின்று தோன்றியவையே என்னுங் கொள்கை சிலகாலத்திற்குமுன்வரை சிலரால் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்தது. அதனை ஆராய்ந்து, திராவிடமொழிகள் ஆரியத்தினின்று தோன்றினவல்ல என்று பல ஏதுக்களை எடுத்துக்காட்டி நிலைநாட்டியவர் டாக்டர் கால்டுவெல் ஆசிரியரே. அவர் ஆற்றியுள்ள அரும் பெரும் பணியின்பொருட்டு அவரை எஞ்ஞான்றும் மறவாது பாராட்டுதல் திராவிடமக்களுக்கே குரியதொரு கடமையாகும். டாக்டர் கால்டுவெல் கொள்கையை மறுத்து, திராவிடமொழிகள் ப்ராக்ரூதத்தினின்று தோன்றியன என்று கூறுவாரும் உளர். ஆயின், 'ஸம்ஸ்க்ருதத்தோடாவது அதனின்று சிதைந்துண்டாய் வடஇந்தியமொழிகளோடாவது திராவிடமொழிகளுக்கு யாதொருதொடர்பும் இல்லை. ஸப்த ஸாஸ்த்ரக்காரர் பாஷைகட்குச் சில மஹாவிபாகங்கள் செய்துள்ளவற்றில் ஸித்யன், டார்ட்டார், துரேனியன் என்றும் மற்றும் கூறுகின்ற அநிருக்த ஸ்வரூபங்க ளாகிய பல சினைகளோடு திராவிட பாஷாவர்க்கத்திற்குத் தொடர்புள்ளதாக வாதிடங்கள்

தோன்றியிருப்பினும் அவற்று ளொன்றாவது சித்தாந்த நிலைக்கு வந்திலது¹ என்று கேரளபாணினி, ஸ்ரீமத் ராஜராஜவர்ம கோயிற்றம்பிரானவர்கள் கூறியிருப்பது உளங்கொளத் தக்கதாகும். இதனால், திராவிடமொழிகள் விதியன் மொழியைச் சேர்ந்தவை என்று டாக்டர் கால்ட்வெல் கூறியிருப்பது துணிபுடையதன்றாதல் அறியப்படும்.

டாக்டர் கால்ட்வெல் கூறுவதுபோல 'நான்' என்னுஞ் சொல் தொன்மையதே யாயினும் அது செய்யுளில் இடம்பெறுதற்குப் பன்னூ ராண்டுக ளாயின. செந்தமிழாசிரியர்களால் விலக்கப்பட்டு வழக்கில்மட்டும் ஒதுங்கியிருந்த நீம் என்னுஞ் சொல் மீண்டும் செய்யுளில் இடம் பெறுதற்கு நெடுங்கால மாயிற்று. உயர்திணைப்பெயரில் கள்விசூதி சேர்ந்து வழங்கிய காலத்திலன்றே அதுவும் கள்விசூதி பெற்று நீங்கள் என்று வழங்கப்பட்டது? இவ்வாறே வழக்கில் வழங்குஞ் சொற்களுட் சிறப்பில்லாதன சில, செய்யுட் களிற் புகுதற்குப் பல்காலம் ஆகும். ²அந்தா ³இந்தா என்னுஞ் சொற்கள் கந்தபுராணத்தில் ஆளப்பட்டிருப்பினும் பெரும்புலவர் பிறரால் மேற் கொள்ளப்பட்டிலவன்றே? நிற்க.

தமிழ் தெலுங்கு கன்னடம் மலையாளம் இம்மொழிகளிலுள்ள மூவிடத்துப்பெயர்களைக்குறித்து ஒரு கட்டுரை எழுத முதற்கண் எண்ணி னேன். பின்னர், திராவிடமொழிகளைப் பெரிதும் ஆராய்ந்து சிறந்ததொரு நூலை எழுதிய டாக்டர் கால்ட்வெல்லின் கொள்கையையும், அக்கொள்கை யைப் பின்பற்றியும் மறுத்தும் சிலர் கூறியுள்ள கூற்றுக்களையும் ஆராய்தல் ஆவசியகமாகுமென்று கருதி அவற்றையும் ஆராயலாயினேன். அன்றி, துளு குயி ஓராஒன் ப்ரஹுயி இம்மொழிகளின் இலக்கணங்களையும் வேண்டுந்துணை நோக்கினேன். அவற்றுள், டாக்டர் கால்ட்வெல் தன்மை யொருமைப்பெயர்களைக்குறித்து எழுதியிருப்பது மிக்க விரிவினதாயிருத்த லானும் அதிற் பல்வேறு மொழிகளின் செய்தி கூறப்பட்டிருத்தலானும் அதனைத் தமிழ்மக்கள் அறிதல் நன்று என் றெண்ணி, அதனைச் சுருக்கி, முதற்கண் எழுதியுள்ளேன். ஆயினும், அது சிறிது பெருகியுளது. அதனை அறிஞர் பொறுக்குமாறு வேண்டுகின்றேன்.

இந்நூலிற் கூறப்பட்ட பொருள்களுட் சில, மீண்டும் வேண்டுமிடங் களில் கூறப்பட்டுள்ளன. அவை அவ்வவ்விடங்களில் பொருள் விளங்குதற்கு இன்றியமையாதனவா யிருக்கலின் அவ்வாறு எழுதப்பட்டனவாதலால் அவற்றைக் 'கூறியது கூறல்' என்னுங் குற்றத்தின்பாற் படுத்த லாகாது.

இந்நூல் தமிழ் தெலுங்கு கன்னடம் மலையாளம் துளு முதலிய மொழிகளின் தொடர்பினை அறிதற்கு ஒருசிறிது உதவியாகும். இதனால்,

¹ கேரளபாணினியம். 15டிக்கை. பக்கம். 7.

² கந்த. அசமுசுபி. 17.

³ கந்த. வள்ளியம்மை திருமணப். 35.

இம்மொழிகளெல்லாம் இந்நாட்டிற் பண்டுபண்டே வழங்கியதொரு தனி மொழியினின்று பிரிந்தவை என்பது விளங்குதல் கூடும்.

கன்னட மொழியின் ஆதிபுராணம், பஸ்வபுராணம், குமாரவ்யாஸ பாரதம் இவற்றிலிருந்து எடுத்தாண்டிருப்பவற்றையும் பாணினீய சூத்திரத்தையும் ஸ்ரீமத் H. சேஷையங்காரவர்கள் (Junior Lecturer in Kannada, University of Madras) அறிவித்தார்கள். ஆகலின், அவர்கள்பால் நன்றியறிதலுடையேன். இந்நூற்றிறத்தில் எனக்கு உதவி புரிந்த ஏனைய நண்பர்கட்கும் நன்றி பாராட்டுதலுடையேன்.

இந்நூல் 1933 — 34 ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பட்டது. ஆயினும், இப்போது தமிழீடர், ராவ்ஸாஹிப், திரு. எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள் இதனை நோக்கித் தங்கள் கருத்தினைத் தெரிவித்துதவினார்கள். அவர்களுக்கு நன்றி செலுத்துகின்றேன்.

வே. வேங்கடராஜுலு

உள்ளுறை

தோற்றுவாய்:

திராவிட இனத்து மொழிகள் :

தன்மை யொருமைப்பெயர் :

தமிழ், கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம், துளு, துத, கோத, கோண்டு, சூயி அல்லது கொந்த், ஓராஒன், ராஜ்மஹல், ப்ரஹுயி.

கால்ட்வேல் கருத்து:

திராவிடத் தன்மைப் பெயரின் பழைய வடிவம் நான் என்பதா, யான் என்பதா? — நான் என்பதற்கும் யான் என்பதற்கும் உள்ள தொடர்பு — யான் நான் இரண்டும் தொன்மைய — அதற்கு ஒரு திருஷ்டாந்தம் — தன்மைப் பெயரிற் சேர்ந்திருக்கும் உயிரெழுத்து யாது? — யான், நான் முதலியவற்றின் இறுதி னகரம் — இறுதி னகரம் பால் காட்டுவ தன்று — தன்மை முன்னிலைப் பெயர்களிற் சேர்ந்திருக்கும் உயிர்களும் சுட்டெழுத்துக்களும் ஒரே நியதிய வல்ல.

திராவிடமொழிந்த பிறமொழிகளிற் காணுந் தொடர்பு
ஸெமிடிக் மொழி
சிட்யன் மொழி

திராவிடத்தன்மைப்பெயர்க்கு மூலமாகிய ஆகாரத்திற்கு ஜேவெடிக் மொழியினத்ததாகிய மா மூலமாகலாம்.

K. V. சுப்பையா கருத்து:

தன்மைப் பெயரிற் சேர்ந்திருக்கும் உயிர் ஆகார ஏகாரங் கட்டு இடைப்பட்ட ஒலியினது — ஆன் என்பது நான் என் றுதல் — தன்மை விசுதிகள் : அன் விசுதி யமைந்தபின்பே அம் விசுதி அமைந்தது.

லக்ஷ்மணராவ் கருத்து :

நான் என்பதன் பழைய ஒலி 'ந்யான்' என்பது — ஏன் என்பதுவே முதலுருவம் — தன்மையைக் குறிப்பது ஏகாரமே.

தன்மை யொருமைப்பெயரின் ஆராய்ச்சி :

தன்மைப்பெயரிற் சேர்ந்திருக்கும் உயிரெழுத்து யாது? — தன்மைப்பெயரிற் சேர்ந்திருக்கும் உயிரெழுத்து ஆகாரம் என்பார்க்கு உள்ள ஆகாரம் — தெலுங்கில் தன்மை யொருமைப்பெயர் உருபேற்கு முறை — தன்மைப்பெயரிற் சேர்ந்திருக்கும் உயிர் ஏகாரமே — ஆகாரம் படர்க்கையையும் ஈகாரம் முன்னிலையையும் ஏகாரம் தன்மையையும் குறிப்பனவாதல் — படர்க்கை முன்னிலை இடப்பெயர்களிலும் சுட்டுக்களிலும் உயிரெழுத்துக்கள் ஒரே நியதியனவா யிருத்தல் — நான் என்பது ஞான் எனத் திரிதல் — தன்மையில் அன்விசுதிக்கு முற்பட்டது அம் விசுதி என்றல் அமையாமை — தன்மைப்பெயர்க்கு மூலம் மா என்றல் அமையாமை — நான் என்னும் பெயரின் அமைதி — ஆன், தன் முன்னின்ற எனகரத்தால் நான் என்றாயிற்று என்றல் பொருந்தாமை.

தன்மைப் பன்மைப்பெயர் :

தமிழ், கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம், துளு, துக, கோத, கோண்டு, சூயி அல்லது கொந்த், ஓராஒன், ராஜ்மஹல், ப்ரஹுயி.

கால்டுவெல் கொள்கை :

பன்மைப் பெயரிலுள்ள மகரம் உம் என்பதனினின்று அமைந்தது — மனமு என்னும் பெயரின் அமைதி — மேமு என்பதன் முதற்க ணுள்ள மகரம் இறுதி மகரத்தால் வந்தது.

தன்மைப் பன்மைப்பெயரின் ஆராய்ச்சி :

தன்மைப் பன்மைப்பெயர் ஆம் என்பதுவே என்றற்கு ஆகாரம் — பன்மைப்பெயர் ஏம் என்பதுவே — நாம் என்னும் பெயரின் அமைதி — கன்னடமொழியில் உளப்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மைப்பெயரில் வேறுபாடு உளதா? — நாம் யாம் என்பவற்றிலுள்ள மகரம் உம் என்பதனினின்று வந்ததன்று — நாங்கள் யாங்கள் என்பவற்றில் கள் விசுதி.

தெலுங்கின் பன்மைப்பெயர் : — மேமு என்பதன் முதலி லுள்ள மகரமும் எண்ணைக் குறிப்பது — மனமு என்னும் பெயரின் அமைதி.

தன்மைப் பன்மை வினைமுற்று விசுதிகள் — விசுதிகளின் நியதி.

II

முன்னிலைப் பெயர்கள்

முன்னிலை யொருமைப்பெயர் :

தமிழ், கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம், துளு, துத, கோத, கோண்டு, குயி அல்லது கொந்த், ஓராஒன், ராஜ்மஹல், ப்ரஹுயி.

கால்ட்வெல் கோள்கை :

நீ என்பது ஸிதியன்மொழியோடு தொடர்புடையது.

முன்னிலை யொருமைப்பெயரின் ஆராய்ச்சி :

முன்னிலை யொருமைப்பெயரின் தொல்வடிவம் நீன் என்பது — தொல்காப்பியனார் கூற்று — கண்டிசின் என்பதுபோன்ற முன்னிலை யொருமைவினையிற் காணும் இன் நீன் என்னும் பெயரின் கூறு ஆதல் — வினையெச்சத்தில் உள்ள இன் விசுதி — வழக்கில் முன்னிலையிற் காணும் ஏன் விசுதியின் உண்மை வடிவம் — நீன் என்பதற்கண் உள்ள நகரம் — நீன் என்பதில் 'ன்' விலக்கப்பட்டதன் காரணம் — நீய் என்னும் பெயர்.

தெலுங்குப் பெயர் :

நீவு என்பது நீம் என்பதன் திரிபு.

முன்னிலை யொருமை விசுதி :

ஐ விசுதியின் உண்மை வடிவம் — ஐ விசுதியின் பொருள் — ஓள (அவ்) விசுதியும் அதன் பொருளும்.

முன்னிலை யசைச்சொல் :

சின் — கண்டிசின் என்பதில் ககரம் சகரமாய்த் திரிந்ததன் காரணம்.

முன்னிலைப் பன்மைப்பெயர் :

தமிழ், கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம், துளு, துத், கோத, கோண்டு, குயி அல்லது கொந்த், ஓராஒன், ராஜ்மஹல், ப்ரஹுயி.

முன்னிலைப் பன்மைப்பெயரின் ஆராய்ச்சி :

முன்னிலைப் பன்மைப்பெயரின் தொல்லுருவம் நீம் என்பது — கால்ட்வெல் கொள்கை பொருந்தாமை — தொல்காப்பியனார் கூற்று — பிரயோக விவேகமுடையார் கூற்று — 'நீயிர்' என்பதன் அமைதி — 'நீர்' என்னுஞ் சொல் — 'நீவிர்' என்னுஞ் சொல்.

முன்னிலைப் பன்மை விருதி :

மகரமெய் முன்னிலைப் பன்மைப்பெயரின் கூறு — 'மின்' விருதி — கால்ட்வெல் கருத்து.

மின் விருதியின் ஆராய்ச்சி :

மின் விருதியின் அமைதி.

'மோ' விருதி — கால்ட்வெல் கொள்கை பொருந்தாமை.

முன்னிலையசை — இகும்.

கன்னடத்து முன்னிலைப் பன்மை : — நீம் என்பது நீவு என்றாதல்.

தெலுங்கு முன்னிலைப் பன்மை : — மீரு என்னும் பெயர் — கால்ட்வெல் கருத்து.

மீரு என்பதன் அமைதி.

மீரு என்பதன் ஆராய்ச்சி.

மலையாளப் பன்மை.

துளுமொழிப் பன்மைப்பெயர்.

III

படர்க்கைப் பெயர் :

தமிழ், கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம், துளு, குயி, ஓரா ஒன், ப்ரஹுயி.

படர்க்கைப் பெயரின் ஆராய்ச்சி :

படர்க்கைப்பெயர் தான், தாம் என்பவை.

படர்க்கைப்பெயருக்கும் சுட்டுப்பெயருக்கும் உள்ள வேறுபாடு.

சுட்டுப் பெயர்

சுட்டுப் பெயர்:

தமிழ், கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம், துளு, துத, குயி, கோண்டு, ஓராஒன், ப்ரஹுயி.

சுட்டுப் பெயரின் ஆராய்ச்சி:

ஒன்றன்பாற் பெயர்:— 'அது' முதலியன
பலவின்பாற் பெயர்:— அவை முதலியன
அவை' முதலியவற்றின் உண்மை வடிவம்
'அஃது' முதலியவற்றின் தன்மை
ஆண்பாற்பெயர்:— 'அவன்' முதலியன
ஸி. பி. வெங்கடராமையர் கூற்றுப் பொருந்தாமை.

தெலுங்குப் பெயர்:

'வாடு' என்பதன் அமைதி — தமிழிலும் படர்க்கைப் பெயரோடு 'து' சேர்தல் உண்டென்பது — துவ் விசுவதியின் பொருள்

'அகடு', 'ஆதன்' முதலிய பெயர்கள்.

கன்னடப் பெயர்:

ஆண்பாற் பெயர் னகரவீரே என்பது
பெண்பாற்பெயர் — பெண்பால் தெலுங்கில் அஃற்றணைப் பொருள் — திணைப்பாகுபாடு தொன்மையதன்று
பலர்பாற் பெயர் — 'வாண்ட்ரு' என்னுந் தெலுங்குப் பெயர்
'அவந்திர்' என்னுங் கன்னடப்பெயரின் திரிபு.

தமிழ், கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம், துளு, குயி, ஓராஒன், ப்ரஹுயி.

சுட்டுக்கள் ஆ ஈ ஊ என்னும் நெடில் என்பது,

வினாப்பெயர்

வினாப்பெயர் :

தமிழ், கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம், துளு, சூயி, ஓராஒன், ப்ரஹுயி.

வினாப்பெயரின் ஆராய்ச்சி :

தொடர்புடை வினாப்பெயர் — 'யாவன்', 'யாவள்' முதலியவற்றின் அமைதி — தமிழ் 'எவன்' தெலுங்கு 'ஏமி' — எவன், எவம் (ஏம் = ஏமி) என்பனவே தொன்மைய என்பது — கன்னடம் 'ஏன்' — மலையாளம் 'எந்து'

வினாப்பெயர்களிற் சேர்ந்திருக்கும் உயிர் ஏகாரம்.

வடமொழிப் பெயரோடு ஒப்பிட் டறிதல்.

சுட்டு வினாக்களின் அமைதிச் சிறப்பு.

¹சுட்டின் அடியிற் பிறந்த சொற்கள்

'ஆங்கு' முதலியவற்றின் அமைதி

'ஆங்கண்' முதலியவற்றின் அமைதி

'ஆண்டு' முதலியவற்றின் தோற்றம்

'அன்று' முதலியவற்றின் அமைதி — அன்று இன்று என்பன அம் இம் என்பவற்றினின்று தோன்றியன அல்ல.

'அற்று' முதலியவற்றின் அமைதி

'அனைத்து' முதலியவற்றின் அமைதி — தெலுங்கு 'அன்த', தமிழ் 'அந்த'

'அந்த', 'இந்த' முதலியவற்றின்கிறத்தில் குண்டர்ட் முதலியோர் கொள்கை பொருந்தாமை.

'அம்பர்' முதலியன — 'அந்தோ' முதலியன — 'ஆங்கனம்' முதலியன — பல — சில — பிற — எல்லாம் என்னுஞ் சொல்.

¹ வினாவி அடியிற் பிறந்த சொற்கள் சிலவும் எழுதப்பட்டுள்ளன.

இந்நூலில் எடுத்தாளப்பட்ட நூல்கள் முதலியன

தமிழ்

அகநானூறு
 அப்பர் தேவாரம்
 ஐங்குறுநூறு
 கந்தபுராணம் (முன்னுரை)
 கம்பராமாயணம்
 கலித்தொகை
 குறள்
 குறுந்தொகை
 சிலப்பதிகாரம்
 சீவக சிந்தாமணி
 சூளாமணி
 தனிப்பாடல் — அவ்வையார்
 திவ்யப்ரபந்தம்
 இயற்பா
 திருமலை
 திருவிருத்தம்
 நாய்ச்சியார் திருமொழி
 பெரிய திருமொழி
 தொல்காப்பியம்
 இளம்பூரணருரை
 நச்சினர்க்கினியருரை
 பேராசிரியருரை
 நற்றிணை
 நன்னூல் *
 ஆறுமுகநாவலர் காண்டிகை

சங்கரநமச்சிவாயருரை
 மயிலைநாதருரை
 பழமொழி
 பிரயோக விவேகம்
 புற நானூறு
 பெருங்கதை
 மணிமேகலை
 வீரசோழியம் (அனுபந்தம்)

கன்னடம்

ஆதி புராணம்
 கதா யுத்தம்
 கர்ணாடக பாஷா பூஷணம்
 கவிராஜ மார்க்கம்
 காவ்யாவ லோகனம்
 குமாரவ்யாஸ பாரதம்
 பஸவ புராணம்
 பாரதம்
 மஞ்சரீ மகரந்த வ்யாக்யானம்
 ஸப்தமணி தர்ப்பணம்
 ஸப்தாதர்ஸம்
 ஸப்தானு ஸாஸனம்

தேலுங்கு

ஆந்த்ரபாஷா பூஷணம்
 ஆந்த்ரஸப்த சிந்தாமணி

ஆந்த்ரஸுப்த சிந்தாமணி கிமர்
 ஸனம் (வஜ்ஜல, சினஸீதா
 ராமஸ்வாமி ஸாஸ்த்ரிகள்)
 ப்ரௌடவ்யாகரணம்
 மனு சரிதம்
 லக்ஷ்மணராய வ்யாஸாவளி

மலையாளம்

குண்டர்ட் இலக்கணம்
 கேரள கௌமுதி
 கேரளபாணினீயம்
 கேரளவர்ம ராமாயணம் (குண்
 டர்ட் இலக்கண மேற்
 கோள்)
 பாஷா நைஷதசம்பு
 மஹாபாரதம் (குண்டர்ட் இலக்
 கண மேற்கோள்)
 ராம சரிதம்
 ஸீலாநிலகம்
 வ்யாகரணமித்ரம்

வடமொழி

பாணினீயம்
 ஸித்தாந்த கௌமுதி

ஆங்கிலம்

A Grammar of the Kuvī Language
 by the Rev. F. V. P. Schulze
 A Grammar of the Tulu Language

by Rev. T. Brigel
 An Introduction to the Grammar to
 the Kui or Kandh Language

by Lingam Letchmajee
 Dravidic Studies Part I
 " " " " II
 History of Kannada Language
 Kurukh Grammar

by the Rev. Ferd Hahn
 Linguistic Survey of India
 by G. A. Grierson

Studies in Dravidian Philology
 The Aryan affinities of Dravidian
 Pronouns
 The Brahui Language

by Denys Bray
 The Comparative Grammar of the
 Dravidian Languages
 by Rev. Caldwell.

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
4	22	ப்ரஹுயீ	ப்ரஹுயி
29	3		
42	11		
43	13		
19	16	அளியன்	பொய்யன்
35	5	சாரியா	சாரிய
39 கீழ்க்	1	நன். வினை.	நன்.
41 கீழ்க்	1	கன்னட	கர்ணடக
46 கீழ்க்	1	ஈண்டு	ஈண்டுக்
50	5	படர்க்கைககண்	படர்க்கைக்கண்
54	13	யொருமைவினைக்கண்	யொருமைக்கண்
62 கீழ்க்	1	ப்ரயோக	பிரயோக
87	1	ஆஅனஜு	ஆஅன்ஜு
101 துளு	5	தானே	தானெ
118 கீழ்க்.	3	Kuyi.	Kuvl.
119 கீழ்க்.	1		

திராவிடமொழியின் மூவிடப்பெயர்

உலகத்தில் பன்னூறு மொழிகள் வழங்குகின்றனவாயினும் அவற்றுட் பலப்பல, தம்முள் தொடர்புடையனவாய்க் காணப்படுகின்றன. இங்காலத்தில் மொழிநூலாராய்ச்சியாளர், அக் தொடர்பினை நோக்கி, மொழிகளெல்லாவற்றையுஞ்¹சில இனங்களாக வகுத்திருக்கின்றனர். மொழிகளின் தொடர்பினை அறிதற்கு, அவற்றின் மூவிடத்துப்பெயர்களை நோக்குதல் இன்றியமையாததாகும். என்னெனின், எம்மொழியும் இப்பெயர்கள் இல்லாமல் அமைதல் அரிது. மொழிவழக்கின் தொடக்கத்தில், தன்னை யடுத்துள்ள பொருளைக்குறித்தும், தன் முன் நின்றானைக் குறித்தும், தன்னைக்குறித்தும் சொல்நிகழ்தல் இயல்பன்றே? ஆகலின், படர்க்கை முன்னிலை தன்மைப் பெயர்கள் மொழிவழக்கில் முதற்கண் அமைந்தவற்றுள் ஒரு பகுதியெனன்னலாம். அதனால், ஈண்டு அப்பெயர்களைக்குறித்து ஆராய முற்படலாயினேன்.

திராவிடவினத்து மொழிகள்

²தமிழ், ³கன்னடம், ⁴தெலுங்கு, மலையாளம், துளு, குடகு, துக, கோசு, கோண்டு, குயி(கொந்தி), ⁵ஓராஓன், ராஜமஹால் என்னும் பன்னிரண்டு

- 1 (1) இந்த ஐரோப்பிய மொழியினம் — இவ்வீனத்தில் வடமொழி, கீர்க் முதலிய மொழிகள் பல சேர்ந்தள்ளன.
- (2) மெயிடிக் மொழியினம்
- (3) யூரல் - ஆல்டேயிக் மொழியினம்
- (4) காகஸஸ் மொழியினம்
- (5) திராவிடமொழியினம் முதலியன.

² தமிழ்மொழியின் இனம் — குறவ அல்லது எருக்கைமொழி, இருள, கசல, கைகாடி, பர்கண்டி. (இது கைகாடியோடு தொடர்புடையது.)

³ கன்னடமொழியின் இனம் — கோலரி அல்லது ஹோலியா, குறும்ப அல்லது குறும்வாரி, படக (வடுகு).

⁴ தெலுங்குமொழியின் இனம் — கோம்டாவு, காமாட்டி, தாஸரி, பேரடி, வடரி.

², ³, ⁴. க்ரியர்ண் லிங்குவிஸ்டிக் ஸர்வே. வால். IV.

⁵ இது 'குருக்'மொழி என்றும் வழங்கப்படும். (குருக்மொழி யிலக்கணம். துன் முகம்.) மால்டோமொழி இதனோடு தொடர்புடையது. க்ரியர்ண். IV. பக்கம். 284,

மொழிகளும் திராவிடமொழியினம் என்பர்.¹ ப்ரஹுயீ என்னும் மொழியிலும் திராவிட மொழியின் தொடர்பு சிந்து அமைந்துள்ளது என அறியப்படுகின்றது. இவற்றுள் தமிழ், கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம் என்னும் நான்கு மொழிகளே இலக்கிய இலக்கண வளம் பெற்றுள்ளன. ஆகலின், இவற்றில்மட்டும் பழைய வடிவங்களையும் அறிதல் கூடும். ஏனைய மொழிகளெல்லாம் பேச்சுவழக்கில்மட்டுமே வழங்குகலின், அவற்றில், சொற்களின் பழைய வடிவங்களை அறிதல் அரிது. ஏனெனின், உலகவழக்கில், சொற்கள் நாளடைவில் உருமாறுதல் இயல்பாகும்.

தன்மையொருமைப்பெயர்

இனி, முதற்கண், தன்மையொருமைப்பெயர்களை நோக்குவோம்: தமிழ் மொழியில் யான், நான் என்னும் இரண்டு சொற்கள், தன்மை யொருமைக்கண் வழங்குகின்றன. அவற்றுள் யான் என்பதுவே பண்டைச்செய்யுட்களில் காண்கின்றது. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும் உயர்திணைப்பெயர்களைக் கூறியவிடத்து, யான் என்னும் பெயர் ஒன்றையே கூறியுள்ளார்.² நன்னூலார், யான் நான் என்னும் இரண்டு பெயர்களுய்³ கூறியிருத்தலின், அவர்காலத்திற்குமுன்னரே நான் என்னுஞ் சொல் வழங்கியதாகும்.

யான், நான் என்னுஞ் சொற்கள் இரண்டினும், யான் என்பதுவே, என் எனத் திரிந்து, வேற்றுமையுருபுகளை யேற்கின்றது; நான் என்பது உருபுகளை ஏற்றல் இல்லை.

தன்மை யொருமை வினைமுற்றில் என், ஏன், அல் என்னும் விருதிகளே பண்டு வழங்கின. பிற்காலத்தில், அல் விருதி அன் எனத் திரிந்து வழங்குவதாயிற்று. அதனால், நன்னூலார் அன் விருதியையும் உடன்கூறினார். இவ்விருதிகளைச் செய்தனென், செய்தேன், செய்வல், செய்வன் என்பவை போன்ற சொற்களில் காணலாகும்.

கன்னடமொழியில், ஆன் என்னும் பெயர் ஒன்றே பண்டு வழங்கியது. பழைய இலக்கணங்களாகிய ⁴‘கர்ணடக பாஷாபூஷணம்’, ⁵‘காவ்யாவலோகணம்’, ⁶‘ஸப்தமணி தர்ப்பணம்’ என்னும் இந்நூல்களில், இஃதொன்றே சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆயினும், பிற்காலத்து இலக்கணமாகிய ‘ஸப்தாணு ஸாஸனம்’ என்னும் நூலில், 288 - ஆம் சூத்திரத்தின் உரையில், உரையாளர், கன்னடமொழியில்

¹ கால்டுவெல் இலக்கணம். பக்கம். 6.

² பெயரியல். சூ. 8.

³ நன். பெயரியல். சூ. 28.

⁴ சூ. 92.

⁵ ஸப்தகம்ருதி. சூ. 36.

⁶ 157.

நான் என்னும் பெயரும் தன்மை யொருமைக்கண் உளது என்று கூறி, ஆன், நான் என்னுஞ் சொற்கள் வேற்றுமையுரு பேற்ற உருவங்களைக் காட்டியுள்ளார். அன்றியும் அவர், உத்தரமார்க்கம் என்றும் தக்ஷிணமார்க்கம் என்றும் மார்க்கம் இரண்டு உள என்றும், அவை ¹நிருபதுங்கன்நூலினால் அறிய வருகின்றன என்றும், அவ் விரண்டுமார்க்கங்களுள் உத்தரமார்க்கத்தைப் பின்பற்றிய பெரும்புலவர்கள் நான் என்னும் பெயரை அங்கீகரித்துள்ளனர் என்றும், ²தக்ஷிணமார்க்கத்தைப் பின்பற்றியவர்கள் அங்கீகரிக்கிலர் என்றும் எழுதியுள்ளார்.

முற்காலத்ததாகிய ஆன் என்னும் பெயர் என் எனத் திரிந்து உருபேற்றது; பிற்காலத்ததாகிய நான் என்னும் பெயர் நன் எனத் திரிந்து உருபேற்கின்றது. தன்மையொருமை வினைமுற்றில் என் என்னும் விசுதி யொன்றே வழங்குகின்றது. உ - ம். பந்தெஃ (ன்) = வந்தேன். இக்காலத்தில் என் விசுதி, ஈற்றில் எகரம் பெற்று ஏனே எனவும் வழங்குதல் உண்டு. உ - ம். பருத்தேனெ (= வருகின்றேன்).

தெலுங்குமொழியி லுள்ள பழைய காப்பியங்களில், ³ஏனு (ஏன்) என்னும் பெயர் காண்கின்றது. ஆயினும், வழக்கில் நிலைத்தி தெலுங்கு ருப்பது நேனு என்பதே. இவற்றுள் ஏனு என்னும் பெயர் வேற்றுமையுருபேற்றல் இல்லை; நேனு என்னும் பெயரே உருபுகளை யேற்கும். அஃது, இரண்டனுருபேற்குமிடத்தில், நன் எனவும், ஏனைய உருபுகளை யேற்குமிடத்தில், நா எனவும் திரிகின்றது. தன்மையொருமை வினைமுற்றில் நு - விசுதி வரும்.⁴ அஃது, இறந்தகாலத்தில் னி எனத் திரியும்.⁵ சேயுசன்னுநு (செய்கின்றேன்), சேயகலநு (= செய்வேன்), சேசிதிநி (= செய்தேன்) என்று வரும். இனி, நிவ்விசுதி நகரத்தோடு கூடிநின்று சேசிதிநிந் என வருதலும் உண்டு.⁶

மலையாளமொழியில், ஞான் என்னும் பெயரே வழங்குகின்றது. ⁷பழைய மலையாளத்தில் யான் என்பதும் உண்டு. வேற்றுமையுருபேற்ற மலையாளம் வழி, என் எனத் திரிந்த உருவமே உளது. வினைச்சொற்களில் பால் காட்டும் விசுதியைச் சேர்த்து வழங்குதல் இல்லை. செய்யுட்களில் ஏன் விசுதி வருதல் உண்டு. ⁸உ-ம். குப்பிடுன்னேன்.

¹ கவிராஜமார்க்கம். 2 : 51 - 53.

² 'என் பகூபாதினேஹி தாக்ஷிணாத்யாஃ கவிஜநாஹி'

³ 'ஏனு குர்வர்த்த மர்த்திநை.' பாரதம். ஆதி. 1. 95. •

⁴ பாலவ்யாகரணம். கிரியாப்ரகரணம். சூ. 9, 10.

⁵ பாலவ்யாகரணம். கிரியாப்ரகரணம். சூ. 17.

⁶ ஆந்த்ரஸுப்தசிந்தாமணி விமர்ஸனம். பக்கம். 196. பார. ஆதி. 4 : 108.

⁷ குண்டர்ட் மலையாள இலக்கணம். பக். 35.

⁸ பாஷாநைஷத சம்பு. 1.

துளு மொழியில், யான் என்றும் யேன் என்றும் பெயர் வழங்குகின்றது. அது, வேற்றுமையுருபேற்குமிடத்து, என் எனக் திரியும். துளு வினைமுற்றுக்களில் எ என்னும் விசுதி வழங்குகின்றது.

இனி, துத முதலிய மொழிகளில் வழங்குந் தன்மையொருமைப் பெயர்களை, டாக்டர் கால்ட்வெல் குறித்துள்ளவாறு ஈண்டுக்¹குறிக்கின்றேன்:

துத மொழியில், ஆன் என்னும் பெயர் வழங்குகின்றது. அஃது உருபேற்கும்போது என் எனக் திரிகின்றது. வினைமுற்றில் என், எனி, இனி என்னும் விசுதிகள் காண்கின்றன.

கோத மொழியில், ஆனே என்று வழங்குகின்றது. அப்பெயர் உருபேற்குமிடத்து என் எனக் திரியும். வினைமுற்றில் வழங்கும் விசுதி எ என்பது.

கோண்டி மொழியில், பெயர்ச்சொல் அன்னா² என்று வழங்குகின்றது. அது, வேற்றுமையுருபேற்கும்போது, நா எனக் திரியும். ³ஆன் அல்லது ன என்பது விசுதியாகக் காண்கின்றது.

⁴சுயி அல்லது கொந்த் மொழியில், ஆனு என்பது பெயர்ச்சொல்லாக வழங்குகின்றது; உருபேற்கும்வழி, ⁵நா எனக் திரிகின்றது. வினைச்சொல்லில் இன், எ என்பவை விசுதியாகக் காண்கின்றன.

ஒராஒன் மொழியில், ⁶என்ன என்பது பெயராயுள்ளது. வேற்றுமையுருபோடு கூடியவழி, என் எனக் காண்கின்றது.

ராஜ்மஹால் மொழியில், என் என்பது பெயராக வழங்குகின்றது. உருபேற்றவழி, ஒன்(?) எனக் காண்கின்றது.

ப்ரஹுயீ மொழியில், ஈ என்பது பெயராகக் காண்கின்றது; உருபேற்றவழி, க அல்லது கன் எனக் காண்கின்றது. (இவை ஏனைத் திராவிட மொழிகளின் பெயர்களோடு தொடர்புடையனவாகக் காணவில்லை.)

இப் பெயர் முதலியன எளிதின் விளங்குதற்பொருட்டு ஈண்டி ஒருங்கே குறிக்கின்றேன் :

¹ கால்ட்வெல் இலக்கணம். பக்கம். 364.

² நன்னா என வழங்குகின்றது. See Dravidic Studies. No. 2. p. 9.

³ ஆன், அ என்பது விசுதி.

⁴ சுயிமொழியிலக்கணத்திலும் ஆனு என்பதே உளது. பக். 11.

⁵ நா என்றிருத்தலும் உண்டு. சுயிமொழியிலக்கணம். பக். 11.

⁶ தன்மையொருமைப்பெயர் என் என்பது. அஃது உருபேற்கும்வழி என் என்று திரியும். வினைமுற்றில் ஆன், என், ஒன் விசுதிகள் உள. (குருக்மொழியிலக்கணம். பக். 18; 34, 35.)

மொழிகள்	தன்மையொருமைப்பெயர்	உருபேற்றவழித் திரிந்த வடிவம்	விருதி
தமிழ்	யான் நான்	என் —	என், ஏன், அல், அன்
கன்னடம்	ஆன் நான்	என் நன்	என், ஏனே
தெலுங்கு	ஏனு நேனு	— நன், நா	நி, நூ, நின்
மலையாளம்	ஞான்	என்	ஏன்
துளு	யான் யேன்	என்	எ
துத	ஆன்	என்	என், எனி, இனி
கோத	ஆனே	என்	எ
¹ கோண்டு	அன்னா	நா	ஆன், ன
¹ குயி(கோந்த்)	ஆனு	நா	இன், எ
ஒராஒன்	எனன் ² ஏன்	என் என்	அன், என் (பெண்), ஒன்
ராஜ்மஹால்	என்	ஒன்?	—
ப்ரஹுயீ	ஈ	கன்	—

¹ இவை வரவரத் தெலுங்குமொழியோடு தொடர்புடையனவாகின்றன. க்ரியர்ஸன். விங். வால். IV. பக்கம். 284.

² குருக்மொழியிலக்கணம். பக். 18; 34, 45.

இனி, இவ் வொருமைப்பெயர்களின்திறத்துக் கால்ட்வெல் முதலி
யோர் எழுதியிருப்பவற்றை நோக்குவோம் :

1. கால்ட்வெல் கருத்து

¹ திராவிடமொழியின் தன்மையொருமைப்பெயரினது வடிவத்திற்கு ஈடா
வது தமிழிலுள்ள நான் என்பது என்று ²முதற்பதிப்
பழைய வடிவம் பிறகுறிக்கப்பட்டது; ஆராய ஆராய, அதனினும் யான்
நான் என்பதா, என்பதுவே ஆகார முடையதெனப் புலனாயிற்று. நான்
யான் என்பதா? என்பதன் இறுதியிலுள்ள நகரமெய் ஒருமையைக்
குறிக்க அமைந்தது; முதலிலுள்ள நகரமெய் யாதேனும்
ஒரற்றான் இடத்தைக் குறிக்க அமைந்ததாகும். தன்மை முன்னிலைப் பெயர்
களிற் சேர்ந்துள்ள அ, இக்களே இடவேறுபாட்டைக் குறிப்பனவா யிருக்க
லின், அவையே இப்பெயர்களின் தொல்லுருவம் என்று கருதுதல் கூடும்.

³டாக்டர் குண்டர்ட்டு, யான் என்னும் பெயரே நான் என்னும்
பெயரினும் தொன்மையது என்று கூறினார். போப்பு, தாம் எழுகிய துத
மொழி யிலக்கணத்தில், திராவிடமொழித் தன்மைப்பெயரின் தொன்மை
வடிவம் உறுதியாக அறிய இயலவில்லை என்றாராயினும், அவர்கருத்தும் குண்
டர்ட்டின் கருத்தே. கோவர் (Gover) என்பவர், யான் என்னும் பெயரையே
மேற்கொண்டு, யான் என்பதற்கு னுள்ள யகரத்தை மூலம் அன்று என
நீக்கி, ஆன் அல்லது ஏன் என்னும் வடிவினையே உண்மையான மூலம் என்
றார். இவ் விருவர்கூற்றுக்களையும், தன்மையொருமைப்பெயர்களுள் நான்
என்பதனினும் யான் என்பதுவும், யான் என்பதனினும் ஆன் என்பதுவும்
தொன்மையன என்பதற்கு ஆகாரமாகக் கொள்ளலாம்.

⁴ ஆன் என்பது யான் என்று திரிதலினும், யான் என்பது ஆன் என்று
திரிதல் எளிமையும் இயல்பும் ஆகும். யாவர் என்பது
தொன்மையது யார் என்றாகிப் பின்னர், அதவே ஆர் என்று திரிந்
யானா, ஆனா? துளது. யாண்டு என்பது ஆண்டு என்று திரிந்திருக்க
லும் நோக்கத்தகும். ய என்பது எ என்று எளிதில்
திரிவதுபோல அ என்றும் எளிதில் திரிதல் இயற்கையே. யாவர் என்பது
யார் என்றும் ஆர் என்றும் திரிதலோடு, எவர் என்றும் திரிகின்றது.
இவற்றால், ய என்பது எளிதில் திரியுந் தன்மையது என்பது விளங்கும்.
ஆகலின், யான் என்பது ஆன் என்று ஆகும்.

¹ பக்கம். 364, 365.

² மூன்றும்பதிப்புப் பக்கம். 364.

³ பக்கம். 365.

⁴ 365, 366.

¹நான் என்பதனினும் யான் என்பதுவே தொன்மையது எனக் தேர்ந்து
கின்றது. ஆனால், நான் என்பதுவும் மிகப் பழமை
நான் என்பதற்கும் யதே என்று கருதுகின்றேன். தமிழிலும் மலையாளத்
யான் என்பதற்கும் திலும் யகரம் நகர மாதல் ஒருசார் வழக்கு. தமிழில்,
உள்ள தோட்பு (பழமையதாகிய) ²சொல்லிய என்பது சொல்லின,
சொன்ன என்று திரிந்துவருதலை உதாரணமாகக்
காட்டுதல் கூடும். ஆனால், இதில் வருதல்போல, பக்குவிட் டிசையாமைப்
பொருட்டு நகாரம் வருதல் மிகப் பழையகாலத்தே உளதாகலின், இது
நேரிய உதாரணமாகாது. மேற்குறித்த வழக்கினை அறுதியாக நிலையிடுவது
தற்பவ உதாரணமே. வடசொற்களுள் யுகம் என்பது தமிழில் துகம் என்
றும், யம என்பது செய்யுட்களில் ஞமன், நமன், எமன் என்றும் வருகின்
றது. இவற்றில் யகரம் திரிந்துளது. இவற்றால், தொன்மையதாகிய யான்
என்பது ஓராற்றான் நான் என்றும், மற்றோராற்றான் ஆன் அல்லது ஏன்
என்றும் திரியும் என்பது அறியப்படும். இக் தன்மைப்பெயர் உருபேற்கு
மிடத்து என் என்று நிற்கின்றது. நான் என்பது என் எனக் திரிதலினும்
யான் என்பது என் எனக் திரிதல் நேரிதாகலின், என் என்பது யான் என்ப
தன் திரிபாகும். யா என்பது எ எனக் திரிதல் பெருவழக்கு. யாவர் - எவர்;
யாங்கு - எங்கு. வடசொற்கள் தமிழில் வருமிடத்து, அவற்றின் யகரம் எகர
மாகக் திரிகின்றது. யந்தர் - எந்திரம். யஜமான - எசமான். யான் என்பது
நான் எனக் திரிதற்கு இடைப்பட்ட வடிவம் ஞான் என்பது. அது மலையா
ளத்தில் வழங்குகின்றது. யகரத்தைச் சிந்தளவு முக்கொலியாக ஒலித்தால்
ஞகர மாகும். அவ்வொலி சிந்து அமுந்தின் நகாரமாகும்; அதுவே நகார
மகாரங்க ளாசலும் கூடும்.

³நான், நேனு, ஞான் என்னும் பெயர்களின் முதற்க ணுள்ள நகரம் அல்லது
ஞகரம், திராவிடமொழிகள் பலவற்றிலும் வினைவிசுதி
யான், நான் களில் மறைந்துபோகின்றது; ஈற்றி லுள்ள னகரமெய்,
இரண்டும் ஒரோவழிக் கெடுவதாயினும், நிலைத்திருக்கின்றது.
தொன்மைய முதலிலுள்ள நகரம் அல்லது ஞகரம் யாதொருமொழியி
லாதல் வினைவிசுதிகளில் காணப்படுதல் இல்லையாயினும்,
நான் என்பதன் முதற்க ணுள்ள நகரம் பிற்காலத்தில் தோன்றியது என்

¹ 366, 367.

² யகாரம் நகாரமாதல் கூடுமாயினும், சொல்லிய—சொன்ன என்பவற்றில் யகாரம்
நகாரமாய்த் திரிந்துளது என்றல் பொருந்துவதன்று. சொன்ன என்பது சொல்லின என்
பதன் மருஉ. ஆகலின், இது பழைய செய்யுட்களில் காணப்படவில்லை. சொல்லிய என்
பது, பகுதியோடு இறந்த காலத்தைக் குறிக்கும் இகரம்மட்டுஞ் சேர்ந்த சொல். சொல்
லின என்பது, அவ்விகரத்தோடு னகரமெய்யும் சேர்ந்த சொல். இத்தனையே வேறு
பாடு. இரண்டிலும் ஈற்றகரம் பெயரெச்சப்பொருளதாகும்.

³ 367, 368.

றற்கு ஆகாரம் சாலாது. நான் என்பது யான் என்பதன் திரி பாகலாம். ஆயின், அது மிகப் பழைய காலத்திலேயே நேர்ந்திருக்கலாம். ஆகவே, யான் நான் என்னும் இரண்டு பெயர்களும் ஒருங்கே வழங்கிவந்திருக்கக் கூடும். அதனால், பழையது எது, புதியது எது என்பது ஆராய்தல் வேண்டுவதன்று. இவ் விரண்டினுள், திராவிடமொழியிலுள்ள தொல்லுருவத்திற்கு மிக நெருங்கிய வடிவம் யாது என்பதுவே ஆராயவேண்டுவது. தமிழில் பழைய இலக்கணநூலில் யான், நான் என்னும் இரண்டு பெயர்களும் காண்கின்றன. உருபேற்குமிடத்து, ஒருமைப்பெயர் என் என்றே காணப்பட, பன்மைப்பெயர் எம் அல்லது நம் என்று காண்கின்றது. தெலுங்கு, புதிய கன்னடம், குயி, கோண்டு இம்மொழிகளில் ஒருமைப்பெயர் நா, அல்லது நன் என்று திரிகின்றது; மலையாளத்தில் ஞான் என்பதன் ஞகரம் உருபேற்கும்வழிக் கெட்டுவிடுகின்றது. துளுவில் பன்மைப்பெயர் நம என்று காண்கின்றது. தெலுங்கில் பன்மைப்பெய ராகிய மேழு என்பது நேழு என்பதின்னன்று அமைந்தது. இவற்றால், குயி மொழியும் தமிழும், கோண்டும் மலையாளமும் தனித்தனி மொழியாகப் பிரிதற்கு முற்பட்ட பழைய காலத்தில், நான் என்பதும் யான் என்பதும் ஒருங்கே வழங்கின என்று அறியலாகும். ¹தமிழில் மிக்க பழமைய எனப்படும் இலக்கியங்கள் ஆயிரயாண்டுகட்கு மிக முற்பட்டன அல்ல. ஆனால், மூவாயிர யாண்டுகட்குமுன்னர், யான் என்பதைப்போலவே நான் என்பதும் வழங்கியது என்று அறுதியிடலாம். ஆயினும், அக்காலத்தம் நான் என்பது இரண்டாம் வடிவமாயும், யான் என்பதுவே முதல் வடிவமாயும் உண்மையதாயும் இருந்தன எனக் கோன்றுகின்றது. இவ்வண்மையை ஓர் எடுத்துக்காட்டால் நிறுவுதல் கூடும். வேதத்தில் அஸ்மே (நாம்) என்னுஞ் சொல் வழங்கப்பட்டுள்ளது. அதனை யொட்டி, க்ரீக் மொழியிலும் அம்மேஸ் என்று வழங்குகின்றது. பிற்காலத்து வடமொழி நூல்களில், அஸ்மே என்னுஞ் சொல்லிற் கீடாக வயம் என்பதுவே காண்கின்றது. இதுபற்றி, வயம் என்பது பிற்காலத்தது என்று விரைவில் அறுதியிடுதல் கூடாது. என்னெனின், அச்சொல்லின் பகுதியாகிய வா அல்லது வே என்பதை ஜெண்டு (Zend) மொழியிலுள்ள வஏம் என்பதிலும், கோதிக்மொழியிலுள்ள வேஇஸ் என்பதிலும் காண்கின்றோம். அந்தக்காலம், ட்யூட்டானிய வகுப்பினர் கிழக்கினின்று பிரிந்துபோதற்கும் முற்பட்ட காலம் — கால வரலாறு அறிய முடியாத காலம் — ஆகும். மேற்கூறிய உதாரணத்தால், ஒரு சொல்லின் பழைய வடிவிற்கு ஈடாக மற்றொரு வடிவம் மக்களால் வழங்கப்பட்டு வரினும், அப் பழைய வடிவமும் அழியாமல் நிலைநிற்கும் என்பது அறியலாகும். ஆகலின், ஒரு வடிவத்தின் தொன்மை, மற்றொரு வடிவத்தின் தொன்மையை மறுத்தற்குக் தக்க காரணமாகாது.

¹ இக்காலத்து ஆராய்ச்சியாளர், தொல்காப்பியமும் சங்க நூல்களும் ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் யாண்டுகட்கு முற்பட்டவை என்பர்.

¹டாக்டர் போப், நான் என்பதன் முதற்கணுள்ள நகரம் பிற்காலத்தில் சேர்ந்தது என்று கருதினும், நீன்(நீ) என்பதன் முதற்கணுள்ள நகரம் சொல்லின் மூலமானது என்பதில் ஐயமின்று என்று கருதுகின்றார். நீ என்னும் பெயர் உருபேற்குமிடத்து, அப்பெயரின் முதற்கணுள்ள நகரம் பெரும்பாலும் மறைந்துவிடுகின்றது; வினைவிசுதிகளிலும் காணவில்லை. அப்பெயர் துளுவில் ஈ என்றும், தெலுங்கிற் செய்யுட்களில் ஈவு என்றும் (நகரமின்றி) வழங்குகின்றது. இவ்வாற்றிருப்பவும், அவர் அந் நகரமெய், சிற்றும் ஐயமின்றி, சொல்லின் மூலமாயது என்பாராயின், நான் என்பதன் முதலிலுள்ள நகரம் சொல்லின் மூலமன்றாயினும், அது, மிகப் பழைய காலத்திலேயே இருந்தது என்று நாம் அறுதியிட லாகாதோ?

²பழமையவாகிய திராவிடப்பெயர்களிற் சேர்ந்திருக்கும் உயிர் அகரமா, எகரமா என்று ஆராய்வோம்: தமிழ் மலையாளங்களில் தன்மைப்பெயரிற் பன்மைக்கண் சில்வழிக் காணும் ஒ என்பது ஆம் சேர்ந்திருக்கும் என்பது லுள்ள ஆகாரத்தினின்று தோன்றியதாகும். உயிரெழுத்து யாது? பெரும்பாலானவாகிய மொழிகளில், வேற்றுமையுருபேற்குமிடத்தும் வினைவிசுதிகளிலும் என் என்று காணப்படுகலின், ஏன் என்பதுவே பெயராகும் எனத் தோன்றுகின்றது. பழைய தெலுங்கில் வழங்கும் ஏனு என்பதுவே அதற்குக் தக்க சான்றாகும். ஆயின், தென்னிந்தியாவிலுள்ள சீர்திருந்திய மொழிகளிலும் வடஇந்தியாவில் மலையிடங்களிலுள்ள சீர்திருந்தாத மொழிகளிலும், பலவற்றில், நான் அல்லது ஆன் என்னும் பெயரே வழங்குகின்றது. எல்லாமொழிகளிலும் — முக்கியமாகத் திராவிடமொழிகளில் — அகரம் எகரமாகல் இயல்பு. எந்த உயிரெழுத்துத் தொன்மையது, எந்த உயிரெழுத்து மரூஉ என்பதை வடமொழித் தற்பவங்களில் எளிதின் அறியலாகும். யகரம் எகரமாகலை மேலே காட்டியுள்ளோம். மற்ற மெய்யெழுத்துக்களிலும் இவ்வாறு திரிதல் உண்டு. ஜப - சேபம்; பல - பெலம். தன்மைப்பெயரின் முதல்வடிவம் யெ என்பதுவே என்றும், ய அன்று என்றும் டாக்டர் குண்டர்ட்டு கருதுவதாகத் தெரிகின்றது. ஆயினும் அவர், எ என்பது அ என்பதன் மற்றொரு வடிவம் என்று ஒப்புக்கொள்கின்றார்.

³யான், நான் முதலிய பெயர்களின் இறுதியி லுள்ள னகரம் சொல்லின் மூலமாய தன்று. அஃது அப்பெயர்களின் முதற்கணுள்ள யான், நான் நகரத்தினும் நிலைபேறுடையதாயினும், பன்மைக்கண் முதலியவற்றின் அறவே நீக்கப்படுகின்றது. பன்மையைக் குறிக்க, உம் இறுதி னகரம் என்னும் இடைச்சொல்லிலுள்ள ம் வருகின்றது. அது (ம்), னகரத்தோடு சேர்ந்திருக்கல் இல்லை. னகரம் சொல்லின் உறுப்பாயிருப்பினும், இடத்தைக் தெளிவிப்பதாயிருப்பினும் அகலே

¹ பக்கம் 369.

² 369,

³ 369, 370.

மகரத்தைச் சேர்த்தெழுத்துக் வேண்டும். அவ்வாறன்றி, எனகரத்திற்கு ஈடாக மகரத்தைச் சேர்க்கின்றோம். நான், நாம்; நீன், நீம்; தான், தாம் என்பவற்றை நோக்கின், இறுதி ன் ஒருமையைக் குறிப்பது என்பதும், ம் பன்மையைக் குறிப்பது என்பதும் தெளிவுறும். இவற்றால், எனகர மகரங்கள் இடத்தைக் குறிப்பன அல்ல என்றும், எண்ணைக் குறிப்பனவே என்றும் அறியலாகும்.

¹நான் என்பதன் ஈற்றி லுள்ள எனகரமெய் எண்ணைக் குறிப்பதுபோலப் பாடையுங் குறிப்பதா? அஃது, ஆன்பால் விசுதிக எனகரம் ளாகிய அன், ன் என்பவற்றோடு தொடர்புடையதா? பால் காட்டுவதன்று தன்மை முன்னிலைப் பெயர்கள், இயல்பில் ஆண் பெண் இருபாற்கும் பொதுவாகும். ஆயின், இந்துஐரோப்பிய மொழிகளில், அவை வேற்றுமையுருபினை ஏற்கும்பொழுது ஆன்பாலுக் குரிய வடிவினை அடைகின்றன. திராவிடமொழிகளில் தன்மை முன்னிலைப் பெயர்க்கண் உள்ள எனகரமும், அப் பெயர்களிற் பாலைக் குறித்தல்போன்று பாலைக் குறிப்பதென்றோ, இன்னொசையின்பொருட்டுச் சேர்ந்ததென்றோ சொல்வது பொருத்தமன்று. இதுவும், தமிழ் மலையாளங்களில் ஒருமைப் பெயரில் (உரன், உரம்) காணும் அன் என்பதுவும் ஒன்றே என்று கொள்வது பொருந்தும். இறுதி எனகரத்தின் தோற்றம் எவ்வாறாயினும், அதிமிகப் பழையகாலத்திலிருந்தே பெயர்களில் சேர்ந்து வழங்கிவருகின்றது.

²நா, யா அல்லது ஆ என்பது தன்மைக்கும், நீ, யீ அல்லது ஈ என்பது முன்னிலைக்கும் தொல்லுருவமாகும் என்று கொண்டால், இவ் விரண்டிடங்கட்கும் உள்ள முக்கிய வேறுபாடு அ (ஆ?) ஈ என்னும் உயிரெழுத்தில்தான் உளது. முதற்க ணுள்ள மெய்யெழுத்து இரண்டிடங்கட்கும் பொது. அவற்றோடு சேர்ந்த அகரம் தன்மையையும், இகரம் முன்னிலையை யும் குறிக்கின்றன. இங் நியதி காரணமின்றி அமைவுற்றிராது. தன்மை முன்னிலைகளிலுள்ள உயிரெழுத்துக்களும் சுட்டிலுள்ள உயிரெழுத்துக்களும் ஒருதன்மைய வல்ல. ஒருதன்மைய வாயின், அகரச்சுட்டு அன்மையையும் இகரச்சுட்டுச் சேய்மையையுங் குறித்தல் வேண்டும். அல்லது, ஆ — முன்னிலையையும், ஈ — தன்மையையும் குறித்தல் வேண்டும். அவ்வாறு இல்லை. ஆகலின், சுட்டெழுத்துக்களின் நியதியைக்கொண்டு தன்மை முன்னிலையிலுள்ள ஆ ஈக்களின் மூலத்தை அறிதல் அரிது.

³முதலுயிரெழுத்துக் தன்மையையும், இரண்டாமுயிரெழுத்து முன்னிலையையும் குறிப்பவை என்று கொள்ளலாம். சீனமொழியில் அ இக்கள் முறையே தன்மை முன்னிலைகளின் தொல்லுருவம் என்று எட்கின்ஸ் என்பவர் கூறுகின்றார். தமிழ் மலையாளம் முதலியவற்றிற் காணும் உகரமும் தொன்மையதே யாகலாம். ஆகவே, முதன் மூன்றுயிர்களும் தன்மை முன்

¹ பக்கம் 370.

² 371, 372.

³ 373.

னிலை படர்க்கைகட்கு வழங்கின என்று கொள்ளல் வேண்டும். (அ—நான்; இ—நீ; உ—அவன், அவள், அது.)

¹உலகிலுள்ள மொழிகள் எல்லாவற்றிலும் தன்மையொருமைப்பெயரை திராவிடம் ஒழிந்த ஆராயின், அவை இரண்டு மூலங்களினின்று அமைந் பிறமொழிகளிற் தனவாதல் புலனாகும். அவ்விரண்டாவன வடமொழியி காணுந் தொடர்பு லுள்ள அஹ், ம என்பன.

²ஸெமிடிக் மொழிகளுக்கும் திராவிடமொழிக்கும் இப்பெயரில் (நா) ஒற் றுமை காண்கின்றது. ஹீப்ரு — அன், அனோகீ; ஸெமிடிக் மொழி என்கிறது — அனாக்; பாபிலோனியன் — அனகு, ஆனக, அன்கு. ஜெஹ்ஷீரியக் - அனா; கிறீஸ்டியன் ஸீரியக் - எனோ; எதியோபிக் - அனா; அரபிக் - அனா. அரமயிக்மொழி யில் பன்மைப்பெயராகிய அனான் என்பதனோடும், என்கிறில் பன்மைப் பெயராகிய அனான் என்பதனோடும் தமிழிலுள்ள நாம் என்பதனை ஒப்பி டலாம். ஸெமிடிக் ஸர்வநாமத்திற்கும் திராவிட ஸர்வநாமத்திற்கும் தெளி வான ஒற்றுமை யிருந்தபோதிலும், அது தற்செயலாக அமைந்ததன்று என்பது ஐயமா யுளது. தன்மையில் காணும் அன் என்பது, முன்னிலையிலும் படர்க்கையிலும் காண்கின்றது. தன்மைப்பெயரிலிருந்து இதனை (அன் என் பதை) நீக்கிவிடின், எஞ்சிய வடிவம் வடமொழி, க்ரீக், லத்தீன் முதலியவற் றோடு தொடர்புடையதாய்க் காணும். இஃது (அன்) இன்னொசைக்காக வந்தது என்று கருதுதல் உண்மையாகுமாயின், இதற்கும் திராவிட மொழியி லுள்ள நா அல்லது அநா என்பதற்கும் யாதொரு தொடர்பும் இல்லை.

³இனி, திராவிடங்களில் ஞ ந ஆகவும் அ ஆகவுந் திரியும் யவ்வோடு, இந்து ஐரோப்பிய மொழிகளில் ந ஆகவும் வ அ ஆகவுந் திரியும் மவ்விற்குத் தொடர்புளதோ என்று ஆராய்வோம்:

இந்து ஐரோப்பிய மொழிகளில், ம—ந ஆகத் திரிதலுண்டாகலின், அந்த மகரத்தோடு திராவிடமொழியி லுள்ள நகாரத்தை ஒப்பிடுவதாயின் ஐயத்திற்கு இடமில்லை. ஆயின், திராவிடத்தில் பழமையானது ய ஆகலின், பிற்பட்ட நகாரத்தை ஒப்பிடுதல் தகாது எனின், இந்து ஐரோப்பிய மொழி களில் ந, வ, அ என்பவை மகரத்தைப்போற் பழமையனவா யிருத்தல் போல, திராவிடத்திலும் நகாரம் யகாரத்தைப்போற் பழமையதே என்க. இந்து ஐரோப்பிய மொழிகளில் மகரத்தின் திரிபாகிய வடிவங்களுள் ய என ஒன்று இல்லை. இனி, மகரமும் இந்து ஐரோப்பிய மொழிகட்கே உரி யதன்று; சிதியன் மொழிக்கும் உரியதாகும். ஞ ஆகத் திரியும் ய என் பதுவே பண்டு திராவிடர் வழங்கிய வடிவின் தாகலாம்.

1(1) சித்யன் மொழிகளி லுள்ள தன்மை யொருமைப்பெயர் ம - என்ப திலிருந்து தோன்றியதுவே. ம, ங்க என்றும் ந என் 2சித்யன் மொழி றும் திரிந்து திராவிடப்பெயரை ஒத்துளது. என்னை யெனின், ம, நகாரத்தோடு சேர்ந்து மன் என்று (வட மொழி அனுஸ்வாரம்போன்று) இருக்குமாகலின், திராவிடத்திலுள்ள நான் என்பதனோடு மிக நெருங்கிய ஒப்புமையை யுடையதாகும். இந்து ஐரோப்பிய மொழிகளிலும் இவ்வாறு எனகரம் சேர்தல் உண்டு. இம் மெல்லோசை, சித்யன் மொழிகளில் மிருதியாகவும் சிறப்பாகவும் காணப் படுகின்றது. துருக்கியினத்தைச் சேர்ந்த கிழக்குத்துருக்கியில் — மென்; டர்க்கொமன் — மான். பின்னிஷ் இனத்தில் பின்னிஷில் — மினா; லரப் பிஷ் — மொன்; மாக்யர் — ஏன்.

3(2) இவ்வினத்து மொழிகளிலும் மகரம் நகரமாகத் திரிதல் உண்டு. பின்னிஷில் தன்மையொருமைப்பெயர் ம அல்லது மினா என்பது. இது வேற்றுமைத்தொகையில் இசானி (=என் தந்தை) என்றும், வினையில் ஒலென் (=நான் இருக்கிறேன்) என்றும் இருத்தலை நோக்கின், மகாரத்துக் கீடாக நகாரம் இருத்தல் அறியப்படும்.

மாக்யர் மொழியில் தன்மையொருமைப்பெயராக ஏன் என்பது உளது. இது, தமிழ் கன்னடம் இவற்றிலுள்ள ஏன், என் என்னுஞ் சொற்க ளோடு ஒப்பிடத்தக்கது.

சித்யன்மொழிகள் சிலவற்றின் ஸர்வநாமங்கள் திராவிடமொழி யின் ஸர்வநாமங்களோடு ஒத்துளது.

க்யூஅஸிகுமுக் மொழியில்—	ந
மொதொர்	— நெ
கொரியன்	— ந அல்லது நஇ (நய்)
பாஸ்க்	— நெ அல்லது நி

கிழக்கு ஆசியமொழிகளில் க்ந் அல்லது ங்க் (ng) என்பது, ங் என்பதற் கீடாக வழங்குகின்றது. தமிழ் மலையாளங்களில் ங், ங் இவை மாற்றவருதல் போன்று, சிலவிடத்து, ங், க்ந் தம்முள் ஒன்றற்கொன்று மாற்றவருகின்றது.

கான்டன் சீனமொழியில்	— ங்கோ
பழைய சீனமொழியில்	— ங்க, க, கோ, கன்; அ.

பர்மியமொழியில் நா அல்லது ங்கா (Nga) என்றும், திபெத்திய மொழியில் எழுத்துவழக்கில் நா* என்றும் பேச்சுவழக்கில் க்ந்யா என்றும் வழங்குவன ஒப்பிடத் தருவன. வடகிழக்கு எல்லைப்புறத்திலும் மத்யஇந்தியமொழியாகிய

1 பக்கம் 380.

2 இது தனிமொழியினம் அன்று என்பர்.

3 பக்கம் 381, 382, 383.

கோல்ஸிலும், அய்க், உய்க், இய்க், அஇய்க் என ங்க் ஈற்று மொழிகள் காண்கின்றன. திபெத்தின் நா, (வழக்கில்) ங்க என்பவற்றோடு மலையாளத்திலுள்ள ஞா என்பதனை ஒப்பிடுதல் கூடும். அவ்வாறாயின், சீனமொழியிலுள்ள ங்கோ என்பதும் தொடர்புடையதாகும்.

¹(3) ங, அல்லது ங்க என்பது, ய அல்லது அ ஆகத் திரியும். அல்லது, ங, ங்க என்பவற்றிற்கு ஈடாக யவ்வும் அவ்வும் வழங்குகின்றன என்னலாம். இவற்றை, கிழக்குஆசிய மொழிகளிலுள்ள யா, யாஹ், யோர், ஆ என்பவற்றினின்று கண்டறிதல் கூடும்.

சிதிய இனத்திலுள்ள தன்மையொருமைப்பெயரின் வடிவங்களுக்கும் திராவிடமொழியிலுள்ள தன்மையொருமைப்பெயரின் வடிவங்களுக்கும் ஒற்றுமையுள்ளது என்று அறுதியிடுதற்குக் காரணங்கள் உள. மேலும், சிதியன்மொழியின் (ம, ந, ப, ங்க, ய) உருவங்களும், இந்து ஐரோப்பிய மொழியின் (ம, வ, ந, அ) உருவங்களும் வேறொரு பொதுமூலத்தினின்று தோன்றியிருத்தல் வேண்டும். அவ் விரண்டினத்தின் உருவங்களோடு திராவிட மொழியின் உருவங்கள் (ய, ந, அ) ஒத்திருத்தலை நோக்கின், அவற்றோடு தொடர்புடையது என்றல் முறையாகும். இதனை மேற்கொள்ளின், இத் தன்மையொருமைப்பெயர்—பெரும்பாலும் மா என்பதாகலாம் — சிதியன் இனத்திலிருந்து இந்துஐரோப்பியக் குடிகள் பிரிந்துபோனதற்குமுன்னர்ப் பொதுவாயிருந்த ஜேவெடிக் இனத்தினரது என்று அறுதியிடுதல் பொருத்தம் எனத் தோன்றுகின்றது.

2. கே. வி. சுப்பையா கருத்து

இனி, கே. வி. சுப்பையா அவர்கள் எழுதியிருப்பவற்றின் கருத்தாவது: பழைய தெலுங்கு, குருக், மால்டோ இம்மொழிகளில் தன்மையொருமைப்பெயரில் அடங்கியுள்ள தன்மைப் பெயரிற் களில் தன்மையொருமைப்பெயரில் அடங்கியுள்ள சேர்ந்திருக்கும் உயிர் உயிர் ஏகாரமாகும்; மற்றைய மொழிகளில் ஆகார ஆகார ஏகாரங்கட்கு மாறும்.² இடைக்காலத்தமிழ், பிற்காலக்கன்னடம் இடைப்பட்ட இம் மொழிகளில் முதற்கண் நகாரஞ் சேர்ந்துள்ளது. ஒலியினது இந்த நகாரம் ஈற்று எனகாரத்தால் வந்ததாகும்³. தன்மையிடத்தைக் குறிப்பது அவ் விரண்டும் (ஆ, ஏ) அல்ல எனத் தோன்றுகின்றது.⁴ என்னை யெனின், மூலக் திராவிடமொழியி

¹ பக்கம் 383.

² Dravidic Studies. No. 2. Page 12.

³ " " " 20.

⁴ " " " 15.

லுள்ள ஆகாரமும் ஏகாரமும் தமிழ் முதலிய மொழிகளில் திரிந்துவரவில்லை.¹ அதனால், பண்டைக் காலத்தில் தன்மையொருமைப்பெயர் ஆகார ஏகாரங்களுக்கு இடைப்பட்ட ஒலியுள்ளதா யிருந்திருத்தல் வேண்டும்.²

³உயிரெழுத்தினை யடுத்து யாதேனும் ஒரு மெல்லெழுத்து இருப்பின், அதன் ஒலிபற்றி, அவ் வுயிரெழுத்தும் மெல்லொலி ஆன் என்பது பெறுவதற்கும். இவ்வொலி, பேச்சுவழக்கில்மட்டும் நான் என்றதல் அறியப்படும். இத்தகைய ஒலியினைக் குறித்தற்கு வரி வடிவம் இல்லை. ஆகலின், அதனை எழுதும்பொழுது உயிரெழுத்தோடுகூடிய மெல்லொலியை முதற்கண் ஆக்கி எழுதுவர். ஆ என்பது நா, அல்லது ஞா என்று எழுதப்படும். பேச்சுவழக்கில் இருந்த மெல்லொலி சில காலத்தின்பின் கெடும்; உயிர்மெய்யெழுத்தாகவே வழங்கலாகும். இவ்வுண்மை அடியிற்காணும் உதாரணத்தாலும் அறியப்படும்.

தெலுங்கு	கன்னடம்	தமிழ்	மலையாளம்
ஈது	ஈஜு	ஈந்து	ஈந்து
ஈசு	ஈசு	ஈங்கு	ஈங்கு
எண்ட்ரி	ஏடி, எண்ட்ரி	ஞண்டு, றண்டு	ஞண்டு

தெலுங்குமொழியிலுள்ள ஈது, ஈசு என்பவையே ஈந்து, ஈங்கு என்றாயின என்பது நன்கு விளங்குமன்றே?

இனி, தமிழில் காண்கின்ற யான் என்னும் பெயரில், யகாரம் எவ்வாறமைந்ததோ எனின், ⁴தமிழ் முதலிய மொழிகளில் எ ஏ இ ஈக்கள், யெ யே யி யீக்கள்போன்று ஒலிக்கப்படும். அதனால், யான் என்பதற்கண் யகாரம் தோன்றுவதாயிற்று.

⁵தன்மை யொருமை விசுதிகளுள் அல் என்பது அன் என்று ஆயிற்று. அல் விசுதி எதிர்காலத்திற்கே வரும் என்று தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் கூறியுள்ளனர். பழையமலையாளத்திலும் அன்விசுதி எதிர்காலத்திற்குரியதாகவே கூறப்படுகிறது. ஆகலின், அதுவும் (அகரமும்), எதிர்காலங்காட்டும் பகர வகரங்களின் வன்மையான் அமைந்ததுவே. அன் விசுதியமைந்த பின்பே அம் ஆம் என்னும் பன்மை விசுதி அமைபவாயின.

¹ Dravidic Studies. No. 2. Page 14.

² " " " 15.

³ " " " 21, 22.

⁴ " " " 16.

⁵ " " " 33.

3. லக்ஷ்மணராவ் கருத்து

இனி, ஸ்ரீ லக்ஷ்மணராவ்காரு தெலுங்குமொழியில் எழுதியிருக்கும் கட்டுரையின் கருத்தினைச் சுருக்கி ஈண்டுக் குறிக்கின்றேன்:

தெலுங்குமொழியில் நேன் என்பதுவே வழக்கில் உளது. அது, முதல் வேற்றுமையில் நேன் என்றும், மற்றைய வேற்றுமை நான் என்பதன் களில் நான் அல்லது நன் என்றும் உளது. இதனை பழைய ஒலி நோக்கின், முதலுருவம் நான் என்பது எனவும், அது ந்யான் என்பது நேன் என்று மாற்றிற்று எனவும் தோன்றும். ஆயின், ஆராய்ந்தறியுமிடத்து, நான் என்பது ந்யான் என்று ஒலிக்கிருக்கல் வேண்டும் என்று தோன்றுகின்றது.¹ ஏன் என்பது, முதல் வேற்றுமை தகிர ஏனைய வேற்றுமைகளில் வழக்கிறந்தது. ஏழு என்னும் பன்மைப்பெயரும் இவ்வாறே வழக்கொழிந்தது.²

திராவிடமொழிகளுட் சிலவற்றில் ஏன் என்னும் பெயரும், சிலவற்றில் நான் என்னும் பெயரும் உள்ளன.³ தன்மை யொரு ஏன் என்பதுவே மைக்கன் இரண்டு பெயர்கள் மூலபாஷையில் வேண்டுகல் : முதலுருவம் இல்லை; ஒன்றே அமையும்.⁴ இவற்றை நோக்குமிடத்து, ஏன் என்பதுவே முதலுருவம் எனவும், நான் அல்லது நேன் என்பது பிற்பட்டது எனவும் தோன்றுகின்றது. நான் என்பது தமிழ்ச்செய்யுட்களிலும் பண்டு இல்லை; கன்னடத்திலும் முதலில் இல்லை. ஆயின், ஏன் என்பது பண்டே உளது. சூயி, கொலாமி, குருக், மால்டோ இம்மொழிகளில் நான் என்பது இன்றளவும் இல்லை; ஆன், அல்லது ஏன் என்பது உளது. தெலுங்கில், பழைய செய்யுட்களில் ஏன் என்பது காண்கின்றது.⁵ அதுவே சிறப்பினதாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. இவற்றால், மூலத் திராவிடமொழியில், முதலில் ஏன் என்ப தொன்றே யிருந்தது என்று கொள்ளுகல் தகும். ஆயினும், யான் ஆன் நான் என்பன வழங்குகலின், ஏன் என்பதற்கு னுள்ள உயிர் ஆகாரவகாரங்கட்கு இடைப்பட்டதாகும். நெடுங்கணக்கு ஏற்படும்போது இலக்கணம்வல்லோர் அவ்வொலியை மேற் கொள்ளாது விட்டிருப்பர்.⁶ நான் என்பது வகாரம் பெற்று நேன் என்று தெலுங்கில்மட்டுமே வழங்குகின்றது. ஆகலின், முதற்கண் ந்யான் என்று இருந்திருக்கலாம்.⁷ ஏன் என்னும் பெயரே முன்னிற்கும் எனகாரத்தால்

1	லக்ஷ்மணராய வ்யாஸாவளி	பக்கம்	137.
2	"	"	138.
3	"	"	143.
4	"	"	144.
5	"	"	146.
6	"	"	147.
7	"	"	148.

முதற்கண்ணும் நகாரம் பெற்று நேன் என் றாயிருக்கலாம்.¹ இவ்வாறே முன்னிலையில் முதல்வடிவமாகிய ஈன் என்பதும் முதற்கண் நகாரம் பெற்று நீன் என்று ஆகியிருக்கிறது. பண்டு, தன்மையைக் குறிப்பது ஏகாரமே;² முன்னிலையை ஈகாரமும், படர்க்கையை ஆகாரமும் குறிப்பன³ எனத் தோன்றுகிறது.

இனி, இக் தன்மை யொருமைப்பெயரின் உண்மைத்தன்மையை ஆராய்வோம் :

1	”	”	149.
2	”	”	150.

³ இது சரியான ஏகாரமாயின்றி, ஆ ஏக்களுக்கு இடைப்பட்டது என்று கூறியுள்ளார். பக்கம் 150.

தன்மையொருமைப்பெயரின் ஆராய்ச்சி

தன்மையொருமைப்பெயர், தமிழில் யான் நான் என்றும், துளுவில் யான் என்றும், பழங்கன்னடத்தில் ஆன் என்றும், புதுக்கன்னடத்தில் நான் என்றும், தெலுங்கில் நேன் (நேனு) என்றும், மலையாளத்தில் ஞான் என்றும் வழங்குகின்றதாகலின், இப் பெயரின் தொல்வடிவம் யாது என்பது முதற்கண் ஆராயவேண்டுவதாக யுளது.

மேலே கூறியிருப்பவற்றால், யான் நான் ஞான் என்னும் பெயர்களின் முதற்கண் ணுள்ள மெய்யும் இறுதிக்கண் ணுள்ள மெய்யும் தன்மைப்பெயரிற் நீங்குந் தன்மைய என்பது அறியப்படும். ஆகலின், சேர்ந்திருக்கும் அவை இப்பெயரைக் குறிப்பன வாகா. அம் மெய்களைப் உயிரெழுத்து யாது? போல் நீங்காது, நிலைத்திருக்கும் எழுத்து யாகோ அதுவே இப் பெயரைக் குறிப்பதாகும். அவ்வாறு நிலைத்திருக்கும் உயிர் ஆகாரம் என்று சிலர் கூறுவர். அவர் கொள்கைக்குள்ள ஆகாரங்களை நோக்குவோம்:

திராவிடமொழியினங்களுள், தமிழ் கன்னடம் மலையாளம் து.க கோ.த கோண்டு குயி இவ் வேழுமொழியிலும் தன்மைப் பெயர்க்கண் ஆ என்னும் உயிரெழுத்தே சேர்ந்துள்ளது. தன்மைப்பெயரிற் பெயர்க்கண் ஆ என்னும் உயிரெழுத்தே சேர்ந்துள்ளது. சேர்ந்திருக்கும் உயிர் தெலுங்குமொழியில் வழங்கும் நேனு என்னும் பெயர் ஆகாரம் என்பார்க்கு ரில் ஏகாரவுயிர் சேர்ந்திருப்பினும், அப் பெயர் உரு உள்ள ஆதாரம் பேற்கும்வழி, நன்னுன், நாசே.க, நாரு, நாவலன், நா, நாயந்து எனக் திரிந்தவற்றில், நன் அல்லது நா என்பதுவே காணுகலின், அகன் உண்மைவடிவம் நான் என்பதுவே யாகும். நான் என்பதுவே நேன்(நேனு) என்று திரிந்துள்ளது. இவ்வாறு, தமிழில் சொல்லின் முதற்கண் உள்ள ஆகாரம் தெலுங்கில் ஏகாரமாய்த் திரிதல் காணலாம்.

தமிழ்	தெலுங்கு
யாண்டு	ஏண்டு
யாறு	ஏறு
யாடு	ஏட
ஆள் (வினைச்சொல்)	ஏலு

என்பன உதாரணங்களாகும். லக்ஷ்மணராவ்காரு, தமது கட்டுரையில், 'நேனு எனக் தெலுங்கில் முதல்வேற்றுமையில்மட்டுமே காணப்படுதலானும், ஏனைய வேற்றுமையுருபொடு கூடுமிடத்து நான் என்பதன் வடிவமே வழங்குதலானும் நான் என்பதுவே தொன்மைவடிவம் எனக் தோன்றுகின்றது' (பக். 137.) என்றது நண்டு அறியத்தகும். இவற்றால், தெலுங்கு மொழியிலும் தன்மையொருமைப்பெயரிற் சேர்ந்திருக்கும் உயிரெழுத்து

ஆகாரமே என்று துணியலாகும். துளுமொழியில், ஏன் என்று சிலர் வழங்கினும் ¹துளு இலக்கணநூலில் யான் என்பதுவே குறிக்கப்பட்டிருத்தலின், அம்மொழியிலும் பெயரிற் சேர்ந்திருப்பது ஆகாரவுயிரே யாகும். இவற்றால், ஓராஓன், ராஜ்மஹால், ப்ரஹுயீ என்னும் இம் மூன்றுமொழிகளொழிந்த ஏனைத் திராவிடமொழிகள் எல்லாவற்றிலும் தன்மைப்பெயரிற் சேர்ந்திருக்கும் உயிர் ஆகாரமேயாதல் துணியப்படும். அன்றியும், திராவிடமொழிகளில் முன்னிலைப்பெயராய் வழங்கும் நீ நீன் நீவு முதலிய சொற்களினெல்லாம் ஈகாரவுயிரே சேர்ந்திருத்தலின், தன்மைப்பெயர்க்கண் ஆகாரவுயிரே சேர்ந்திருத்தல் வேண்டும். என்னையெனின், முதலுயிரெழுத்தினைத் தன்மைக்கும், இரண்டாமுயிரெழுத்தினை முன்னிலைக்கும் கொள்ளுகலே முறைமையாகும். சீனமொழியில் அகரம் தன்மையையும், இகரம் முன்னிலையையுங் குறித்தல் ஈண்டைக்கு ஒப்பிடத்தகும். 7

இவை, தன்மைப்பெயரிற் சேர்ந்திருக்கும் உயிர் ஆகாரம் என்பார்க்கு ஆகாரமாகும். இனி, இக்கொள்கையை ஆராய்வோம் :

பழங்கன்னடம் முதலிய மொழிகளில் தன்மைப்பெயரிற் சேர்ந்திருக்கும் உயிர் ஆகாரமேயாகும் எனின், அம்மொழிகளில் அப்பெயர், வேற்றுமையுருபேற்கும்போது அன் என்றன்றே திரிகல் வேண்டும்? அவற்றுட்பெரும்பாலனவாகிய மொழிகளில் என் என்றே யிருத்தலானும், வினைவிசுதிகளில் என் என்பதுவே காணுகலானும் அது பொருந்தாதாகும்.

ஆயின், தெலுங்கில் தன்மையொருமைப்பெயர் இரண்டனுருபினையேற்ற வழி நன் என்றும், ஏனைய உருபுகளை யேற்ற தெலுங்கில், வழி நா என்றும் திரிகலின், அப் பெயர் நான் என்பதுவே என்று கொள்ளப்படுமாகலின், அதிற் யொருமைப்பெயர் சேர்ந்திருக்கும் உயிர் ஆகாரமே எனின், அன்று. உருபேற்கு முறை தெலுங்குமொழியில் ஏனு (ஏன்) என்பதுவே பழமையான பெயராயும் சிறப்பினதாயும் உளது. உருபேற்கும்வழி அது, முகல் குறுகி, ²அகரஞ் சேரப் பெறும். அதன்பின்னரே ³ஏனைய உருபுகள் சேரும். இரண்டனுருபாகிய ன் (னு) சேருமிடத்து

¹ துளு இலக்கணம். பக்கம். 33.

² இவ் வகரம் ஆறனுருபு எனத் தோன்றுகின்றது. என்னையெனின், ஆறன்பொருளில் வேறு உருபு வருதல் இல்லை. 'யொக்க' என்னுஞ் சொல்லை ஆறனுருபென்று இலக்கணநூல்கள் கூறினும், பண்டைச்செய்யுட்களில் அது யாண்டும் வந்திலது; பிற்காலத்தும் ஓரோவழி அருகியே வருகின்றது; வழக்கிற் பயில்வதன்று. கன்னடத்திலும் துளுவிலும் ஆறனுருபு அகரமே. தமிழிலும் ஆறனுருபு பன்மைப்பெயரை ஏற்கும் வழி அகரம் வருமன்றே?

³ தெலுங்கில் ஈர்வநாமம் ஒழிந்த பிறபெயர்களுள்ளும் ஒருமைப்பெயரோடு ஆறனுருபாக இகரமும் (நி என்று இலக்கணம் கூறும்), பன்மைப்பெயரோடு அகரமும் சேரும். அதன்பின்னரே ஏனைய உருபுகள் சேரும். ஆறனுருபாக, பின்னர் வேறு உருபு வருதல் இல்லை. உதாரணம் - ராமுனி, ராமுல என்பன. இவற்றோடு பிறவுருபுகள் சேரும்.

எனன் என்றும் எனன்னு என்றும் ஆகும். அவை முறையே நன் என்றும் நன்னு என்றுத் திரிந்துள்ளன; ஏனைய உருபுகள் சேர்ந்தவழி, என என்பது நா என்று திரிந்துளது என்று கோடல் அமையும். இனி, நேனு என்பது நான் என்று திரிந்தபின், உருபேற்கும்வழி இவ்வாறாயிற்று என்றலும் ஆம். இவற்றால், தெலுங்குமொழியிலும் தன்மைப்பெயரில் ஆகாரம் சேர்ந்திலது என்பது அறியலாகும்.

தன்மையொருமைப்பெயர், தெலுங்குமொழியில் பழைய செய்யுட்களில் ஏன் என்று வழங்குதலானும், உருபேற்ற தன்மைப்பெயரிற் வழிக் தமிழ் பழங்கன்னடம் மலையாளம் துளு துத சேர்ந்திருக்கும் உயிர் கோத இம்மொழிகளில் என் என்று காண்டலானும், ஏகாரமே இம் மொழிகளில் வினைவிசுதிகளாய் என் அல்லது ஏன் என்பதுவே யிருத்தலானும், சூயி மொழியில் இன் என்றும் தெலுங்குமொழியில் நின் என்றும் காணப்படும் விசுதியும் என் என்பதன் திரிபாகும் எனல் அமையுமாகலானும், ஏன் என்பதுவே பெயராதல் அறியப்படும். அன்றியும், தமிழ்மொழியில், ¹பொய்யனேன் ²அடியனேன் என்பவற்றில் அளியன் அடியன் என்பவற்றோடு, தன்மையொருமையைக் குறிக்க ஏன் என்னும் பெயர் சேர்ந்திருத்தலும், அவ்வாறே ³கிளைஞரேம், ⁴பெண்டிரேம் என்பவற்றில், கிளைஞர் பெண்டிர் என்பவற்றோடு தன்மைப்பன்மையைக் குறிக்க ஏம் என்னும் பெயர் சேர்ந்திருத்தலும், கன்னட மொழியில், ⁵'தௌஹித்ரனேனா' என்னுமிடத்து, தௌஹித்ரன் என்பதனோடு என் என்பது தன்மையொருமைக்கண் சேர்ந்திருத்தலும் மேற்கொள்கையை வலியுறுத்தும்.

⁶டாக்டர் கால்ட்வெல்லும், வேற்றுமையுருபேற்றவழி என் என்று காண்டலின், ஏன் என்பதுவே பெயராகும் என்று கருத்துக்கொண்டார். ⁷கேரளபாணினீய ஆசிரியர் தன்மைப்பெயரின் தொல்வடிவம் என் என்பது என்று கூறியுள்ளார். லக்ஷ்மணராவ்காரும் என் என்பதுவே முத்தலுருவம் என்றார். டாக்டர்குண்டார்ட்டும் தொல்வடிவம் ய் என்று, எ என்பதுவே என்றார். இவற்றால், தன்மைப்பெயரிற் சேர்ந்திருக்கும் உயிர் ஏகாரமே என்பது அறிஞர் பலருக்கும் உடன்பாடாயிருத்தலும் நன்கு அறியப்படும்.

¹ திருமாலை. 33.

² பெரிய திருமொழி. 5. 8 : 3; கம்ப. உருக்காட்டுப் : 23.

³ புறம். 144.

⁴ குறுந். 181.

⁵ சப்தமணி. 2.

⁶ கால்ட்வெல். பக்கம். 369.

⁷ கேரளபாணினீயம். கு. 52.

ஆயின், உயிரெழுத்துக்களுள் இரண்டாமெழுத்து (இ, ஈ) முன்னிலைப் பெயரிற் சேர்ந்திருக்கலின், முதலெழுத்தே (அ, ஆ) தன்மைப்பெயரிற் சேர்ந்திருக்கல் வேண்டும் எனின், ஆ - அது முறைமையாகலாமாயினும், முதலுயிரைப் படர்க்கைக்கும் இரண்டாமுயிரை முன்னிலைக்கும் வழங்குதலும் முறைமையாகலாமன்றே? பிற்காலத்தில், பன்மையைக் குறிப்பதாகக் கொண்ட ரகர மெய்யை முதலுயிராகிய அகரத்தோடு சேர்த்து அதனைப் (அர்) படர்க்கையிலும், இரண்டாமுயிராகிய இகரத்தோடு சேர்த்து அதனை (இர்) முன்னிலையிலும் விசுவயாகக் கொண்டுள்ளதனை நோக்கின், இம்முறைமை தெளிவுறும். வடமொழியில் படர்க்கையிடத்தைப் 'ப்ரதம புருஷ:' (முதற் புருஷன்) என்று வழங்குகல் ஈண்டைக்கு ஒப்பிடத்தக்கதும். ஆயின், மூன்றாமுயிரெழுத்தினைத் (உ, ஊ) தன்மைக்கண் வழங்கியிருக்கல் வேண்டும்: அவ்வாறன்றி, நான்காமுயிரை (ஏ, ஏ) வழங்கியதற்குக் காரணம் என்னையெனின், கூறுவேன். அகரம் சேய்மையிடத்தையும், இகரம் அன்மையிடத்தையும், உகரம் இவ் விரண்டற்கும் இடைப்பட்ட நடுவிடத்தையும் குறிப்பனவாகலின், முதன்முதலில் அகரத்தைப் படர்க்கைப்பொருட்கும், இகரத்தை முன்னிலைப்பொருட்கும், உகரத்தை அவ்விடைப்பட்டவிடத்துப்பொருட்கும் வழங்கி, தன்மைப்பொருட்கு (நான்காமுயிராகிய) எகரத்தை வழங்கியிருப்பர். நாளடைவில், சேய்மை யன்மைகட்கு இடைப்பட்ட இடத்தின் வழக்கு ஒழிந்துபோதல் கூடும். சுட்டுப்பெயர்களுள் உகரச்சுட்டுப்பெயர் நெடுங்காலத்திற்குமுன்னரே திராவிடமொழிகள் எல்லாவற்றிலும் வழக்காறற்றுப்போயினமை ஈண்டு எண்ணத்தக்கதும். இவற்றால், ஆகாரத்தினையுடைய¹ தான் தாம் என்னும் படர்க்கைப்பெயர்களும், ஈகாரத்தினையுடைய நீன் நீம் என்னும் முன்னிலைப்பெயர்களும், ஏகாரத்தினையுடைய ஏன் ஏம் என்னும் தன்மைப்பெயர்களும் நிலைத்திருப்ப, ஊகாரத்தினையுடைய பெயர்கள் பண்டே வழக்காறற்றிருக்கும் என்று கொள்ளுகல் கூடும். ஏகாரம் தன்மையையும் ஈகாரம் முன்னிலையையும் ஆகாரம் படர்க்கையையும் குறிப்பன என்று லக்ஷ்மணராவ்காரு எழுதியிருப்பது,² ஈண்டு நோக்கற்பாலது.

இதுகூறும் கூறியவற்றால், படர்க்கைப்பெயர்களில் ஆகாரமும், முன்னிலைப்பெயர்களில் ஈகாரமும், தன்மைப்பெயர்களில் ஏகாரமும் சேர்ந்துள்ளன என்பது விளங்கும். தெலுங்கிலுள்ள நேனு என்னும் பெயரானும் இது வலியுறும். ஆகலின், சுட்டுக்களும் படர்க்கை முன்னிலை தன்மைப்பெயர்களும் ஒரே தன்மையில் அமைந்துள்ளன என்பது போதரும். கால்டுவெல், ஆகாரவுயிர் தன்மைக்கண் உளது என்று கொண்டதனால், இவை ஒரு நியதியனவாக இல்லை என்பாராயினர்².

¹ இவையே படர்க்கைப்பெயராதல் முன்னர் அறியப்படும்.

² கால்டுவெல், பக்கம். 372.

இனி, மூலத்திராவிடத்திலுள்ள ஏன் என்பது தமிழில் யான் என்று வழங்கினமைக்குக் காரணம் யாது எனின், கூறுவேன். மொழி முதற்கண் எ ஏக்கள் யெ யேக்கள்போன்று ஒலித்தல் உண்டு. தெலுங்கு மொழியில், ¹மொழிமுதற்கண் எகரம் யெகரமா யொலிக்கும் என்பது இலக்கணநூலால் அறியப்படுகின்றது. இ ஈ எ ஏ நான்குமே யி யீ யெ யேக்களாய் ஒலிக்கும் என்றார் கே. ஷி. சூப்பையர். ஆகலின், ²ஏன் என்பது யேன் என்று ஒலிக்கும். அதுவே நாளடைவில் யான் என்று ஒலிக்கப்படுவதாயிற்று. ³துளு இலக்கணநூலில், பெயர்க்கண் யான் என்னும் வடிவமும் உருபேற்றவழி யென் என்னும் வடிவமும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆயின், துளுமொழியினர்பலரை யான் வினாவியபோது, அவர்கள் யேன் என்பதுவே பெயர் என்றும், யான் என்பது இழிசினர் வழக்கென்றும் கூறினர். இவ்வாறே, தொல்காப்பியனார்காலத்திலாதல் அவருக்கு முற்பட்ட காலத்திலாதல் தமிழருள் சிலர் யேன் என்றும், பலர் யான் என்றும் ஒலிக்கிருப்பர். அவற்றுள் யான் என்பதனை இலக்கணநூலார் மேற்கொண்டிருத்தல் கூடும்.

யகரம் ஒருமாகத் திரிதல் உண்டாகலின், யான் என்பது ஞான் எனத் திரிதல் கூடுமாயினும், நான் என்பதுவே ஞான் என்று நான் என்பது ஞான் திரிந்துளது என்றல் அமைவுடையதாகும். ⁴கேரளபா எனத் திரிதல் னினீயுத்தில், யான் என்பது நான் என்று திரிந்தது என்றும், நான் என்பதுவே பின்னர் ஞான் என்று ஆயிற்று என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. தமிழ் முதலிய மொழிகளில் நகர முதன் மொழியா யிருப்பவை மலையாளமொழியில் ஒரு முதன்மொழியா யிருத்தல் இகளை வலியுறுத்தும்.

தமிழ்	கன்னடம்	தெலுங்கு	மலையாளம்
நாங்கூழ்	—	—	ஞாங்நூழ்
நாணல்	—	—	ஞாணல்
நாறு	நாறு	நாறு	ஞாறு
நாவல்	—	—	ஞாவல்
நெரி	—	—	ஞெரி
நெருக்கம்	—	—	ஞெருக்கம்
நொடி	—	—	ஞொடி

என்று வழங்குகின்றன.

¹ 'அத்ய : க்ரியாஸு பூதார்த்த த்யோநிநம் ஆத்யகம் விநாஸர்வ :'
(ஆந்த்ரஸுப்த சிந்தாமணி. 1 : 17.)

² யா, யாழ என்பவை ஏ, ஏழ என்பவற்றின் திரிபாகும்.

³ பக்கம். 37.

⁴ கு. 52.

ஞான், நான் என்னுஞ் சொற்களினும் யான் என்னுஞ் சொல் பழமைபுகே. ஆயின், இது, இவ்வெல்லாவற்றினும் தொல்வடிவம் என்பதுவே என்னுங் கொள்கையோடு மாறுபடுவதன்று.

1 மூலத் திராவிடமொழியில் ஏன் என்று இருந்த பெயர், தமிழில் யான் என்று திரிந்ததுபோல, பழங்கன்னடம் முதலிய மொழிகளில் ஆன் என்று திரிந்திருத்தல் கூடும்.

கே. வி. சுப்பையர், தமது கட்டுரையில், தமிழில் அல் விசுதி அன் விசுதியாகத் திரிந்தபின்னரே அம் விசுதி ஏற்பட்டது என்று எழுதியுள்ளார். அல் விசுதியே தன்மைக்கண் தன்மையில் அன் விசுதிக்கு அன் விசுதியாகத் திரிந்தது என்பது ¹இளம்பூரண முற்பட்டது ருரையினால் அறியப்படுகின்றது. ஆனால், அன் விசுதி அன் விசுதி என்றல் தன்மையிடத்தில் ஏற்பட்டபின்னரே அம் விசுதி ஏற்பட்ட தென்றல் பொருந்துமாறல்ல. என்னெனின், அமையாமை தொல்காப்பியனார், தன்மை விசுதிகளைக் கூறியவழி,

அல் விசுதியைக் கூறியுள்ளாரேயன்றி, அன், விசுதியைக் கூறினாரல்லர்; ஆயினும் அம் விசுதியைக் கூறியுள்ளார். இதனால், தொல்காப்பியனார்காலத்தில், தன்மைக்கண் அன் விசுதி இல்லாதிருக்கவும், அம் விசுதி யிருந்தமை அறியப்படும். எனகரம் ஒருமையையும் மகரம் பன்மையையும் குறிப்பவாக லின், ஒருமைவிசுதி யாகிய அன் விசுதி அமைந்தபின்னரே பன்மைவிசுதி யாகிய அம் விசுதி அமைந்திருக்கவேண்டும் என்று அவர் எண்ணியிருக்கலாம். ஆயின், தன்மைக்கண் அன் விசுதி யில்லாத கன்னடமொழியில், அம் விசுதி யிருத்தற்குக் காரணம் யாது? நாம் என்னும் பன்மைப் பெயரின் திரிபாகிய அம் என்பதுவே வந்துளது என்று கோடல் அமைதி.

கால்ட்வெல், தன்மைப்பெயரிற் சேர்ந்திருக்கும் உயிர் ஆகாரம் என்று கருதி, அதன் மூலவடிவினைக் கண்டறிய எண்ணி, பல்வேறு மொழிகளை ஆராய்ந்து திராவிடத்தன்மைப் பெயர்க்கெல்லாம் மூலமாயது ஜேவெடிக் இனத்தாருடைய மொழியிலுள்ள ²மா என்பது ஆகலாம் என்றார்; ஸிதியன்மொழியைச் சார்ந்த மாக்யர் என்னும் மொழியில் ஏன் என்பது தன்மைப்பெயராய் வழங்குகின்றது என்று கூறினார். அவ்வாறாயின், அது வன்றோ திராவிடத்தன்மைப்பெயரோடு ஒத்தது?

அன்றியும், அவர் எல்லாமொழிகளிலும் உள்ள தன்மைப்பெயர்க்கு ³மூலமாயிருப்பவை அஹ், ம என்னும் இரண்டேயாகும் என்றார். மேல், யான் கூறியவாறு தன்மைப்பெயர்க்கு மூலம் ஏகாரமே என்பது கொள்ளப்படு

¹ வினையியல், 6. உரை.

² கால்ட்வெல், பக்கம், 373.

³ கால்ட்வெல், பக்கம், 383.

மாயின், ஆகாரவுயிர் மூலமன்றாமாதலின், அதுபற்றி, கால்ட்வெல் கூறியன பொருந்தா என்பது போதரும். படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை என்னும் இடத்துப் பெயர்களுக்கும், சுட்டு வினாக்களுக்கும் முதல் நான்குயிர்கள் மூலமாயிருக்கும் அமைதியும், ஒருமை பன்மைகளுக்கு முறையே எனகர மகரங்களைக் கொண்டுள்ள ஏற்பாடும் கால்ட்வெல் காட்டிய பிற எந்த மொழியினத்திலும் காணப்படவில்லை. இவ்வமைதி திராவிட மொழிக்கு ஈடும் எடுப்பும் இல்லாததொரு தனிச் சிறப்பாகும் என்று ¹அறிஞர் கூறியுள்ளனர். ஆகலின், மாக்யர் மொழியிலுள்ள ஏன் என்பது தற்செயலாயமைந்த ஒற்றுமையேயாகும். அல்லாக்கால், அம்மொழியில், பன்மையில் ஏம் என்பதுவும், முன்னிலைக்கண் ஈன் அல்லது நீன் என்பதுவும், ஈம் அல்லது நீம் என்பதுவும், படர்க்கைக்கண் தான் அல்லது ஆன் என்பதுவும், தாம் அல்லது ஆம் என்பதுவும் இருத்தல் வேண்டுமன்றே? அவை அவ்வாறு இல்லை.

நான் என்னும் பெயர் யான் என்னும் பெயர்போன்று தொன்மையதே !
 என்று கால்ட்வெல் கூறினார். அவர், பழைய இலக்கணநூல் என்று குறிக்கது நன்னூலையே. தொல் காப்பியத்தையும் சங்கநூல்களையும் அறிந்திருப்பாராயின், யான் என்பதுவே பழையது என்று எளிதிற் கண்டிருப்பார். திராவிடமொழிகளுள் நூல்வளம் பெற்ற தமிழ் கன்னடம் முதலிய மொழிகளில், நான் என்னும் பெயர் பண்டு வழங்கியதாக அறியப்படவில்லை; ஆயின், தெலுங்கில் நேன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருத்தல் கூடும். தெலுங்கர், ஒருமையைக் குறிக்கும் நகரத்தை முதற்கண்ணுஞ் சேர்த்து வழங்குகலே முறை என்று கருதி, (ந் + ஏன் = நேன்) நேன் என்னுஞ் சொல்லை அமைத்து வழங்கியிருக்கலாம் எனத் தோன்றுகின்றது. அவ்வாறே, பன்மையைக் குறிக்கும் மகரத்தைத் தன்மைப் பன்மைப்பெயரில் முதற்கண் அமைத்து மேமு (ம் + ஏம்) என்றும், மனமு என்றும், முன்னிலைப் பன்மைப்பெயரில் முதற்கண் அமைத்து மீரு (ம் + ஈர்) என்றும் வழங்கினராவர். இவ்வமைதி அநாவசியகம் என்று ஏனையோர் மேற்கொள்ளவில்லை யெனல் தரும். அதனானே, பன்மையைக் குறிக்கும் மகரத்தை முதற்கண் பெற்ற மேமு, மனமு, மீரு என்னும் பெயர்கள் இன்றளவிலும் தெலுங்கொழிந்த ஏனைத்திராவிடங்களில் வழங்காவாயின் போலும். ஆயின், ¹நான் என்னும் பெயரொன்றுமட்டும், தன்னைப் புறக்கணித்திருந்த தமிழ்மொழியில் சங்ககாலத்தை யடுத்த காலத்திலேயே புகுந்து ஒதுங்கிவின்று, நாளடைவில் இடம் பெற்று, பழமையதாகிய யான் என்பதனையும் வழக்கினின்றொழித்து, தானே அரசு செலுத்துதலையும், இவ்வாறே பிற்காலத்தில் கன்னடத்திலும் புகுந்து, பழமையதாகிய ஆன்

¹ கால்ட்வெல். பக். 426; கேரளபாணினியம். 52. உரை.

² இயற்பா. இரண்டாம்: 1

என்பதனை அறவே ஒழித்து, தனிக்குடை தாங்கி, தமிழிற்போலப் பெயரளவில்மட்டும் நின்றலின்றி உருபுகளை ஏற்று வழங்குகலையும் நோக்கின், 1 'அங்காடி மேய்ந்த, பழங்கன்றே ருதலும் உண்டு' என்பது மொழிவழக்கிலுங் காணப்படுவதொன்றாகல் போதரும். ஆயின், நூல்வளம் பெருக துளு துத கோத முதலிய மொழிகளில் இன்றளவும் அது சென்றிலது.

ஞான் என்பது நான் என்று திரிந்தது என்றார் கால்ட்வெல். ஆன் என்பது ஈற்று எனகரத்தின் சார்பினால் நான் என்றாயிற்று என்றார் கே. வி. சுப்பையா. அன்றியும் அவர், உயிரெழுத்தினை யடுத்து மெல்லெழுத்திருப்பின், அவ்வுயிரும் மெல்லொலி பெறும் என்றும், அதனைக் குறித்தற்கு வரிவடிவமின்மையின், மெல்லொலியின் எழுத்தினை முதற்கண் ஆக்கி எழுதுவர் என்றும், அம்முறையின் ஆ:ன் என்பது நான் (ந் + ஆன்) என்று எழுதப்பட்டது என்றும் கூறினார். அவர், இதனை நிலைநிறுத்துவான் வேண்டி, தெலுங்கு கன்னடங்களில் முறையே ஈது, 2 ஈஜு என்று வழங்குவன முதற்கண் மெல்லெழுத்துப் பெற்று நீந்து என்றாயின என்றும், ஈது, ஈகு என்று வழங்குவன நீங்கு என்றாயின என்றும் உதாரணங்காட்டினார். இவை அமைவுடையனவாகத் தோன்றவில்லை. இவ்வுதாரணங்களால் இவர் கொள்கை வலியுறுவதன்று என்று, M. காலின்ஸ் என்பவர் எழுதியிருக்கின்றார்³. வளை என்பது அளை என்றும், சிப்பி என்பது இப்பி என்றும், நன் என்பது உன் என்றும் முதற்கண் நின்ற மெய்கெட்டு வழங்குகல்போல, நீந்து என்பது முதற்கண் நின்ற மெய்கெட்டு ஈந்து (ஈது) என்றாயதே யன்றி, ஈந்து என்பது நீந்து என்றாயதின்று. 4 டாக்டர் கால்ட்வெல், நீந்து என்பது நீர் என்னுஞ் சொல்லின் அடியிற் பிறந்தது என்று கொண்டு, நீ என்பது பகுதி என்று கூறியிருப்பதும் நோக்கத்தக்கது. நீர் என்பதனை யொட்டி நீந்து என்னுஞ் சொல் தோன்றிற்று என்பதுவே அமைவுடையதாகத் தோன்றுகின்றது.

1 பழமொழி. 108.

2 இது புதுக்கன்னடச் சொல்.

3 Dravidic Studies. No. 2. Page. 47.

4 பக்கம். 200.

தன்மைப் பன்மைப்பெயர்

முதற்கண், தமிழ்மொழியி லுள்ள தன்மைப் பன்மைப்பெயர்களை நோக்கு
 வோம்: தமிழில், யாம் நாம் என்னும் இரண்டு
 தன்மைப் பெயர்கள் தொன்றுதொட்டுப் பயின்றுவருகின்றன.
 பன்மைப்பெயர் தொல்காப்பியனார் இவற்றையே கூறியுள்ளார்¹. பிற
 தமிழ் காலத்தில், யாம் நாம் என்னும் பெயர், கள் விசுதி
 சேரப்பெற்று, யாங்கள் நாங்கள் என்று வழங்கலாயின.

இவற்றுள், யாம், ²யாங்கள், நாங்கள் என்பவை மூன்றும் தன்னொடு படர்க்
 கையாரைச் சேர்த்து வழங்குமிடத்தும், நாம் என்பது ஒன்றுமட்டும் தன்
 னொடு முன்னின்றனைச் சேர்த்து வழங்குமிடத்தும் வருகின்றன. நாங்கள்
 என்பதுவும், நாம் என்னுஞ் சொல்லேபோல முன்னின்றனைத் தன்னொடு
 சேர்த்துக் கூறும்வழியே வழங்குகல் வேண்டும். என்னையெனின், கள் விசுதி
 சேர்ந்ததனால்மட்டும் பொருள் வேறுபடுதல் முறையன்றாகலின். யாம்,
 யாங்கள்; தாம், தாங்கள்; அவர், அவர்கள் என்பவை, கள் விசுதியால்
 பொருள் வேறுபடாமை அறியத்தரும். இவ்வாறாகவும், நாம் நாங்கள் என்
 பவைமட்டும் தம்முட் பொருள் வேறுபட்டிருத்தல் வியப்பினைத் தருகின்றது.

‘கொல்யானைக் கோட்டால் வெதிர்நெற் குறுவாநாம்
 வள்ளை யகவுவம் வா’ (கலி. 42.)

‘அம்ம வாழி தோழி.....
இருங்கழிச் சேர்ப்பன்
 தான்வரக் காண்குவ நாமே’ (ஐங். 112.)

‘உனை நோவ நாங்கள் உரைக்கிலோம்.’
 (நாய்ச்சியார் திருமொழி. 2 : 4)

என்பவற்றில், நாம் என்பது முன்னிலையை யுளப்படுத்தியும், நாங்கள் என்பது
 முன்னிலையை விலக்கியும் வந்துருத்தல் காண்க. இனி, நாங்கள் என்னுஞ்
 சொல், நாம் என்னுஞ் சொல்லேபோன்று முன்னிலையை யுளப்படுத்தியும்
 வந்துள்ளது.

‘நாடு மின்னிளி நாங்கள் செய்வதென்.’ (சீவக. 1762.)

ஈண்டு நச்சினூர்க்கினியர், ‘கள், பகுதிப் பொருள் விசுதி’ என் நெழுதி
 யிருக்கின்றார். இதனை நோக்குமிடத்து, நாங்கள் என்னுஞ் சொல், தாங்கள்,
 யாங்கள் என்பனபோலவே, கள் விசுதி சேர்ந்ததன்றி பொருள் வேறு
 படாது, நாம் என்னுஞ் சொல்லின் பொருளிலேயே முதற்கண் வழங்கப்

¹ தொல். பெயர். 8. ² யாங்கள், குற. தறவு:17.

பட்டு, நாளடைவில் இவ்வாறு பொருள் வேறுபட்டிருக்கலாம் எனத்
கோன்றுகின்றது.

உருபேற்கும்வழி, யாம் என்னும் பெயர் எம் எனவும், நாம் என்னும்
பெயர் நம் எனவும், யாங்கள் என்பது எங்கள் எனவும், நாங்கள் என்பது
¹நங்கள் எனவும் திரியும். நங்கள் என்பது முன்னிலையை உளப்படுத்தும்.

தன்மைப் பன்மை வினைமுற்றுக்களில், அம் ஆம் எம் ஏம், சும் டும் தும்
றும் என்னும் எட்டு விசுதிகள் வரும் என்றனர் ²தொல்காப்பியனார். நன்
னாலார், ஓம் என்னும் விசுதியையுங் கூட்டி, அவற்றுள், அம் ஆம் என்பவை
முன்னிலையை யுளப்படுத்திய தன்மைப்பன்மைக்கும், எம், ஏம் ஓம் என்
பவை (முன்னிலையை யுட்படுத்தாது) படர்க்கையை யுளப்படுத்திய தன்மைப்
பன்மைக்கும், சும் டும் தும் றும் என்பவை முன்னிலையையும் படர்க்கையை
யும் உளப்படுத்திய தன்மைப்பன்மைக்கும் வரும் என்று வகுத்தோநினார்³.
இம்முறைமை பெரிதும் இயைபுடையதேயாயினும், செய்யுட்களில் இகற்கு
மாறாய் வருதலும் காண்கின்றது.

‘நிற்பழிச்சிச், சேறும் வாழியோ பெரும்பெயர்ப் பறம்பே.’

(புறம். 113.)

‘நிற் றொழுதனம் வினவுதும்.’

(நற். 155.)

‘தோழீ, பண்டிவர் தம்மையும் கண்டறியோம்.’

(பெரிய திரு. 9. 2 : 7.)

இவற்றுள், றும் தும் விசுதிகள் முன்னிலையை உளப்படுத்தாமலும், ஓம்
விசுதி முன்னிலையை உளப்படுத்தியும் வந்துள்ளன.

இனி, கன்னடமொழியை நோக்குவோம் :

பழங்கன்னடத்தில், ஆம் (ம்) என்பதொன்றே தன்மைப்பன்மையைக்
கன்னடத்துப் குறித்து வழங்கியது. ⁴நாம் என்னும் பெயரும் தன்மைக்
பெயர் கண் அருகி வந்துளது என்பர். நாவு என்பது இக்
காலத்தில் வழங்குகின்றது. உருபேற்கும்வழி, எம்
என்பதுவும், நம் என்பதுவும் காண்கின்றன.

தன்மைப் பன்மை வினைமுற்றுக்கண் வரும் விசுதி எம், எவு என்பவை.
விதித்தற் பொருளில் அம் விசுதி வருகின்றது⁵.

¹ சூனா. தறவு : 16.

² தொல். வினையியல். 5.

³ கன்னால். வினையியல். 13.

⁴ See History of Kannada Language, P. 84.

⁵ ஸப்தமணி தர்ப்பணம். சூ. 240.

1^{மனுஜ ப்ராகாராங்கனொள்}

அனிபருமொந்தாகி தாகுவம் பல்குணனொள்.

2^{ஏ செய்வம் பேழிமெந்தொ டெந்தர் பீஷ்மர்.}

என்னும் அடிகளில், தன்மைப் பன்மைக்கண் விதித்தற் பொருளில் அம் விசுதி வந்துளது.

இனி, தெலுங்கு மொழியை நோக்குவோம் : தெலுங்கு மொழியில், தமிழிலிருப்பனபோன்று, முன்னிலையை யுளப்படுத்துந் தேலுங்குப் பெயர் தன்மைப்பன்மைக்கும் முன்னிலையை யுளப்படுத்தாது விலக்குந் தன்மைப்பன்மைக்கும் வேறு வேறு சொற்கள் உள்ளன. தன்மையோடு படர்க்கையைமட்டும் சேர்த்துக் கூறும் வழி, ஏழு, நேழு, மேழு என்னுஞ் சொற்களும், தன்மையோடு முன்னிலையைச் சேர்த்துக் கூறும்வழி, மனழு என்னுஞ் சொல்லும் வழங்கப்படும். இவற்றுள் மேழு, மனழு என்னும் இரண்டு சொற்களே வழக்கின்கண் வழங்குகின்றன ; இவையே வேற்றுமையுருபுகளையும் ஏற்கின்றன. ஏழு, நேழு என்பவை வேற்றுமையுருபுகளை ஏற்பன அல்ல. மேழு என்னுஞ் சொல், இரண்டனுருபினை யேற்கும்பொழுது மம் எனவும், ஏனையுருபுகளை யேற்குமிடத்து மா எனவும் திரிகின்றது. மம்முன், மாசேதன், மாகொறகு, மாவலன, மா, மாயந்து என்று இரண்டு முதலிய வேற்றுமைக்கண் வரும். தன்மைப்பன்மைக்கண், மி, மு என்னும் விசுதிகள் வழங்குகின்றன.

வச்சிதமி — வந்தேம், வந்தாம்

வச்சினாழு — வந்தேம், வந்தாம்

என்பன காண்க. ³வேண்டிக்கோடற்பொருளில் - தன்மைப்பன்மைக்கண் அழு (அம்) விசுதி வருகின்றது.

வண்டுதழு (— சமைப்பாம்)

என்பது உதாரணமாகும்.

இனி, மலையாள மொழியை நோக்குவோம் : மலையாளத்தில் தன்மைப்பன்மைக்கண், தமிழ் தெலுங்குகளிற்போல முன்னிலையை மலையாளப் பெயர் யுளப்படுத்தியும், நீக்கியும் வழங்குஞ் சொற்கள் உள்ளன. தன்மையோடு படர்க்கை முன்னிலைகளை உளப்படுத்தியவழி நாம், நோம் என்பனவும், முன்னிலையை யுளப்படுத்தாது நீக்கியவழி ஞங்ஙள் என்பதுவும் வழங்கும். இவை இரண்டு முதலிய வேற்றுமையுருபுகளை யேற்கும்வழி, நம்மை, நம்மொடு, நமக்கு, நம்மெக்

1, 2 ஸப்தமணி தர்ப்பணம். கு. 240. உதாரணச் செய்யுட்கள்.

¹மனுஜ.....குணனொள் — மனுஜப்ராகாராங்கன் என்னுஞ் சிறப்புப் பெயரினையுடைய அர்ஜுனனோடு அனைவரும் ஒன்றாகித் தாக்குவம்.

²ஏகைவம்.....பீஷ்மர் — யாது செய்வம் கூறும் என, பீஷ்மர் (இவ்வாறு) கூறினார்.

³ பாலவ்யா. க்ரியா. 30.

காள், நம்முடெ, நம்மில் எனவும், ஞங்ஙளெ, ஞங்ஙளொடு, ஞங்ஙட்கு, ஞங்ஙளெக்காள், ஞங்ஙளுடெ, ஞங்ஙளில் எனவும் வரும். எங்ஙள், நம்மள் என்பனவும் வழங்குகின்றன. மலையாளமொழியில் திணைபாவிடங்களைக் காட்டும் வினைவிருதி இல்லை. ஆயின், செய்யுட்களில் சிலவிடத்து விருதி வருதல் உண்டு. அவை தமிழை யொத்து அமைந்துள்ளன.

இனி, துளுமொழியை நோக்குவோம்: ¹துளுவில் எங்குளு என்னுஞ் சொல் முன்னிலையை விலக்கியும், நம என்னுஞ் சொல் முன்னிலையை உளப்படுத்தியும் வழங்குகின்றன. வேற்றுமையுருபுகளை யேற்குமிடத்து இவை திரிதல் இல்லை. எங்குளென், நமன் என்னுந் தொடக்கத்தவாய் வரும். தன்மைப் பன்மை வினைமுற்றுக்களில்² அ - விருதி காண்கின்றது.

இனி, துத முதலிய மொழிகளில் வழங்குபவற்றைக் ³கால்ட்வெல் கூறியுள்ளவாறு ஈண்டுக் குறிக்கின்றேன் :

துத மொழியில், ஆம் அல்லது ஓம் என்பதும் எம் என்பதும் தன்மைப் பன்மைப்பெயராக வழங்குகின்றன. உருபேற்றவழி, எம் என்று காண்கின்றது. ஆம் என்பது உருபேற்புழித் திரியாது நிற்கும் என்பர் டாக்டர் போப். மெட்ஜ் என்பவர், தன்மைப்பெயர் ஆம் அன்று; அம் என்பதுவே என்பர். எமி, இமி என்பவை விருதிகளாகக் காண்கின்றன.

கோத மொழியில், ஆமெ ஏமெ நாமெ என்பவை தன்மைப் பன்மைப்பெயர்களாய் வழங்குகின்றன; உருபேற்புழி எம் என்றும் நம் என்றும் திரிகின்றன. எமெ ஏமெ என்பவை வினைவிருதிகளாகக் காண்கின்றன.

கோண்டு மொழியில், அம்மாத் என்பது பெயராகவும், ஆம் அம், ஓம் என்பவை விருதிகளாகவும் காண்கின்றன. அம்மாத் என்பது, உருபேற்குமிடத்து மா எனத் திரிகின்றது.

சூயிமொழியில், ஆமு என்பதுவே பெயராகவும் விருதியாகவும் காண்கின்றது. அப்பெயர், உருபேற்கும்வழி மா எனத் திரிந்து வழங்குகின்றது. ⁴ஆஜ் என்பனும் பெயர் உருபேற்றையில் அம்மா என்றாகும்.

⁵ஓராஒன் மொழியில் எம் (நாம்) என்பதுவே பெயராகக் காண்கின்றது. எம்ஹி (= எம்முடைய) என்று உருபேற்று வரும்.

¹ துளு இலக்கணம். பக்கம். 33.

² மகரமெய் கெட்டது என்று கொள்ளலாம்.

³ பக்கம். 364.

⁴ இது முன்னிலையையும் உளப்படுத்தும். சூயிமொழி இலக். பக். 13.

⁵ எம் என்பது முன்னிலையை உளப்படுத்தாத பெயர்; நாம் என்பது முன்னிலையை உளப்படுத்திய பெயர். வேற்றுமை யுருபேற்கும்போது எம், நம் என்று திரியும். (குருக் மொழியிலக். பக். 18.) எம், அம், ஓம் என்பன வினை விருதிகளாகக் காண்கின்றன. (குருக்மொழி. பக். 34, 35.)

ராஜமஹால் மொழியில், நம் ஒம் (எம்) என்பவை பெயராகக் காண்கின்றன. நம்கி (= நம்முடைய), எம்கி (= எம்முடைய) என வரும்.

ப்ரஹுயீ மொழியில், நன் என்பது பன்மைப்பெயராகவும், என் என்பது பன்மை விசுதியாகவும் காண்கின்றன.

இனி, இவையெல்லாம் எளிதில் அறிதற்பொருட்டு ஒருங்கே குறிக்கின்றோன் :

மொழிகள்	பெயர்கள்	உருபேற்றவழித் திரிந்த வடிவம்	விசுதி
தமிழ்	யாம் நாம் யாங்கள் நாங்கள் நாமள்	எம் நம் எங்கள் நங்கள் நம்மள்	எம், ஏம் அம், ஆம்; சும், ஓம், தும், றும்; ஓம்
கன்னடம்	ஆம் நாம்	எம் நம்	எம், எவு; அம்
தேலுங்கு	ஏமு மேமு நேமு மனமு	மம், மா மன	மி, மு; அம்
மலையாளம்	ளுங்ஙள் எங்ஙள் நாம் நோம் நம்மள்	ளுங்ஙள் எங்ஙள் நம் நும் நம்மள்	
துளு	எங்குளு நம	எங்குள் நம	அ
துத	ஆம், ஓம் ஏம்	எம் ஆம்	எமி, இமி
கோத	ஆமெ ஏமெ நாமெ	எம் நம்	எமெ, ஏமெ
கோண்டு	அம்மாத்	மா	அம், ஆம், ஓம்
சுயி	ஆமு ஆஊ	மா அம்மா	ஆமு
ஒராஒன்	எம் நாம், ¹ ஏம்	² எம்	³ ஏம், அம், ஓம்
ராஜ்மஹால்	நம் ஓம் எம்	நம் எம்	
ப்ரஹுயீ	நன்		என்

¹ குருக்மொழி. பக். 18.² எம், நம். குருக். பக். 18.³ குருக். பக். 34, 35.

இத் தன்மைப் பன்மைப்பெயர்களைக்குறித்து டாக்டர் கால்ட் வெல் கூறியிருப்பவற்றை முதலில் நோக்குவோம் :

யாம், நாம் என்பவற்றில் உள்ள மகரமெய் எண்ணுப் பொருளில் வரும் உம் என்பதிலிருந்து வந்ததாகும். ஆகலின், நா + உம் = நாம் என்றாயிற்று.¹ பன்மை வினைக்கண் காணும் மகரமெய்யும் தனியெழுத்தன்று; உம் என்பதுவே யாகும். செய்கு + உம் = செய்கும்; செய்து + உம் செய்தும்; கேள் + உம் = கேளும்.² தெலுங்கில் எண்ணும்மைப் பொருளில் வருகின்ற து, யு என்பவையும் உ என்பதுவே.³ மேழு என்பது உயர்வு குறித்த ஒருமை. மேழு என்பதன் திரிபாகிய மா என்பது, இன்னோசைக்காகக் சேர்ந்த எழுத்தினோடு (நகரத்தோடு) கூடி மனமு என்றாயிருக்கலாம். அல்லது, பன்மைச் சொல்லே இரட்டித்து வந்திருக்கலாம்.⁴ மேழு என்பதன் முதற் கணுள்ள மகரம் அச்சொல்லின் இறுதியிலுள்ள மகரத்தின் இன்னோசையைத் தழுவி வந்திருக்கலாம்.⁵

தன்மைப் பன்மைப்பெயரின் ஆராய்ச்சி

தன்மைப் பன்மைப்பெயராக, பழங்கன்னடத்திலும் துக கோத சூயி இம்மொழிகளிலும் ஆம் என்பதுவே வழங்குகின்றது. ஆம் என்பதுவே ஆகலின், ஆம் என்பதுவே பன்மைப் பெயரென்று பன்மைப்பெயர் கோடல் தரும். ஆம் என்பது வேற்றுமை யுருபேற்றற் என்றற்கு ஆதாரம் கண் அம் எனத் திரியும்; அதுபின்னர், எம் என்று திரிந்திருக்கும். அகரம் என்கரமாதல் இயல்பு என்று ⁶கால்ட்வெல்லும் கூறியுள்ளார்.

ஏம் என்னும் பெயரே தெலுங்கு மொழியில் பழமையதாக யுளது. பன்மைப் பெயர் வேற்றுமையுருபேற்றவழி, தமிழ் பழங்கன் பன்மைப் பெயர் னடம் துளு துக கோத ஓராஒன் ராஜ்மஹால் இம் எம் என்பதுவே மொழிகளில் எம் எனவே காண்கின்றது. வினைவிசுதியாயும் தமிழ் கன்னடம் துககோதஓராஒன் இம்மொழிகளில், ஏம் எம் என்பன உள. அன்றியும், ⁷கிளைஞரேம், ⁸பெண்டிரேம் என்பனபோன்றவற்றில் தன்மைப்பன்மையைக் குறிக்க ஏம் என்பதுவே சேர்ந்துளது. இவற்றால் ஏம் என்பதுவே பன்மைப்பெயராகும். யாம் என்பது உருபேற்றற்கண் யம் எனத் திரிந்து, பின்னர் எம் எனத் திரிதல் கூடுமாயினும் ஏம் என்பது எம் எனத் திரிதலே முறைமையும் எளிமையும் ஆகும். ⁹முன்னிலையை யுளப்படுத்திக் கூறும் பன்மைப்பெயராகிய நாம் என்பது எழுவாயாகுமிடத்து ஆம் அம் விசுதிகள் வரும் என்றலையும், முன்

¹ பக்கம். 407.

² பக்கம். 408.

³ பக்கம். 407.

⁴ பக்கம். 415.

⁵ பக்கம். 405.

⁶ பக்கம். 369.

⁷ புறம். 144.

⁸ குறள் 181.

⁹ கன்னால். வினை. 13.

னிளையை யுளப்படுத்தாத பன்மைப்பெயராகிய யாம் என்பது எழுவாயாகுமிடத்து ஏம் ஏம் என்னும் விசுதிகள் வரும் என்றலையும் நோக்கின், ஏம் என்பதுவே (முன்னிலையை யுளப்படுத்தாத) தன்மைப் பன்மைப்பெயர் என்பது எளிதிற்புலனாகும். தன்மைப்பெயரிற் சேர்ந்திருக்கும் உயிர் ஏகாரமே என்பது, மேல், ஒருமைப்பெயரை ஆராய்ந்தவழிக் கூறப்பட்டதாகலின், தன்மைப்பெயரிற் சேர்ந்திருக்கும் உயிர் ஆகாரமன்றென்பது ஆண்டே பெறப்பட்டது.

தமிழிலக்கண நூல்களில், தன்மைப் பன்மைப்பெயராக யாம் நாம் என
 னும் இரண்டு பெயர்கள் கூறப்பட்டுள்ளனவே யன்றி,
 நாம் என்னும் பெயர் அவற்றின் பொருள் வேறுபாடு கூறப்படவில்லை.
 ஆயினும், முன்னிலையை யுளப்படுத்தாத பன்மைக்கண்
 யாம் என்னும் பெயரும், முன்னிலையை யுளப்படுத்தும் பன்மைக்கண் நாம்
 என்னும் பெயரும் வழங்குகின்றன. யாம் என்பதன் தொன்மை வடிவினை
 மேலே யறிந்தோம்; இனி, நாம் என்பதன் அமைதியை நோக்குவோம்:

நாம் என்பது தன்மையோடு முன்னிலையை யுளப்படுத்தும் பெயராக
 லின், அதில் தன்மைப்பெயரின் கூறும், முன்னிலைப்பெயரின் கூறும் சேர்ந்
 திருத்தல் வேண்டும். ஆகலின், முன்னிலையைக் குறிக்கும் ¹நகரத்தோடு (நீன்
 நீம் என்பவற்றில் முதற்கணுள்ள நகரம்) தன்மையைக் குறிப்பதாகிய ஏகா
 ரத்தைச் சேர்த்து, இறுதியில், பன்மையைக் குறிக்கும் மகரத்தைக் கூட்டி, நேம்
 என்னுஞ்சொல் முதற்கண் அமைக்கப்பட்டதாகலாம். அதுதெலுங்கு மொழி
 யிற் காண்கின்றது. நேம் என்பது நாம் என்று திரிந்திருக்கலாம், ஏம் (யேம்)
 என்பது யாம் என்று திரிந்ததுபோல. தன்மையோடு முன்னிலையை யுளப்
 படுத்தற்கண் வழங்கிய இப்பெயரே, பின்னர், அவற்றோடு படர்க்கையை
 யுளப்படுத்தற்கும் வழங்கிவந்திருத்தல் வேண்டும். பெயரின் முதற்கண்
 நிற்கும் நகரம் முன்னிலையைக் குறிப்பதாகக் கொண்டதனாற்போலும், நான்
 என்னும் பெயர், செந்தமிழில், தன்மைக்கண் ஏற்றுக்கொள்ளப் படா
 தாயிற்று.

கன்னட மொழியில் தன்மைப் பன்மைக்கண், ஆம் என்னும் பெயர் ஒன்றே
 யிருத்தலின், தமிழ் தெலுங்கு மலையாளங்களி லிருத்தல்
 கன்னட மொழியில் போல, முன்னிலையை யுளப்படுத்துதலும் நீக்குதலும்
 உளப்பாட்டுப் ஆகிய வேற்றுமை அம்மொழியில் இல்லையென்று
 பன்மையில் ²கால்ட்வெல் கூறியுள்ளார். கர்னாடக பண்டிதர், தம்
 வேறுபாடு உளதா? மொழியில் தன்மையொருமைக்கண் ஆம் (ன்) நான்

¹ முன்னிலைப் பெயரில் நகாரம், அதன் மூலமாயது என்று போப் கூறியுள்ளார்.
 கால்ட்வெல். பக். 369.

² பக். 414.

என்னுஞ் சொற்கள் இரண்டு உள்ளனவாகலின், அவற்றின் பன்மை வடிவமே ஆம், நாம் என்பவை என்றும், இலக்கண நூலாரும் அவற்றிற்குப் பொருள்வேறுபாடு உளது என்று கூற்றற்றிலர் என்றும், ஆகலின் அவற்றிற்குப் பொருள்வேற்றுமை யில்லை என்றும் கூறுகின்றனர். இதனை ஆராய்வோம் :

கன்னட மொழியில் பன்மைக்காலத்தில் தன்மை யொருமைப் பெயராய் ஆ(ன்) என்னும் பெயர் ஒன்றே வழங்கிவந்துள்ளது. நான் என்பது பிற்காலத்திற் புகுந்ததுவே. என்னையெனின், பழைய காப்பியங்களில், பெயர்க்கண் ஆ(ன்) என்னும் வடிவமும், வேற்றுமையுருபேற்றவழி, என்னம், என்னிம், எனகெ, என்னத்தணிம், என்ன, என்னொள் என்னும் வடிவங்களும் காணப்படுதலன்றி, பெயர்க்கண் நான் என்னும் வடிவமும், வேற்றுமையுருபேற்றவழி நன்னம், நன்னிம், நனகெ, நன்னத்தணிம், நன்ன, நன்னொள் என்னும் வடிவங்களும் காணப்படவில்லை. நான் என்னுஞ் சொல்லும் பழமையதே என்று நாட்ட வந்த ¹ 'மஞ்சரீ மகரந்த' வ்யாக்யானசிரியர் நன்னம், நன்னிம் நன்னிந்தெ நன்னிந்தம், நனகெ, நன்னத்தணிம் நன்னத்தணிந்தெ நன்னத்தணிந்தம், நன்ன நனது நனத்து நன்னுது, நன்னொள் நன்னல்லி என்று வேற்றுமையுருபு சேர்ந்த வடிவங்களை எழுதினாரே யல்லாமல், அவற்றிற்குப் பழைய பிரயோகங்களைக் காட்டினாரல்லர். அன்றியும் அவர், 'உத்தரமார்க்க அனுகாமிகளால் நன் ஸப்தம் அங்கீகரிக்கப்படுகின்றது' என்றதனை நோக்கும்போது, அது தெலுங்கு மொழியிலிருந்து வந்திருக்கல் வேண்டும் எனக் தோன்றுகின்றது. ² லக்ஷ்மணராவ்காரும் இவ்வாறே கருத்துக் கொண்டுள்ளார். கன்னடமொழியில், கி. பி. 9 - ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட 'கவிராஜ பார்க்கம்' என்னும் நூல் இப்பொழுது வழங்குகின்றது. அதில், நான் என்னும் பெயராதல், அதன் திரிந்த வடிவமாதல் காணப்படவில்லை. இனி, இலக்கண நூலார், ஆம் நாம் என்னும் பெயர்களுக்குப் பொருள்வேற்றுமை யுண்டென்று கூற்றற்றிலராகலின், அவற்றிற்கு வேறுபாடு இல்லை என்று கூறுதல் அமைவுடையதாகக் தோன்றவில்லை. தமிழில், யாம் நாம் என்னும் பெயர்களுக்குப் பொருள்வேறுபாடு உளது என்று தொல்காப்பியனார் கூற்றற்றிலர் ; பன்மை விருதிகளின் வேறுபாட்டினை வகுத்துக் கூறிய நன்னூலாரும் பெயர்க்கண் வேறுபாடு கூறினாரல்லர். நன்னூலுரையாசிரியராகிய மயிலைநாதரும் சங்கர நமச்சிவாயப் புலவரும் 'அம் ஆம் என்பன' என்னுஞ் சூத்திரத்திற்கு உதாரணம் காட்டுமிடத்து, அம் ஆம் என்னும் விருதிகளுக்கு நாம் என்னும் பெயரையும் எம் ஏம் என்னும் விருதிகளுக்கு யாம் என்னும் பெயரையும் முடிபினவாகக் காட்டாமல், எல்லாவற்றிற்கும் யாம் என்னும் பெயரையே காட்டியுள்ளனர். இவற்றால், யாம் நாம் என்பவற்றிற்குப் பொருள்

¹ ஸப்தாஸூதானம். கு, 288. வ்யாக்.

² லக்ஷ்மணராய வ்யாஸாவளி பக்கம். 142.

வேறுபாடு இல்லை என்று கூறுதல் இயலுமோ? யாம் என்னும் பெயர், முன்னிலையை யுளப்படுத்தி வந்துள்ள இடம் ஒன்றாதல் காணக் கிடைக்குமோ? ஆயினும், வேறுபாடு உளதென்றல் வெள்ளிடைமலையே. இவ்வாறே, கன்னடமொழியில் நாம் என்னும் பெயர், முன்னிலையை யுளப்படுத்தியே வந்துளதாகக் தெரிகின்றது.

1 '....தனாஜெய பாவமம் மஹீ
ஸம் பகெ தீக ளீ கிறியவள் நம கோந்தும நிந்து டென்னளின்
னும்பகெ கல்வம்' (ஆதிபுரா. 3. 26.)

2 'விஷயாம்புதியொள் முழுகிர் தேம்மய்வருமம்'. (பார. 9. 15)

3 'நிம்மீ, பஸிறம்பொக் கேம்மய்வரன்' (,, 9. 16.)

4 'நிம்மனுபலதொள மரிகேஸரிய புஜபலதொள மெம கிம்பு வந்துது.'
(,, 9. 17. வசனம்)

5 'கண்டு முண்டு மெமகின் னாதங்களொள் பாழியே.' (,, 9. 22.)

6 'முன்னின நெலனம் குடுகேம, கேன்னர்' (பார. 9. 41.)

என்பவற்றில், நம் என்பது முன்னிலையை யுளப்படுத்தியும், எம் என்பது முன்னிலையை யுளப்படுத்தாது நீக்கியும் வந்துள்ளன.

அன்றியும், கன்னடமொழி யிலுள்ள பழங்காப்பியங்களில், தன்மை யொருமைப்பெயர் உருபேற்றவழி, என்னம், என்னிம், எனகெ, என்னத், தணிம், என்ன, என்னல்லி என்று என் என்னும் வடிவமொன்றே காணப்பட, பன்மைப்பெயர் உருபேற்றவழி எம்மம், நம்மம்; எம்மிம், நம்மிம்; எமகெ, நமகெ; எம்மத்தணிம், நம்மத்தணிம்; எம்ம, நம்ம; எம்மொள், நம்மொள் என்று எம், நம் என்னும் இரண்டு வடிவங்கள் காணப்படுகின்றன. மேலும், கன்னட மொழியையே பெரிதும் சார்ந்துள்ள துளுமொழியில் உளப்பாட்டுத் தன்மைக்கண் சொல்வேறுபாடு உளது. வடமொழியைச் சார்ந்த இந்து ஐரோப்பிய மொழிகளில் இல்லாத இவ்வேறுபாடு மஹாராஷ்டிர மொழியிலும், குஜராத்தி மொழியிலும் காணுதற்குக் காரணம், திராவிடமொழி அல்லது ஆரியமொழியல்லாத மொழியொன்று ஆதல்

1 'மகளின் குறிப்பினை அரசன் ஆராய்ந்து, இப்பொழுது இச் சிறியவள் நமக்கு ஒன்றனையும் இன்னதென்னுள்; இன்னும் ஆராய்வம்' (என்று தேவிக்குச் சொன்னான்.)

2 'விஷயங்களாகிய கடலுள் முழுகியிருக்கின்ற எங்க னைவரையும்'.

3 'உமது இவ் வயிற்றுட்புக்க எங்க னைவரையும்'.

4 'உமது சகாயத்தாலும் அரிகேஸரியின் (விஜயன்) தோள்வலத்தாலும் எங்கட்கு ஆணுகல்யம் உண்டாயிற்று.',

5 'பார்த்துழி அனுபலித்தம் எங்கட்கு இன்னும் அவர்களோடு (சேர்தல்) தரும்மா?'

6 'முன்னைய நிலனை எமக்குத் தருக என்னார்.'

வேண்டும் என்பர் கால்ட்வெல்¹. ஆகலின், கன்னடமொழியில் உளப்பாட்டுக் தன்மைக்கண் வேறுபாடு இருந்தமை துணியப்படும்.

இக்காலத்தில் அவ் வேறுபாடு இல்லை யென்ப. பழைய செய்யுட்களில் இவ்வேறுபாடு உளதா இலதா என்பதை ஆராய்ந்து எவரும் அறுதியிட்டிலர். ஆயின், மஹாமஹோபாத்யாய ஆர். நரஸிம்மாசாரியா ரவர்கள், பழங்கன்னடத்தில்மட்டுமேயன்றிப் புதுக்கன்னடத்திலும் இவ் வேறுபாடு உளதென்று எழுதியுள்ளார்². யான் அந்நகவளவில், நம் என்பது முன்னிலையை யுளப்படுத்தியும், எம் என்பது முன்னிலையை விலக்கியுமே வந்துள்ளன. ஆயின்,

³ 'குரு க்ருப ஸல்ய ஸிந்துஸுத ரப்பொடெ நம்மய பசுஷ மொந்திதம் குருஸுத னீக ளெம்மொ ளகிலாஸ்த்ர விஸாரத னப்பனும் கெலல் கரியனு மொந்தி பாரதனு மங்கதகர்ணனெ' (பார. 9. 61.)

என்னும் ஓரிடத்துமட்டும் எம் என்பது முன்னிலையையும் உளப்படுத்தி வந்துளதாகக் காண்கின்றது. ஈண்டு, முன்னிலையை விலக்கி வந்ததாகப் பொருள் கொள்ளுகல் அமையுமாயினும், உளப்படுத்தியதாகப் பொருள் கோடலே சிறப்பதாயுளது. இவ்வாறு, நம் என்பது முன்னிலையை விலக்கிவந்தவிடம் காணக் கிடைத்திலது. அது கிடைக்குமேல், இச்சொற்களின் வேறுபாடு பழைய செய்யுட்களிலும் இல்லை என்னலாம். அவ்வாறாயினும், தமிழ் தெலுங்கு மலையாளம் துளு குயி இம் மொழிகளில் இவ்வேறுபாடு இருக்கலின், கன்னடத்திலும் பண்டைக்காலத்தில் வேறுபாடு இருந்திருத்தல் கூடும் என்றும் பிற்காலத்தில் ஒழிந்தது என்றும் கருதுதல் அமைதியாகும்.

இனி, நாம் யாம் முதலிய சொற்களி லுள்ள மகரமெய்யினைக்ருறித்து நோக்குவோம்: ⁴டாக்டர் கால்ட்வெல் இம் மகரம் எண்ணுப் பொருளில் வருவதாகிய உம்மிலிருப்பது என்றார். அது என்பவற்றின் மகரம் பொருந்துமாறு இல்லை. என்னெனின், அவர் காட்டிய செய்கும் செய்தும் என்பனபோன்ற முற்றுச்சொற்களில் பன்மையைக் காட்ட உம் வந்துளது எனின் அமையுமாயினும், மகரவீற்று ஏவல் வினைமுற்றுச்சொற்களில் அவ்வாறு அமைதல் இன்று. கேண்மோ, சென்மே, உணம், தின்ம் என்பனபோன்ற முன்னிலை வினைச்

¹ கால்ட்வெல். பக்கம். 414.

² History of Kannada Language, P. 84.

³ இது, குந்திதேவியை நோக்கிக் கண்ணபிரான் கூறியது: 'குரு க்ருபன் சல்லியன் சிந்துசுதன் என்னும் இவரோ நமது பக்கம்; குருசுதன் இப்பொழுது சேர்ந்தான். எல்லா அஸ்த்ரங்களிலும் தேர்ந்தவரையவனும் வெல்லற்கு அரியவனும் எம்மிடம் பொருந்தி வாராதவனும் பிரசித்தி பெற்ற கர்ணனே.'

⁴ பக்கம். 407.

சொற்களில் பன்மையைக் குறிக்கற்குக் தனி மகரமெய்யேயன்றி உம் வந்திலதன்றே? ஈண்டு உம்மின் உகரம் கெட்டது எனல் வேண்டும். அகனிணம், மகரமே பன்மையைக் காட்டுவது எனக் கொள்ளுகல் அமைவுடையதாகும், திராவிடமொழிகளில் ஊகரம் ஒருமையையும் மகரம் பன்மையையும் குறிக்கல் வழக்காறுகளின்.

இனி, தமிழ்மொழியில் யாம் நாம் என்பவை யாங்கள் நாங்கள் என, கள் விசுதி பெற்று வழங்குகலை நோக்குவோம்: முற்காலத்
நாங்கள், யாங்கள் தில், கள் விசுதி, உயர்கிணைப் பெயர்களோடு சேர்ந்து
என்பவற்றில் வருகல் இல்லை; அஃறிணைப் பெயர்களிலும் பன்மை
கள் — விசுதி பைக் குறிக்கற்கு யாண்டும் எல்லாப்பெயர்களோடும்
வருகல் இன்று. இஃது, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்,

‘கள்ளொடு சிவணும் அவ்வியற் பெயரே
கோள்வழி யுடைய பலவறி சொற்கே.’ (பெயரியல். 15.)

என்று கூறியதனால் அறியப்படும். ஆயின், அஃறிணைப்பெயர்கள் எல்லா வற்றிலும் கள் சேராக்கால் அவை பன்மை என அறியப்படுமா ரென்னை யெனின்,

‘தெரிநிலை யுடைய அஃறிணை யியற்பெயர்
ஒருமையும் பன்மையும் வினையொடு வரினே’ (பெயரியல். 17.)

என்றகனால், அப்பெயர்கள் கொள்ளும் ¹வினையினால் அவை ஒருமை, பன்மை என்பது உரைப்படும். இவற்றால், முற்காலத்தில் அஃறிணைப் பெயர்க்கண்ணும் கள் விசுதி யாண்டும் வருகல் இல்லை என்பது பெறப் படுமாகலின், அஃது உயர்கிணைப் பெயர்களிடத்து வந்தில தென்பது கூறாமலே விளங்கும். பண்டைச் செய்யுட்களில் யாண்டும் உயர்கிணைப் பெயர்களிடத்துக் கள் விசுதி வந்திலாமையான் இது வலியுறும்.

இனி, தெலுங்கு மொழியில் வழங்குந் தன்மைப் பன்மைப்பெயர்களை நோக் குவோம்: முன்னிலையை யுளப்படுக்தாதவழி ஏழு,
தேலுங்கின் நேழு, மேழு என்பனவும், உளப்படுக்தியவழி மனமு
பன்மைப் பெயர் என்பதுவும் வழங்குகின்றன. இவற்றுள் ஏழு நேழு
என்பவை முதல்வேற்றுமையில்மட்டுமே பண்டு வழங்
கின; அக்காலத்தும் வேற்றுமையுருபுகளை யேற்று வந்தில. இக்காலத்தில்
வழங்குகலை இல்லை. மேழு என்பதொன்றுமட்டுமே இக்காலத்தில்
வழங்குகின்றது. அஃது இரண்டாம்வேற்றுமை யுருபினை ஏற்கும்போது
மம் என்றும், ஏனையீ வுருபுகளை யேற்கும்போது மா என்றும் காண்கின்றது.

¹ வினையினும் அறியஇயலாதவிடத்துக் கள் விசுதி சேர்ந்துவரும் என்று கொள்க. அவன் நாயொடு வந்தான். சாத்தன் குதிரையை வளர்க்கின்றான் என்பனபோல்பவற்றில், வினையினால் ஒருமைபன்மை அறியப்படாமையின், இவ்விடங்களில் பன்மையை அறிவித்தற் குக் கள் விசுதி வேண்டுவதாகும்.

மேழு என்பது, இறுதி மகரத்தால் முதலிலும் மகரமாய்த் திரியப்பெற்றது என்றார் ¹கால்ட்வெல். அதனையே சின்பற்றி எழுதினார் ²கே. வி. சுப்பையர். அஃது அமைவுடையதாகத் தோன்றவில்லை.

ஆன் என்பது முன்னின்ற நகரத்தால் நான் என்றாயிற்று என்றார்க்கு, ஆம் என்பது முன்னின்ற மகரத்தால் மாம் என்றாகல் மேழு என்பதன் முத மட்டுமே அமையும். நேழு என்பது முன்னின்ற மகரத்தால் மகரமும் ரத்தால் மேழு என்றாயிற்று என்றல் அத்துணை எண்ணைக் குறிப்பது அமைதியாதல் இன்று. ஏன் என்பது, ஒருமையைக் குறிக்கும் நகரத்தை முதலிற் பெற்று, நேனு என்று ஆயதன்றே? அப்பெயரில் ஈற்று நகரத்தை நீக்கி, பன்மையைக் குறிக்கும் மகரத்தைச் சேர்க்க, நேம் (நேழு) என்றாகும். இது, ³தெலுங்கில் வழங்கியுள்ளது. ஈற்றில்மட்டும் மகரத்தைச் சேர்த்து வழங்குகல் சாலாது என்றெண்ணி, தெலுங்கர், முதற்கண்ணும் மகரத்தைச் சேர்த்து, மேழு என்னும் பன்மைச் சொல்லை அமைத்திருப்பர் எனக் தோன்றுகின்றது. இதுவே சிறப்புடையது என்று கொள்ளப்பட்டதனால் நிலைபெறுவதாயிற்று. 'பன்மைப்பெயரில் முதற்கண் நகரம் இருக்கல் தகாது என்றும், மகாரமே இருக்கல் வேண்டும் என்றும் எண்ணி, நேழு என்பதனை விடுத்து, மேழு என்பது அமைக்கப்பட்டது' ⁴என்று, ஸ்ரீ லக்ஷ்மணராவ்காரு எழுதியிருக்கல் அறியத்தக்கது. முன்னிலைப் பன்மைப்பெயரிலும் (மீரு) இவ்வாறே முதற்கண் மகரத்தை அமைத்திருக்கல் காணலாகும். இவ்வமைப்பு தெலுங்கு மொழியில் மட்டுமே உளது. சூயி மொழியில் வேற்றுமையுருபேற்கும்வழி மீம் என்பது காண்கின்றது.

முன்னிலையை யுளப்படுத்தற்கண் வழங்கும் மனமு என்பது, இன்னொசைக்காகச் சேர்ந்த எழுத்தினோடு அமைவுற்ற மா ஆகலாம் என்றும், அல்லது மா என்பதுவே இரட்டித்துவந்த பெயராகலாம் என்றும் கூறினார் கால்ட்வெல்.⁵ இரண்டு வடிவங்களின் (மா, நாம்) தடுமாற்றம் என்றார் கே. வி. சுப்பையர்⁶. ஆறும் வேற்றுமையில் தமிழில் நம் என்றும், கன்னடத்தில் நம்ம என்றும் காண்பனவாதல், அவற்றின் தொல்லுருவமாகிய நம என்பதாகல், எழுத்து மாறி, தெலுங்கில் மன என்றமைந்துளதாகும் என்றும், ஆறும் வேற்றுமையின்மேல், ஏனைய வேற்றுமையுருபுகள் சேர்ந்து வரும் என்றும் கூறினார் லக்ஷ்மணராவ்.⁷ இவற்றுள், கே. வி. சுப்பையர் கொள்கை பொருத்தமுடையதாகும் எனக் தோன்றுகின்றது.

¹ பக்கம். 405.

² Dravidic studies No. 2: பக்கம் 7.

³ பாலவ்யாகரணம். ஆச்சுபரிச். 24; ப்ரௌடவ்யா. ஸப்த. 72.

⁴ லக்ஷ்மணராயவ்யாஸாவளி. பக்கம் 152.

⁵ பக்கம் 415.

⁶ Dravidic. No. 2. பக்கம் 7.

⁷ லக்ஷ்மண. பக்கம் 152.

இனி, தமிழ்மொழியி லுள்ள தன்மைப் பன்மை வினைமுற்றுவிசுதிகளைக் குறித்துச் சிறிது ஆராய்வோம்: நன்னூலார்,

தன்மைப் பன்மை

வினைமுற்று

விசுதிகள்

‘அம் ஆம் என்பன முன்னிலை யாரையும்

எம் ஏம் ஒம்இவை படர்க்கை யாரையும்

உம்ஊர் கடதற இருபா லாரையும்

தன்னொடு படுக்குந் தன்மைப் பன்மை’ (வினை. 13.)

என்னுஞ் குத்திரத்தால் விசுதிகளை வகுத்துக் கூறியவாறு, தொல்காப்பியனார் கூறவில்லை. ஆயினும், நன்னூலார் வகுத்துக்கூறியிருக்கலின், அவர்காலத்திற்கு முற்பட்ட இலக்கியங்களில் இம்முறைமை பெரும்பான்மையா யிருக்கல் வேண்டுமன்றே? இனி, திருவள்ளுவர்காலத்தில் இந்தியறி யிருந்திலது என்றும், அகநால், திருக்குறளில், யாம் என்பதற்கு எம் விசுதியேயன்றி அம் விசுதியும் வந்துளது என்றும் கூறி, சில உதாரணங் காட்டினார்¹கே. வி. சுப்பையர். அவர் கூறியவாறு இந்தியறி யிருந்திலதாயின், எம் விசுதி வரவேண்டியவிடத்து அம் விசுதி வந்ததுபோல, அம் விசுதி வரவேண்டியவிடத்து எம் விசுதி வந்திருக்கல் வேண்டுமன்றே? அவ்வாறு வந்ததற்கு ஒருகாரணமும் காட்டினாரில்லை. திருக்குறளில், ²‘இன்னம் யாம்’ என்பதுபோன்ற விடங்களில், எம் விசுதியை அமைத்தே செய்யுள் செய்திருந்தார் என்றும், இவற்றில் எம் விசுதியை ஒலிக்கலினும் அம் விசுதியை ஒலிக்கல் எளிதாகலின், நாளடைவில் அஃது அம் விசுதியாக ஒலிக்கப்பட்டு, ஏடெழுதுவோராலும் அவ்வாறே எழுதப்பட்டது என்றும் கொள்ளுதல் அமைதியாகும்.

தமிழில் வழங்கும் விசுதிகளுள் அம் ஆம் என்பவை நாம் என்னுஞ் சொல்லின் பயனிலைக்கண் வரும் என்றதும், எம் ஏம் என்பவை யாம் என்னுஞ் சொல்லின் பயனிலைக்கண் வரும் என்றதும் அமைவுடையனவே. இனி, ஒம் எனப் பிற்காலத்தில் வந்த விசுதியையும், சும் டும் தும் றும் என்னும் விசுதிகளையும் குறித்து ஆராய்கல் வேண்டும்: இவற்றுள், ஒம் விசுதி ஆம் என்னும் விசுதியின் திரிபாகும். ஆன் ஆர் என்பன, முறையே ஒன் ஓர் என்றாகல்போல, ஆம் என்பது ஒம் என்றாகல் அமையுமன்றே? அகநால், கால்ட்வெல்³ கூறிய இக் கூற்றையே நாம் மேற்கொள்ளல் தகும். இனி, சும் டும் தும் றும் விசுதிகளை நோக்குவோம்: இவற்றுள், டும் றும் விசுதிகள் தாம் விசுதியின் திரிபேயாகும். இது, ⁴‘துவ்விசுதி, தன் முன்னின்ற எழுத்து நோக்கி துவ் விசுதியாய்த் திரிந்ததெனினும் அமையுமாகலானும்.....இதுவும் (டுவ்விசுதியும்) துவ்விசுதி திரிந்ததெனினும் அமையுமாகலானும்’ என்று

¹ Dravidic studies No. 2. Page. 3.

² குறள். 790.

³ கால்ட்வெல் இலக்கணம். பக்கம். 369; Dravidic studies. No. 2: 34, 35.

⁴ நன். வினை. 9. உரை.

சங்கரநமச்சிவாயப்புலவர் எழுதியிருப்பதனாலும் அறியப்படும். ஆகலின், இயல்பாய விஞ்சி கும், தும் என்னும் இரண்டே. ¹கு - எதிர்காலத்தைக் குறிப்பது; து - இறந்தகாலம் எதிர்காலங்களைக் குறிப்பது. மகரம் பன்மையைக் காட்டுவது. குவ்வோடும் துவ்வோடும் எனகரஞ் சேர்ந்து, ஒருமையைக் காட்டும். ²மகரஞ் சேராதவழி ஒருமை என்பது அறியப்படுமாகலின், எனகரஞ் சேர்தல் வேண்டா என்று தமிழில் விலக்கப்பட்டதுபோலும். தெலுங்கில், வத்தான் (வருது), வத்தும்; வ்ராயுதான் (வரைது), வ்ராயுதும்; என்பவற்றில் எனகர மகரங்கள் இரண்டும் உள்ளன. கன்னடத்தில் ³கும் விசுதியும் அதன் திரிபாகிய கும் (கும்) விசுதியும் மூன்று காலத்திற்கும் மூன்று பாலுக்கும் மூன்று எண்ணுக்கும் வேறுபாடின்றி வரும். தமிழில் செய்யும் என்னும் முற்று மூன்றுகாலத்திலும் வந்தது. இவற்றை நோக்குமிடத்து, மிகப் பழைய காலத்தில் கும் தும் விசுதிகள் இரண்டே பன்மைக்கண் வழங்கின என்பதும், எம் ஏம் அம் ஆம் என்னும் விசுதிகள் பிற்காலத்திற் சேரலாயின என்பதும் புலனாகக் கூடும்.

¹ நன். வினை. பத. 18.

² 'யாங்காங்கு' என்று, 'கு' பன்மையெழுவாய்க்குப் பயனிலையாகக் கலித்தொகையில் (மருத. 19) வந்துள்ளது. அதனைப் பன்மை ஒருமை மயக்கம் என்றார் நச்சினூர்க்கினியர்.

³ ஸப்தமணி தர்ப்பணம். 238 உரை.

முன்னிலை யொருமைப்பெயர்

தமிழ்மொழியில் முன்னிலை யொருமைப்பெயராக நீ என்ப தொன்றே
உளது. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும் அஃதொன்றே
தமிழ் நையே கூறியுள்ளார்.¹ அப்பெயர் உருபேற்கு:விடத்து
நின் என்றாகும். இது,

‘நீயென் ஒருபெயர் நெடுமுதல் குறுகும்
ஆவயின் எனகரம் ஒற்றா கும்மே.’ (உருபி. 7.)

என்னுந் தொல்காப்பியத்தான் அறியப்படும். நன்னூலாரும், ² ‘தாம் நாம்’
என்னுஞ் சூக்திரத்தில்,

‘யான் யாம், நீ நீர் எனஎம் நின்றும் ஆம்’

என்றதனால், நீ என்பது நின் என்றதல் பெறப்படும். ஆயினும், நின்
என்பது நுன் எனவும், அது, பின்னர் உன் எனவும் திரிந்து வழங்குகின்றது.

‘நுன்பழம் பகைதவ நூறு வர்யென’ (சீவக. 324)

‘நுனசீறடி நோவ நடந்துசெலேல்’ (சீவக. 1517.)

‘நுன்பதிப் பெயர்க்கு மளவையி னும்பியர்’ (பெருங். 1.32:13.)

எனவும்,

‘உன்னையான் பிரிந்த நாளோ மூழியே போன்ற தென்றான்’
(சீவக. 2100)

எனவும் வந்துளது.

முன்னிலை யொருமை விசுதியாக, இ, ஐ, ஆய் என்பன வழங்கு
கின்றன.

‘அவற்றுள்,

முன்னிலைக் கிளவி,

இ ஐ ஆய் என வருஉம் முன்றும்

ஒப்பத் தோன்றும் ஒருவர்க்கும் ஒன்றற்கும்’ (வினை. 26.)

என்னுந் தொல்காப்பியத்தான் இஃது அறியப்படும். உரைத்தி, உரைத்தனை,
உரைத்தாய் என இவ் விசுதிகள் வரும். முன்னிலை யொருமை யேவல்வினைக்
கண்ணும் இகர விசுதியே வருகலின், ஒருமைக்கு வரும் விசுதிகள் இம்
முன்றுமே யாகும்.

¹ தொல். பெயரியல். 34, 35.

² நன். உருபு. 8.

கன்னட மொழியில், நீன் என்னும் பெயரே முன்னிலை யொருமையில் வழங்குகின்றது. அஃது, உருபேற்குமிடத்து நீன் கன்னடம் எனக் திரியும்.¹ முன்னிலை யொருமை வினைமுற்றின் விசுதி, பழங்கன்னடத்தில் அய் என்பது. புதுக்கன் னடத்தில் ²ஈயே, எ என்பவை வழங்குகின்றன. ஒருமை யேவலில் இகர விசுதி காண்கின்றது.

தெலுங்கு மொழியில், நீவு என்பது முன்னிலை யொருமைப்பெயராய் வழங்குகின்றது; செய்யுட்களில் ஈவு என்னுஞ் சொல் லும் காண்கின்றது. ஆயின், உருபேற்கும்போது ஈவு என்னுஞ் சொல்லின் தொடர்பு காணவில்லை; இரண்ட னுருபினை யேற்கும்பொழுது நீன் எனவும், மற்றைய உருபுகளில் நீ எனவுமே இருக்கின்றது. முன்னிலை யொருமை வினையில் ³வு, வி, என்னும் விசுதியும், எவலொருமையில் மு விசுதியும் உள்ளன.

மலையாள மொழியில் முன்னிலை யொருமைப்பெயர் நீ என்பது. உருபேற்கு மலையாளம் மிடத்தில் அது நீன் எனக் திரிகின்றது.

துளுமொழியில் முன்னிலை யொருமைப்பெயர் ஈ என்பது. உருபேற்றவழி துளு நீன் என்பது காண்கின்றது⁴. வினைமுற்றின் விசுதி யாக அ ஒன்றே உளது⁵.

இனி, துத முதலிய மொழிகளில் வழங்கும் முன்னிலைப்பெயர் முதலிய வற்றைக் கால்ட்வெல் இலக்கணத்திற் கண்டவாறு ⁶குறிக்கின்றேன்:

துதமொழியில் நீ என்பது முன்னிலை யொருமைப்பெயர். உருபேற் கும்பொழுது, அது நீன் எனக் திரியும். இ அல்லது எ என்பது வினை விசுதிபா யுளது.

கோத மொழியில் முன்னிலை யொருமைப்பெயர் நீ என்பது. அஃது உருபேற்கையில் நீன் எனக் திரியும். வினைமுற்றில் இகர விசுதி வழங்கு கின்றது.

¹ கன்னட பாஷாபூஷ. கு. 92, 93; ஸப்தமணி, தர்ப்பணம். 157.

² ஸப்தாதர்ஸம். பக்கம். 21.

³ பாலவ்யா. க்ரியா பரிச்சேதம். 9, 13, 29.

⁴ துளு இலக்கணம். பக்கம். 37.

⁵ துளு இலக்கணம். பக்கம். 46.

⁶ கால்ட்வெல் இலக்கணம், பக்கம். 386, 387.

கோண்டு மொழியில் இம்மா என்னுஞ் சொல் முன்னிலை யொருமைப் பெயராய் வழங்குகின்றது. உருபேற்கையில் அது நீ என நிற்கின்றது. நீ, அல்லது இ என்பது ஒருமை விசுவயாகக் காண்கின்றது.

சூயிமொழியில், ஈணு என்பது ஒருமைப்பெயராய் வழங்குகின்றது. ¹உருபேற்கும்போது, அது நீ என நிற்கின்றது. வினைமுற்றில் இகர விசுவய காண்கின்றது.

ஓராஒன் மொழியில் முன்னிலைப் பெயர் ²நீஎன் என்பது. வேற்றுமை யுருபேற்பினும் அஃது அவ்வாறே நிற்கும்.

ராஜமஹால் மொழியில் முன்னிலை யொருமைப்பெயர் நின் என்பது. அது வேற்றுமை யுருபேற்குமிடத்தும் அவ்வாறே நிற்கும்.

ப்ரஹுயீ மொழியில், நீ என்பது பெயர். அஃது உருபேற்குமிடத்து ³நா எனக் திரியும்.

இனி, இவற்றை எளிதின் அறிவான்வேண்டி, ஈண்டு ஒருங்கே குறிக்கின்றேன் :

¹ சிலவுருபுகளில் நீன் என்பது காண்கின்றது. சூயி இலக்கணம். பக்கம். 12.

² நீன் என்பது பெயர். வேற்றுமை யுருபேற்கும்போது நீன் என்றும் (சூருக். பக்கம். 18.); இறந்தகால நிகழ்கால வினைமுற்றில் ஆண்பாற்கு அஹி (ஊ) என்பதும், பெண்பாற்கு ஈ என்பதும் விசுவயாய் வரும்; எதிர்காலத்தில் இருபாற்கும் ஓஎ என்பது வருகின்றது. (சூருக். இலக்கணம். 34, 35.)

³ 'நே' எனவும் காண்கின்றது. (ப்ரஹுயீ இலக்கணம். பக்கம். 77.)

மொழிகள்	பெயர்கள்	உருபேற்றவழிக் திரிந்த வடிவம்	விசுதி
தமிழ்	நீ	நின், நான், உன்	இ, ஐ, ஆய்
கன்னடம்	நீன்	நின்	அய்; இ. ஈயே, எ
தெலுங்கு	ஈவு, நீவு	நின், நீ	வு, வீ; மு
மலையாளம்	நீ	நின்	
துளு	ஈ	நின்	அ
துத	நீ	நின்	இ, எ
கோத	நீ	நின்	இ
கோண்டு	இம்மா	நீ	நி, இ
குயி	ஈனு	நீ, ¹ நின்	இ
ஒராஒன்	நீஎன், ² நீன்	நீஎன், ² நின்	³ ஐ, ஈ, ஓஎ
ராஜ்மஹால்	நின்	நின்	
ப்ரஹுயீ	நீ	நா ⁴ நே.	⁵ உஸ், இஸ் ஏஸ், ஓஸ் முதலியன.

¹ குயிமொழி. பக்கம் 12.

² குருக்மொழி. பக்கம் 18.

³ குருக்மொழி. பக்கம் 34, 35.

⁴ ப்ரஹுயி இலக்கணம். பக்கம் 77.

⁵ ப்ரஹுயி இலக்கணம். பக்கம் 118, 124, 126 முதலியன.

இனி, இம் முன்னிலைப்பெயர்களைக்குறித்து டாக்டர் கால்ட்வெல் கூறியிருப்பவற்றை முதற்கண் நோக்குவோம்: ¹இந்து கால்ட்வெல் ஐரோப்பிய மொழியிலும் ஸிதியன் மொழியிலும் கோள்கை தன்மையிடத்திற் காணும் மா என்பது திராவிட மொழியில் தன்மைப்பெயரி லுள்ள நா என்பதற்கு மூலமாகலாமென்பது அறிந்தோம். அதனோடொப்ப, அவ் வீருமொழியிலும் முன்னிலையிற் காணும் த், ந் ஆகத் திரியுமாகலின், து அல்லது தி என்பதுவே திராவிட மொழியின் முன்னிலைப்பெயராய் நி என்பதற்கு மூலமாகும் எனின், அஃது அமைவுடையதாகத் தோன்றவில்லை. ²அஹ், ம என்பவை தனித்தனியே தன்மைப்பெயர்க்கு மூலமாயினாற்போல, முன்னிலையிலும் ஜேவெடிக் மொழியிலுள்ள து, நி, என்பனவும் தனித்தனியே தொல்லுருவமா யிருந்திருக்கலாம். இஃது ஐயப்பாடே.

³பெஹிஸ்துன் என்னுமிடத்தி லுள்ள ஸிதியன் கல்வெட்டுக்களில் றீ என்பது காண்கின்றது. ஆயின், பன்மைப்பெயர் காணப்படவில்லை.

ஆயினும், திராவிடமொழியி லுள்ள றீ என்பது ஸிதியன் மொழிச் சொல்லோடு தொடர்புடையது என்று துணியப்படும். அத்துணைத் தொடர்பு இந்து ஐரோப்பிய மொழிகளோடு காணப்படவில்லை.⁴

நா என்பது யா அல்லது ஆ என்பதிலிருந்து தோன்றியிருப்பின், றீ என்பது ஈ என்னுந் தொல்லுருவினின்று தோன்றியிருத்தல் வேண்டும். றீ என்பதனினும் ஈ என்பதுவே தொன்மையது.⁵

முன்னிலை யொருமைப்பெயரின் ஆராய்ச்சி

இனி, முன்னிலை யொருமைப்பெயரின் தொன்மைவடிவம் யாது என்று ஆராய்வோம்: படர்க்கை, தன்மைப்பெயர்களாகிய தான் முன்னிலை தாம், ஏன் ஏம் (யான், யாம்), நான் நாம் என்பவற்றில் யொருமைப் பெயரின் எனகரம் ஒருமையைக் குறித்துநின்றல்போல, முன்னி தொல்வடிவம் யாது? லைப்பெயரிலும் எனகரத்தை ஈற்றிலுடையதொரு பெயரே ஒருமையின்கண் அமைந்திருக்கல்வேண்டும். கன்னட மொழியில் றீன் என்னும் பெயர் உளது. அன்றியும், தமிழ் கன்னடம் மலை யாளம் துளு துத கோத இம்மொழிகளில் இரண்டாம் வேற்றுமை முதலிய வேற்றுமையின் உருபுகளை யேற்குமிடத்து றீன் என்று உளது. தெலுங்கு மொழியில் இரண்டனுருபொடு கூடுமிடத்து றீன் என்றே வழங்குகின்றது. இவற்றால் முன்னிலை யொருமைப்பெயரின் தொன்மை வடிவம் றீன் என்பதுவே ஆகல் தெளிவுறும். வேற்றுமையுருபேற்கும்பொழுது நாம் என்பது

¹ பக்கம். 301.

² பக்கம். 392.

³ பக்கம். 392.

⁴ பக்கம். 395.

⁵ பக்கம். 388.

நம் எனவும், தாம் என்பது தம் எனவும், நான் என்பது (கன்னடத்தில்) நன் எனவும், நெடு முதல் குறுகி வருகல்போல நீன் என்பதுவே நின் எனக் குறுகி வருகின்றது.

ஆயின், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்,

தொல்காப்பியனார் 'நீயென் ஒருபெயர் நெடுமுதல் குறுகும்
கூற்று ஆவயின் எனகரம் ஒற்றா கும்மே' (உருபி. 7.)

என்றபடி, நீ என்பது நி எனக் குறுகி, எனகரஞ் சேரப்பெற்று, நின் என்றாயிற்று எனக் கொள்ளாமோ எனின், அவர், தமிழில் இலக்கியங் கண்டதற்கு இலக்கணம் கூறினார்களை என்க. சொற்களின் அமைதியை அறிவித்தல் இலக்கணநூலாரின் கருத்தேயன்றி, சொற்களின் தொன்னிலையை ஆராய்ந்து அறிவித்தல் அவர் கருத்துமன்று; கடனுமன்று. நீ என்பதுவே இயல்பாய் பெயராயின், நீ என்னுஞ் சொல் தீயினை, தீயை எனவும், வீ என்னுஞ் சொல் வீயினை, வீயை எனவும் வருகல்போல, அது, நீயினை நீயை எனச் சாரியை பெற்றும் பெறாதும் வருகல் வேண்டும். ஈகார வீற்றுப் பெயர், சாரியை பெற்றும் பெறாதும் வரும் என்பது,

'புள்ளி யிறுதியும் உயிரிறு கிளவியும்
சொல்லிய அல்ல ஏனைய எல்லாம்
தேருங் காலை உருபொடு சிவணிச்
சாரியை நிலையுங் கடப்பா டிலவே' (உருபியல். 30.)

என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் பெறப்படும். இம் முன்னிலை யொருமைப்பெயர் ஈகார வீற்றுப் பெயர்போலன்றி, தான், நான் முதலிய மெய்யீற்றுப்பெயர் போன்று நெடுமுதல் குறுகி வருகலின், இது, நீன் என்னுஞ் சொல்லே யாகும்.

கன்னடம் மலையாளம் துளு முதலிய மொழிகளில் நின் எனக் திரிந்த வடிவமே நிலைத்திருக்க, தமிழில்மட்டும் நின் என்பது நன் எனக் திரிந்து, பின்னர் உன் எனக் திரிவதாயிற்று. இக்காலத்தில் உன் என்பதுவே வழக்காராக, ஏனைய இரண்டும் வழக்கொழிந்தன.

இனி, நீன் என்பதுவே ஒருமைப்பெயரென்பதைத் தமிழ் முன்னிலை யொருமைவினையாலும் தெளிதல் கூடும். எவ்வாறு முன்னிலை யொருமை எனின், மூவிடத்து வினைச்சொற்களிலும் உள்ள வினையிற் காணும் இறுதிநிலை (விசுதி) அவ்விடங்களின் பெயர்ச்சொற்களையாதல் ஒருகலை. கண்டிசின், சென்றிசின் என்பனபோன்ற பழைய வினைச்சொற்களிற் காணும். இன் என்பது, நீன் என்னும் பெயரின் உறுப்பே யாகும்.

‘காப்பும் பூண்டிசின் கடையும் போகலை’ (அகம். 7.)

‘பொன்னினுஞ் சிவந்தன்று கண்டிசின் துதலை’ (ஐங். 105.)

‘பசந்தன்று கண்டிசின் துதலை’ (அகம். 376.)

என்று மிடங்களில், ¹கண்டிசின் பூண்டிசின் என்பவை, காணுதி பூணுதி என்னும் பொருளில் வந்துள்ளன. இவற்றி லுள்ள இன் என்பது நீன் என் னும் முன்னிலைப்பெயரின் உறுப்பே எனக் கொள்ளுகல் அமையும். காண்டி, கேட்டி என்பனபோன்ற சொற்களில், நீ என்னும் முன்னிலை யொருமைப் பெயரின் க ணுள்ள இகரம் சேர்ந்துநின்று, அம் முன்னிலை யொருமையைக் குறிக்கல்போல, கண்டிசின், பூண்டிசின் என்பனபோன்ற சொற்களில் நீன் என்னும் முன்னிலை யொருமைப்பெயர்க்க ணுள்ள இன் சேர்ந்து நின்று, அம் முன்னிலை யொருமையைக் குறிக்கது. ஆசிரியர் தொல்காப்பிய னார்,

‘மியாஇக மோமதி இரும்சின் என்னும்

ஆவயி னுறும் முன்னிலை யசைச்சொல்’

(இடை. 26.)

என்னுஞ் சூத்திரத்தான், இது முன்னிலைக்கண் வருவது என்று கூறியது அறியத்தக்கது. இச் சூத்திரத்தில், சின் என்றது லுள்ள இன் என்பதுவே பழைய முன்னிலை யொருமைப்பெயரைக் குறிப்பது. தங் காலத்தின்முன் னரே நீன் என்னும் பெயர் ஒழிந்ததாகலின், தொல்காப்பியனார், கண்டிசின் என்பதுபோல்பவற்றிற் சின் என்பதனை அசைச்சொல்லாகக் கொள்வா ராயினர். இலக்கணநூலார், கண்டிசின் என்பதுபோன்ற சொற்களில் இன் எனப் பிரித்து அதனை முன்னிலை யொருமை விசுதி என்றாராய், சின் எனப் பிரித்து அசைநிலையாகக் கொண்டதனான், அஃது (இன்), முன்னிலை யொழிந்த ஏனையிடங்களுக்கும் வருவதாயிற்று. அவற்றைக் கண்ட ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், மியா இக முதலிய ஆறு சொற்களும் முன்னிலைக்கண் வரற்குரியன என்று முதலிற்கூறி, பின்னர்,

‘அவற்றுள்,

இகுமும் சின்னும் ஏனையிடக் கொடுந்

தகுதிலை யுடைய என்மனார் புலவர்’

(இடையி. 27.)

என்பாராயினர். நன்னூலார் ²‘யாகா பிறபிறக்கு’ என்னுஞ் சூத்திரத்தில், சின் என்பது முன்றிடத்தும் வருவதே தா ரசைச்சொல் என்றே கூறியொழிந்தார்.

இக் கூறியவற்றால், கண்டிசின் என்பதுபோன்ற சொற்களில் நீன் என்னும் முன்னிலை யொருமைப்பெயரின் கூறுகிய இன் என்பதுவே

¹ கண்டிசின் என்பது கண்டிகின் (கண்டிகின்) என்னுஞ் சொல்லின் திரிபு. ஈண்டு கக ரம் சகரமாகத் திரிந்தது. இவ்வுண்மை, இதனைக்குறித்து ஆராயுமிடத்து அறியப்படும்.

² நன். இடை. 22.

இறுதிக்கிலையாக அமைந்துள்ளது என்பது நன்கு புலனாகும். ஆகவே, பன்மைக்காலத்து முன்னிலை யொருமைப்பெயர் நீன் என்பதுவே யாகும் என்றல் வலியுறும்.

செயின், வரின் என்பனபோன்ற வினைச்சொற்கள் மிக்க பழங்காலத்தில் முன்னிலை யொருமை வினைமுற்றுக்களே. அவற்றிலுள்ள இன் விசுவயும் நீன் என்னும் பெயரின் உள்ள 'இன்' விசுவ கூறே யாகும். அவையெல்லாம், செந்தமிழில் வினையெச்சமாகக் கொள்ளப்பட்டன. நீன் என்னும் ஒருமைப்பெயரில் வகரத்தை விலக்கியதனால், அப் பெயரின் கூறுகிய இன் என்பதுவும் முன்னிலை யொருமை வினைக்கண் வரலாகாது என்று விலக்கி, அதனை வினையெச்சமாக அமைத்தனர் என்று உய்த்துணர்தல் தரும். கன்னட மொழியில் முன்னிலைப் பன்மை யேவலில், செய்யிம், கேளிம் என இம் விசுவ வருகின்றது. அது நீம் என்பதனைக் குறிப்பது. அம்முறையில், ஒருமைக்கண் இன் என்பது வருதலன்றே அமைதி?

நீன் என்பதுவே மூலக்ராவிடத்துப் பெயர் என்பது இக்காலத்துத் தமிழிலுள்ள முன்னிலைவினை வழக்கானும் உரைப்படும். வழக்கின்கண் என்னையெனின், வழக்கில், ¹முன்னின்றனை நோக்கிப் பெசமிடத்தில், 'இரேன், சொல்லேன், கேளேன்' என்பனபோல்பவை வழங்குகின்றன. இரு, சொல், கேள் 'ஏன்' விசுவ என்னுஞ் சொற்கள், ஏன் விசுவ பெற்று, இரேன், சொல்லேன், கேளேன் என்று அமைந்துள்ளன. ஏன் என்னும் விசுவ தன்மை யொருமைக்கண் வருவதாகலின், அது, முன்னிலை யொருமைக்கண் வருதல் அமையாதன்றே? ஆகலின், ஈண்டுக் காணும் ஏன் விசுவ இயல்பாயதன்று; ஒன்றன் திரிபாதல் வேண்டும். இது யாதன் திரிபாகும்? நீன் என்னும் ஒருமைப்பெயரின் கூறுகிய ஈன் அல்லது, இன் என்பதுவே வழக்கின்கண் ஏன் எனக் திரிந்து வழங்குகின்றது என்று கொள்ளுதல் அமைதி. அவ்வாறாயின், ஈன் விசுவ திரியாது இரீன், சொல்லீன், கேளீன் என்றன்றே வருதல் வேண்டும் எனின், நீ என்னும் பெயரின் கூறுகிய இகரம் சேர்ந்துள்ளனவாகிய இராதி, சொல்லாதி, கேளாதி என்னுஞ் சொற்களில் இகரம் ஏகாரமாகத் திரிந்து, இராதே, சொல்லாதே, கேளாதே என்று வழங்குதல்போல, இரீன் முதலிய சொற்களிலும் ஈகாரம் ஏகாரமாகத் திரிந்து, இரேன் முதலியனவாய் வழங்குகின்றன என்று கொள்ளுதல் வேண்டும்.

இக் கூறியவற்றால், செயின் என்னும் வாய்பாட்டு வினைச்சொற்களிலுள்ள இன் விசுவ நீன் என்பதன் கூறே என்பதும், வழக்கில், செய்யேன்

¹ இது பன்மைக்கண்ணும் கேட்கப்படுகின்றது.

கேளேன் என்பன்போல்பவற்றி லுள்ள ஏன் விசுவயும் நீன் என்னும் ஒரு மைப்பெயரின் கூறுகிய ஈன் அல்லது இன் என்பதன் திரிபு என்பதும் அறியப்படுமொகலின், நீன் என்பதுவே பழைய வடிவம் என்றல் தெளிவுறும்.

நீன் என்னும் பெயரில் முதற்க னுள்ள நகரத்தைக்குறித்துச் சிறிது ஆராய்வோம்: மேலே, கால்ட்வெல் கருத்துக்களை நீன் என்பதன்கண் ஆராய்ந்தவற்றால், இந் நகரம் இந்து ஐரோப்பிய உள்ள நகரம் மொழிகளில் முன்னிலைப் பெயரிற் காணுந் தகாரத் தின் திரிபன்று என்பதும், ஸித்யன் மொழியிற் காணும் நகாரத்தின் தொடர்பாகும் என்பதும் போதரும். ஆயின், இந் நகாரம் சொல்லின் மூலமாயது எனக் தோன்றுகின்றது. டாக்டர் போப்பும் இவ்வாறே கூறியுள்ளார். தான் தாம் என்னும் படர்க்கைப்பெயரில் தகாரம் முதற்கண் சேர்ந்திருக்கல்போல முன்னிலைப்பெயரில் நகாரம் முதற்கண் சேர்ந்துளது என்று கோடல் அமைதி. தந்தை துந்தை எந்தை; தாய் ஞாய் யாய்; தவ்வை துவ்வை எவ்வை; தம்பி தும்பி எம்பி என்னும் முறைப் பெயர்கள் முறையே படர்க்கை முன்னிலை தன்மை யிடத்தனவாகலின், தகாரம் படர்க்கை யிடத்தையும், நகாரம் முன்னிலையிடத்தையும் குறிப்பன வென்பது நன்கு விளங்கும்.

‘இளையோள் தந்தை’ (புறம். 341.)

‘நுந்தைதொல் வியனகர்’ (குறிஞ்சிக்கலி. 21.)

‘எந்தையும், நிலனுறப் பொருஅன்’ (அகம். 12.)

என்னுமிடங்களில், தந்தை (கன் + து + ஐ) என்பது தன்அப்பன் என்றும், துந்தை என்பது நின்அப்பன் என்றும், எந்தை என்பது என்அப்பன் என்றும் பொருள் தருகின்றன. இவ்வாறே,

‘தாயி நாவாக் குழவிபோல’ (புற. 4.)

1 ‘ஞாயையும் அஞ்சுதி யாயின்’ (முல்லைக். 7.)

‘யாயே கண்ணினுங் கடுங்கா தலளே’ (அக. 12.)

என்னுமிடங்களில், தாய் என்பது தன்அன்னை என்றும், ஞாய் என்பது நின்அன்னை என்றும், 2யாய் என்பது என்அன்னை என்றும் பொருள் பயக்கின்றன.

1 குகரம், நகரத்திள் திரிபாகும்.

2 ‘யாய் என்பது தன்மையொடு ஒட்டுதலின், முறைப்பெயரெனினும் உயர்நிலை யாம்.’ (பெய. 26. நச். உரை.) ஆயின், ‘யாய் வருக ஒன்றே’ (முல்லைக். 16.) என்னு மிடத்தமட்டும் யாய் என்பது, நின்தாய் என்னும் பொருளில் வந்துளது. ‘யாய் வருக’ என்பதற்கு, நச்சிஞ்சூர்க்கினியர், ‘தாய் வருக’ என்று பொருளுழுதி யிருக்கலின், ‘ஆய் வருக ஒன்றே’ என்பது உண்மையான பாடமா யிருக்கலாம்.

‘நீனின்ற படிவத்தா னெடியோனை முதற்பயந்த
தாயென்று முதாமறை பரவினும்
யாயென் றல்ல தியாந்துணி யலமே’

(தொல். செய். 149. பேரா. மேற்கோள்.)

என்பதனும்,

‘யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ
எந்தையும் துந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்
யானும் நீயும் எவ்வழி யறிதும்’

(குறுந். 40.)

என்பதனும், தாய் ஞாய் யாய் என்பவற்றின் வேறுபாடு அறியப்படும்.

‘செய்யவள், தவ்வையைக் காட்டிவீடும்.’ (குறள். 167.)

‘தும்மினுஞ் சிறந்தது நுவ்வை யாகுமென்
றன்னை கூறினள்.’

(நற். 172.)

‘தன்முறை யூரனை எவ்வை எம்வயின்’

(ஐங். 88.)

என்னுமிடங்களில், தவ்வை என்பது தன் அக்கை என்றும், ¹ துவ்வை என்
பது தும் அக்கை என்றும், எவ்வை என்பது என் அக்கை என்றும் பொருள்
தருகின்றன. இதுகாறும் காட்டிய உதாரணங்களால் நகாரம் முன்னிலை
யைக் குறிப்பது நன்கு தெளிவுறும்.

நீன் என்பதுவே ஒருமைப்பெயராரின், அகன்கண் உள்ள இயுதி
னகரம் தமிழில் கெடுதல் ஏன்? யான் நான் தான் என்னுஞ் சொற்களில்
இயுதி னகரம் கெடாது நின்றல்போல, நீன் என்னும் சொல்லின்கண் னும்
கெடாதிருத்தல் வேண்டுமன்றே? அஃது இல்லாதொழிந்ததற்குக் காரணம்
என்னை எனின், கூறுவேன்.

மூலத்திராவிட மொழியில், ஒருமையைக் குறிக்கற்கு னகரமும், பன்மை
யைக் குறிக்கற்கு மகரமும் அமைக்கப்பட்டன.

நீன் என்பதில், ன் பிற்காலத்திற் செய்யப்பட்ட சீர்திருத்தம் பலவற்
விலக்கப்பட்டதன் றுள், னகரம் ஆண்பாலைக் குறிக்கற்கும், மகரம்
காரணம் அஃறிணையைக் குறிக்கற்கும் அமைக்கதலும் ஒன்று.

அதனானே ஈரன், குளன், நிலன் முதலிய சொற்களில்

² னகரத்திற் கிடாக மகரத்தைச் சேர்த்து வழங்கலாயினர். இம்முறையில்,
நீன் நீம் என்னும் முன்னிலைப்பெயர்களி லுள்ள னகர மகரங்கள் ஒழிக்கப்
பட்டன. அற்றேல், யான் யாம் என்னுந் தன்மைப்பெயரிலும், தான்
தாம் என்னும் படர்க்கைப்பெயரிலும் னகர மகரங்களை நீக்காதிருக்க, முன்

¹ தவ்வை என்பதற்கு ‘அம்முடன் பிறந்த தங்கை’ என்று எழுதியுள்ள பொருள்
பொருத்தாமை செய்யுள் நோக்கின் புலனாகும்.

² ‘மகரத் தொடர்மொழி’ (மொழி மரபு. 21.) என்னுஞ் சீர்திருத்தம் இவ்
அண்மை அறியப்படும்.

னிலைப்பெயர்களில்மட்டும் அவ்வெழுத்துக்களை நீக்கியது ஏன் எனின், அதன் காரணம் கூறுவேன். தன்மைக்கண் அஃறிணைவழக்கே இன்மையின், யான் என்னும் பெயரை (னகர மிருத்தலின்) ஆண்பாற்பெயர் என்றும், யாம் என்னும் பெயரை (மகர மிருத்தலின்) அஃறிணைப்பெயர் என்றும் கருக இடன் ஏற்படாது. படர்க்கைகண், தான் தாம் என்னும் பெயர்கள் இருதிணைக்கும் பொதுவாயினும், அவை, முன்னர் வரும் வினைமுற்றால் வேறு பாடு அறியப்படுமாகலின், அவற்றுக்கண்ணும் ஐயந் தோன்றாது. சுட்டுப் பெயர்கள் உயர்நிலையில் அவன் அவள் அவர் என்றும், அஃறிணையில் அது, அவை என்றும் வேறு வேறுக அமைக்கப்பட்டனவாகலின் அவற்றில் மயக்கம் உண்டாதற்கு இடமே இல்லை. ஏனை முன்னிலைக்கண் இருதிணை வழக்கும் உளவாகலானும், வினைமுற்றால் வேறுபாடற்கல் இயலாதாகலானும், நீன் என்னும் பெயரை (னகரம் இருத்தலின்) உயர்நிலை ஆண்பாற்பெயரென்றும், நீம் என்னும் பெயரை (மகரம் இருத்தலின்) அஃறிணைப்பெயரென்றும் கொள்ள இடனிருத்தலின் மயக்கம் நேருமாகலான், ஆண்டு, னகரம் ஒழிக்கப்பட்டது; மகரத்தை ஒழித்து அதற்கீடாக இர் என்னும் பன்மை விசுதி சேர்க்கப்பட்டது. பன்மையைக் குறிப்பதாகக் கொண்ட ரகர மெய்யை (முதலாயிரெழுத்தாகிய அகரத்தோடு சேர்த்தமைத்த அர் என்னும் விசுதியைச் சுட்டின்கண் கொண்டதனால்,) இரண்டாயிரெழுத்தாகிய இகரத்தோடு சேர்த்தமைத்த இர் என்னும் விசுதியை முன்னிலைக்கண் அமைக்கலாயினர். செந்தமிழில் இவ்வாறு அமைப்பினும், அஃது (நீயிர்) உலகவழக்கில் யாண்டும் நிலைபெற்றல்லது. இன்றும் சில விடங்களில் நீம் என்னுஞ் சொல்லையே வழங்குகின்றனர். பன்மையைக் குறிக்கும் இர் என்பது இல்லாவிடின் ஒருமை என்பது போதருமாகலின், ஒருமையைக் குறிக்க விசுதி வேண்டா என்று விடுத்தனராவர். ஆயின்,

‘தன்மை முன்னிலை வியங்கோள் வேறலை

உண்ட ரெச்சம் இருதிணைப் பொதுவினை’ (நன். வினை. 11.)

என்பதனால், தன்மைக்கண்ணும் அஃறிணை வழக்கு உளதாகத் தெறுதுமால் எனின், நன்னூலார் இவ்வாறு கூற்றாராயினும், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் முன்னிலையிடம்மட்டுமே இருதிணைக்கும் பொது எனக் கொண்டுள்ளார். அஃது, 1‘அவ்வழி, அவனிவ னுவன்,’ 2‘இயற்பெயர் சினைப்பெயர்’ 3‘நீயிர் நீ என’ 4‘முன்னிலை வியங்கோள்’ என்னுஞ் சூத்திரங்களான் அறியப்படும். அதனால், பண்டைக்காலத்தில் தன்மையிடத்தில் அஃறிணைவழக்கு இன்மை தெளிவாகும்.

மேற்கூறியவாறு செந்தமிழில் அமைந்துள்ள முறையில், நீன் என்னும் முன்னிலைப்பெயர்க்கண் மயக்கம் நேருமாகலின், அதன்கண் நின்ற னகரத்தை யொழித்தல் அக்காலத்தில் இன்றியமையாத தாயிற்று.

1 பெயர். 8.

2 பெயர். 20.

3 பெயர். 34.

4 வினை. 25.

அல்லாக்கால், நீன் என்பதன் நகரம் உலகவழக்கில் கெடுதல் கூடுமாயினும் செய்யுட்களில் இல்லாகொழிதற்கு ஏது இல்லை. தமிழ்நாட்டில் சிலவிடங்களில், நீன் என்னுஞ் சொல் இன்றும் வழங்குகல் அறியத்தக்கது.

நீ என்னுஞ் சொல்லை ¹நீய் என்று எழுதுதலும் உண்டு எனக் தெரிகின்றது. அது, வழக்கில் நீய் என்று வழங்குகின்றது. இவற்றால், கால்ட்வேல் 'முன்னிலை யொருமைப்பெயர் நீய் எனக் காண்கின்றது. இதன்கண் உள்ள யகரமெய், வந்தாய் வந்தோய் என்னுஞ் சொற்களிலுள்ள ஆய் ஓய் என்பவற்றிலும் காண்கின்றது ² என்றார். ஆயின், நீய் என்னும் பெயரை இலக்கணநூலார் எவரும் கூற்றற்றவர்.

தெலுங்கு மொழியில், முன்னிலை யொருமைப்பெயர் நீவு என வழங்குகலை நோக்கின், அது, நீம் என்னும் முன்னிலைப் பன்மைப் பெயர் பெயரின் திரிபாகும் என்பது புலனாகும். தமிழ்மொழியில் மெய்யீற்றவாக வழங்குஞ் சொற்கள், தெலுங்கு மொழியில் உகரம் பெற்று வழங்குகல் வழக்கு. மகாரம், வகாரமாகத் திரிதல் மரபே. ஆகவே, நீம் என்பது நீமு, நீவு என வருதல் அமையும். பழங்கன்னடத்தில் நீம் என வழங்கிய சொல்லே புதுக்கன்னடத்தில் நீவு என வழங்குகல் ஈன்டைக்கு அறியத்தக்கது. முன்னிற் போனை உயர்வுபடுத்திக் கூறுதல் யாண்டும் வழக்கேயாகும். ஆகலின், நீம் என்னும் பன்மைப்பெயரே தெலுங்கில் ஒருமைக்கு வழங்கலாயிற்று. ஆங்கிலமொழியில், பண்டு, பன்மைக்கு வழங்கிய 'யு' (you) என்பது பிற்காலத்தில் ஒருமைக்கு வழங்குகலும் இதனை வலியுறுத்தும். இனி, வச்சிதினி (வந்தாய்), செப்பிதினி (செப்பினாய்) என்பவற்றில் காணும் வகாரமும் முன்னிலைப்பெயரின் கூறுகிய இம் என்பதி லுள்ள மகாரத்தின் திரிபு எனக் கொள்ளுகல் அமையும். தெலுங்கில் முன்னிலை யொருமையேவற்கண், பாடுமு, ஆடுமு, செப்புமு, தெம்மு என்று வழங்குஞ் சொற்கள், தமிழில் முன்னிலைப் பன்மையேவலாய் வழங்குகின்ற பாடும், ஆடும், செப்பும், தம் என்னுஞ் சொற்களே. இதனால், தமிழில் பன்மைக்கு வழங்குஞ் சொற்கள் தெலுங்கில் ஒருமைக்கு வழங்குவன உள என்பது அறியப்படு மன்றே? தெலுங்கு மொழியில், நீவு என்னுஞ் சொல் நகரமெய் இல்லாதே, ஈவு என்று செய்யுளில் வருகின்றது. துளுமொழியிலும் நகரமெய் இல்லாமல் வழங்குகின்றது.

இனி, தமிழில் உள்ள முன்னிலை யொருமைவிசுவகையைக்குறித்துச் சிந்து முன்னிலை ஆராய்வோம்: முன்னிலை யொருமைவினைக்கண் வரும் யொருமை விசுவகை இ, ஐ, ஆய் என்னும் மூன்றுமே. இது,

¹ மகையாளத்தில் நீய் என்று எழுதுதலும் உண்டு.

² பக்கம். 384.

1¹ அவற்றுள்,
முன்னிலைக் கிளவி,
இ ஐ ஆய் என வருஉம் மூன்றும்
ஒப்பக் தோன்றும் ஒருவர்க்கும் ஒன்றற்கும்'

என்னுஞ் சூக்திரத்தான் அறியப்படும். இவற்றுள் இகரவிசுத்தி, நீ என்னும் பெயரின் கூறு என்பது மேலே கூறியவற்றுல் போதரும். ஆகலின், ஏனைய இரண்டனையே இனி நோக்குதல் வேண்டும்.

ஐ என்பது, அய் என்பதன் திரிபு. அதுவே நீண்டு ஆய் எனவும் வழங்கு கின்றது. இவ்வுண்மை ஏனைய விசுத்திகளை நோக்கின் ஐ லிசுத்தியின் வளியுறும். என்னையெனின், உண்மை வடிவம்

படர்க்கை	ஆன்பால்	—	அன்	ஆன்
„	பென்	—	அள்	ஆள்
„	பலர்	—	அர்	ஆர்
தன்மை	ஒருமை	—	என்	ஏன்
„	பன்மை	—	எம்	ஏம்
முன்னிலை	பன்மை	—	இர்	ஈர்

இவற்றை நோக்கின், விசுத்திகள் குறில் முதலவாயும் நெடில் முதலவாயும் இருக்கும் என்பது போதரும். போதரவே, முன்னிலை ஒருமைவிசுத்தி யாகிய ஐ ஆய் என்பவை, அய் ஆய் என்பனவே யாதல் தானே புலனாகும். அன்றி யும், ஐ என்பது அகரமும் யகரமும் கூடியதாகலானே, அது குறற்பின் யகரமுள்ள மொழிகள்போல விதி பெறுவதாயிற்று.

கை (கய்) + மலை = கைம்மலை

மெய் + மொழி = மெய்ம்மொழி

என்பன காண்க.

2² 'குறில்வழி யத்தனி ஐநொது முன்மெலி மிகலுயாம்'

என்று நன்னூலார் விதித்திருப்பது இவ்வுண்மையை உணர்த்தும்.

இனி, ஐகாரவீற்றுப் பெயர்கள் விளியேற்கும் முறைமையை நோக்கினும், ஐ என்பது அய் என்பதன் திரிபே என்பது போதரும். அன்னை — அன்னாய்; கிள்ளை — கிள்ளாய் என்னுமிடங்களில் ஐகாரம் ஆய் எனக் திரிந்துள்ளது என்பது அமைதியன்று. தோன்றல் — தோன்றல்; மக்கள் — மக்காள் என்பவற்றில், லகர லகரவீற்றுப் பெயர்களின் ஈற்றயல் அகரம் ஆகாரமாயிற்று என்பதுபோல, அன்னாய், கிள்ளாய் என்பவற்றிலும் யகரவீற்றுப்

1¹ தொல். கிளை. 26.

2² உயிரீற்றுப் புணரியல். 8.

பெயரின் ஈற்றால் அகரம் ஆகாரம் ஆயிற்று என்றலே முறைமையாகும். என்னெனின், ய, ல, ளக்கள் ஓரினங்களாகலின், அவ்வீற்று மொழிகளெல்லாம் விளிக்கண் ஒரேவிதி பெறுதலே முறைமை என்க. இவ்வாறாயின், அன்னை என்பது அன்னய் என யகார வீறாகும். அதன் ஈற்று அய், ஆய் என நீண்டு விளிக்கண் வருதல் இயல்பே. இக் கூறியவற்றால், ஐ என்பது அய் என்பதன் திரிபே என்பது நன்கு விளங்கும்.¹

இனி, ஐ என்பதன் பொருள் யாது? அது முன்னிலை ஒருமைக்கண் வருதல் எற்றிற்கு என்று நோக்குவோம் : அய் என்பது, ஐ விசுவியின் அய்யன் என்னுஞ் சொல்லின் முதல்கலை. அது (அய்) பொருள் தலைமையைக் குறிக்கும். தலைமையுடையானைக்குறித்துப் பழைய நூல்களில் வந்துளது.

‘என்னைக் கூரிஓ தன்மை யானும்’ (புறம். 85.)

‘என்னைமுன் னில்லன்மின் தெவ்வீர்’ (குறள். 771.)

என்னுமிடங்களில், ஐ (அய்) என்பது தலைவன், அரசன் என்னும் பொருளில் வந்துளது. அன்றியும், ஐயன் (அய்யன்) என்பது அன்னான் என்னும் பொருளிலும் பண்டைச் செய்யுட்களில் வந்துளது.

‘கடல்புகு குயிர்கொன்று வாழ்வர்நின் னையர்’ (சிலப். கானல். 17.)

‘பண்டின் வேட்டக் தென்னையர் துமிலே’ (குறுந். 123.)

‘இவள் தன்னை மாரே’ (புறம். 342.)

என்பன நான்க. இவற்றால், ஐ என்பது பெரியோரைக்குறித்து வழங்குதல் அறியப்படும்.

இவ்வாதே, அவ் (ஔ) என்பது அவ்வை என்பதன் முதல்கலை யாகும். ஔ விசுவிய அஃது, அக்கையைக் குறிப்பது.

‘தன்னறை யூரனை எவ்வை எம்வயின்’ (ஐங். 88.)

‘அம்ம வாழி பாண எவ்வைக்கு’ (ஐங். 89.)

என்னுமிடங்களில், எவ்வை என்பது ‘எம் அக்கை’ என்னும் பொருளில் வந்துளது. ‘தவ்வையைக் காட்டிவிடும்’ என்பதில் தவ்வை என்பது தன் அக்கை

¹ இதன் விரிவினை, யான் எழுதியுள்ள ‘ஐகார ஔகாரம்’ என்னுங் கட்டுரையிற் காணலாகும்.

² இந்நூலின் அரும்பத அகராதியில், ‘எவ்வை - எமது தங்கை’ எனப் பொருளெழுதப்பட்டுளது. இக் காட்டியவை பரத்தை கூற்றுகலானும், பரத்தையையே தலையி ‘எங்கை’ என்பதல்லது, பரத்தை, தலையியை எங்கை என்னுளாகலானும், எமது தங்கை என்பது பொருந்தாது.

என்னும் பொருள்காதலும் ஈண்டு அறியத்தக்கது. இக்கூறியவற்றால் அய் (ஐ), அவ் (ஔ)என்னும் முதல்கலைகளின் பொருள் தெளிவாகும்.

கன்னடமொழியில் மகடேவினை நோக்கிக் கூறுமிடத்து ¹ஔ (அவ்) விசுவசைய யமைத்து வழங்கும் வழக்குப் பழைய காப்பியங்களிலும் காண்கின்றது. அதுவும் இக்கொள்கையை வலியுறுத்தும்.

² 'உலிர்தேள நீம் நின்ன நிரவேகமம்' (ஆதிபுராண. 3 : 44.)

³ 'ஸ்ரீமதி யாகி புட்டிதேள' (ஆதிபுராண. 3 : 83.)

⁴ 'அதுவம் கேள்வேள மஹோத்ஸாஹதிம்' (. . . 3 : 84.)

⁵ 'இன்னெத்த ⁶வோபெள பரிபலிஸிதபெம் நின்ன னிம் காவ னாவொம்' (கதாயுக். 9. 15.)

என்பவை மகடேவினை நோக்கிக் கூறியனவாகலின், ஔ (அவ்) விசுவசை வந்தது. ஆடேவினை நோக்கிக் கூறும்வழி, உலிர்தை, புட்டிதை, கேள்வை போபை என்று ஐ விசுவசை வருமே யன்றி, ஔ விசுவசை வருதலே இல்லை.

தெலுங்கு மொழியில் முன்னிலை யொருமைவினைக்கண் அவு என்பது வரும். ஆயின் அது, கன்னடத்திற் போலன்றி, ஆஸ்பாற்கண்ணும் வருகின்றது.

'பாலுண்டவு நியமவ்ரத

ஸீலுண்டவு'

(பாரத. ஆதிபருவம். 3 : 106.)

என்று வருதல் காண்க. தமிழ் மொழியில் ஐ (அய்) என்பதொன்றே வழங்குதலானும், தெலுங்கு மொழியில் ஔ (அவ் = அவு) என்பதொன்றே வழங்குதலானும், கன்னட மொழியில் அவ்விரண்டும் காணுதலானும், மூலத்திராவிடமொழியில் ஐ (அய்) ஔ (அவ்) என்னும் இரண்டும் வழங்கியிருத்தல் வேண்டும் எனக் கொள்ளுதல் தகும்.

பழையகாலத்தில், தமிழிலும் ஆடே முன்னிலைவினைக்கண் அய் (ஐ) என்பதைச் சேர்த்தும், மகடே முன்னிலைவினைக்கண் அவ் (ஔ) என்பதைச் சேர்த்தும் வழங்கினர் எனவும், பிற்காலத்தில், படர்க்கைக்கணன்றி முன்

¹ பஸவ புராணம். 12 : 33 ; 47 : 20, 27 ; குமார வ்யாஸ பாரதம். ஆதிபர்வம். 10 : 18. காண்க. (இவை பிற்காலத்தவை.)

² 'சொல்லினை நீ நின் நிரவேகத்தை.'

³ 'ஸ்ரீமதியாகிப் பிறந்தாய்.'

⁴ 'அதனையும் கேட்பாய் அதிக உற்சாகத்தோடு.'

⁵ 'இப்பொழுது எங்குப் போவாய்? (யான்) பரிபலிக்கின்றேன். நின்னை இனிக் காப்பவன் யாவன்?'

⁶ போபெள என்பதன் முதற்கணுள்ள பகரம், 'எத்த' என்னும் அகரவீற்றுச் சொன் முன் வந்ததனால், வோபெள என வகரமாய்த் திரிந்தது.

னிலைக்கண்ணும் அஃற்றனை வழக்கு வருதலின் அவ் வேறுபாடு வேண்டா என ஒழிக்கப்பட்டது எனவும், அதனானே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்,

‘ஒளஎன வருஉம் உயிரிறு கிளவியும்

*

*

*

முற்றக் தோன்ற முன்னிலை மொழிக்கே’ (தொகைமரபு. 10.)

என்று விலக்கினார் எனவும் உய்த்துணர்தல் கூடும்.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் அய் என்னும் விசுவியின் வரலாறு அறியப்படும். இ- என்பது, நீ என்னும் ஒருமைப்பெயரின் கூறு என்பது மேலேயே கூறப்பட்டது. ஆகவே, ஒருமை விசுவியைக்குற்த்து முற்றும் கூறியவா றாயிற்று.

முன்னிலைக்கண் வரும் கண்டிசின் என்பதுபோன்ற சொற்களில் ¹சின் முன்னிலை என்று பிரித்தல் தக்கதன்று; இன் என்று பிரித்தலே யசைச்சொல் — அமைதி. இது, நீன் என்னும் முன்னிலை யொருமைப் பின் பெயரின் கூறு என்று மேலே கூறியுள்ளேன்.

இனி, கண்டிசின் என்பதுபோன்ற சொற்களின் உண்மைத்தன் மையை ஈண்டு ஆராய்வோம்: கண்டிசின் என்பது கண்டிசின் (கண்டு + ஈகு + இன்) என்பதன் திரிபாகும்.

கண்டிசின் என்பதன் தொல்லுருவம் கண்டிசின் என்பதுவே எனல் எவ்வாறு பெறப்படும் எனின், முன்னிலைக்கண், கண்டிசும் என்னுஞ் சொல்லும் அசைநிலையாய் வழங்குகலானும், அது பண்டு முன்னிலைப் பன்மையில் வழங்கியதாகுமாகலானும், அதற்கேற்ற ஒருமைகளை கண்டிசின் என்பதே யாகும் என்க.

அஃதேதல், கண்டிசின் என்பதில், ககரம் சகரமாய்த் திரிதல் எவ்வாறு அமையும் எனில், கூறுவல்.

தமிழ் மொழியில், த்த—ச்ச ஆகவும், ந்த—ஞ்ச ஆகவும், ந—ஞ ஆகவும், த—ச ஆகவுந் திரிந்து வழங்கிற் பயின்றும், செய்யுளில் கண்டிசின் என்பதில் அருகியும் வழங்குகல் அனைவரும் அறிந்ததுவே. இதற்கிகரம் குக் காரணம் யாது? மேல்தின்ற எழுத்துக்களானே இத்திரிந்ததன் காரணம் திரிபு உண்டாகின்றது. நடத்தினான், காத்தான், நிறுத்தான், பூத்தது, கோத்தான் என்பனபோல்பவற்றில் த்த—திரியாதே யிருக்க, அடித்தான், நீத்து, அடைத்தான் என்பனபோல்பவற்றில் த்த—ச்ச ஆகத் திரிந்து வழங்குகலும், நடந்தான், இருந்தான், மோந்தான் என்பனபோல்பவற்றில் ந்த—திரியாதே யிருக்க, பிழிந்தான், நீந்தினான், அலைந்தான் என்பனபோல்பவற்றில் ந்த—ஞ்ச ஆகத் திரிந்து

¹ இசின் என்று பிரித்தனர் உரையாசிரியர் சிலர்.

வழங்குகலும், இருக்குநர், வெளவுநர் என்பவைபோல்பவற்றில் ந—திரியர் தேயிருக்க, அரிநர், வலைநர் என்பனபோல்பவற்றில் நகாரம் ஞகாரமாய்த் திரிந்து வழங்குகலும், வருநி, போதி என்பவற்றில் த—திரியாதே யிருக்க, பெரிது, பழைது என்பவற்றில் த—ச ஆகத் திரிந்து வழங்குகலையும் அழிந்து நோக்கின், மேல்நின்ற எழுத்துக்களானே இவை திரிப வாயின என்பது தானே போதரும். உயிரெழுத்துக்களுள் இ ஈ எ ஏ ஐ இவ் வைந்தெழுத்துக்களும் தாலுவில் (இடையண்ணாத்தில்) பிறப்பனவாகலின், அவை 'தாலவ்யம்' எனப்படும். த, நக்கள் பல்லினிடத்துப் பிறப்பனவாகலின் 'தந்த்யம்' எனப்படும். தாலவ்யங்களுக்குமுன்னர் வருந் தந்த்யம் தாலவ்யமாகவே மாறி வழங்குகின்றன. இடையண்ணாத்திற் பிறக்கும் எழுத்துக்களைச் சாரப் பல்லினத்தடியிற் பிறக்கும் எழுத்துக்களை யொலித்தல் அருமையும், அவற்றையே இடையண்ணாத்தில் ஒலித்தல் எளிமையுமா யிருத்தலின், மக்கள், இவ்விடங்களில் தந்த்யங்களைத் தாலவ்யங்களாக ஒலிக்கின்றனர்; உ ஊ ஒ ஓ ஔ இகழிடையே பிறப்பனவாகலின் அவற்றின்முன் வருந் தந்த்யம் தந்த்யமாக ஒலித்தல் எளிமையாகலின் அதனை அவ்வாறே வழங்குகின்றனர். மெய்யெழுத்துக்களுள் யகாரம் தாலவ்யமாகலின் அதனை யடுத்து முன் வருந் தந்த்யம் தாலவ்யமாகவே திரிந்து வழங்குகின்றது. தேய்ந்து, தேய்த்து என்பவை தேஞ்சி, தேச்சி என்றாகலின் காரணம் இதுவே.

மேற்காட்டியவாறு தாலவ்யங்களுக்குமுன் வருந் தந்த்யம் சஞக்க ளாய்த் திரிதல்போலவே, ககரமும் சகரமாகத் திரிதல் உண்டு. திகைத்தான் என்பது ¹திகைத்தான் என்று செய்யுளில் வழங்குகின்றது. மொழி முதற் கண் இ ஈ எ ஏக்கள் ஊரப்பெற்ற ககரம் சகரமாய்த் திரிதலும் ஈண்டைக்கு நோக்கத்தகும்.

கன்னடம்	தமிழ்	தேலுங்கு	மலையாளம்
கேய்	சேய்	சேயு, சேய்யு	சேய்
கேலவு	சில	கொன்னி	சில
கேத்தல்	சிக்கல்	சேதலு	சிக்கல்
கேரி	சேரி	—	சேரி
கீரெ	கீரை	கூர	கீர

என்பன காண்க.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் கண்டிகின் என்னும் முன்னிலை யொருமை வினையே கண்டிகின் என்றாயிற்று என்பது தெளிவாகும். ஆகவே, அவ் வினையின் விசுதி இன் என்பதும், அது, நீன் என்னும் பெயரின் கூறு என்பதும் அறியப்படும்.

¹ கம்ப. அயோத். கைகேசிகுழ். 19.

முன்னிலைப் பன்மைப்பெயர்

இனி, முன்னிலைப் பன்மைப்பெயரை நோக்குவோம்: தமிழ்மொழியில் நீயிர் என்பதொன்றே முன்னிலைப் பன்மைப்பெயர் என்று தொல்காப்பியத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது. நன்னூலில், அகனோடு, நீயிர் நீர் என்னும் இரண்டு பெயர்களும் கூறப்பட்டுள்ளன. பிற்கால இலக்கியங்களில் இவையேயன்றி, நீங்கள் என்னும் பெயரும் பயின்று

முன்னிலைப்
பன்மைப்பெயர்
— தமிழ்

வந்துள்ளது. தொல்காப்பியனார், நும் என்பதுவே வேற்றுமையுருபேற்கும் பெயர் என்றும் அதுவே அல்வழிக்கண் நீயிர் எனத் திரியும்¹ என்றும் கூறினார். நன்னூலார், நீர் என்னும் பெயர் வேற்றுமையுருபேற்குமிடத்து நம் எனத் திரியும்² என்றும், நீயிர் நீயிர் என்பன உருபுகளை யேற்கா³ என்றும் கூறினார். ஆயினும், முன்னிலைப் பன்மைப்பெயர் வேற்றுமையுருபேற்குமிடத்து, நம் என நிற்கும் என்பது ஆசிரியரிருவருக்கும் உடன்பாடே யாதல் தெளிவாகும். நீங்கள் என்பது வேற்றுமையுருபேற்கும்வழி⁴ துங்கள் எனத் திரிகின்றது. நம் என்பது உம் என்று வழங்குகின்றது; அவ்வாறே துங்கள் என்பது உங்கள் என்று வருகின்றது. பண்டைச் செய்யுட்களில் நம் என்பதொன்றே வழங்குவதன்றி, துங்கள், உம், உங்கள் என்பன வழங்கவில்லை; ⁵பிற்காலத்தில் வழங்கலாயின.

முன்னிலைப்பன்மை விருதியாய் வருபவை இர் ஈர் என்பவையே. மின் என்பது ஏவற்பன்மைக்கண் வரும். ஆயின், பிற்காலத்துச் செய்யுட்களில் ஏவற்பன்மைக்கண் உம் விருதி பயின்றுவந்துள்ளது. இவ்விருதிகளோடு கள் விருதி சேர்ந்துவருதலும் உண்டு.

‘நீர் நையாதே, கோளிலி யரன் பாதமே கூறுமே’

(அப்பர். ‘நாளுநம்.’)

‘இன்று நீர்கழிந் தீர்களால்’

(குளா. அரசி. 226.)

‘இதுவோ தகவென் ற்சைமின்களே.’

(திருவிருக். 30.)

இனி, கன்னட மொழியை நோக்குவோம்: கன்னடத்தில், நீம் என்பதுவே முன்னிலைப் பன்மைப்பெயர். அது நீவு எனப் புதுக் கன்னடப் பெயர் கன்னடத்தில் வழங்குகின்றது. நீம் என்பது உருபேற்கும்போது நிம் எனத் திரியும். இப் பன்மைக்கு வரும் விருதி இர் என்பதொன்றே. ஆயின், அஃது இக்காலத்தில்⁶ இரி, ஈரி எனவும்

¹ தொல். எழுத்து. 326.

² நன். உருபு. 8.

³ நன். பெயர். 37.

⁴ ‘துங்கள்’: குளா. தூது. 70.

⁵ ‘உங்கள்’: குளா. முத்தி. 24.

⁶ ஸப்தாதர்ஸம், பக்கம், 21.

திரிந்து வழங்குகின்றது. ஏவற்பன்மைக்கல், இம் என்பது பழங்கன்னடத்தில் வழங்கிவந்தது. இக்காலத்தில் அது பயில்வதன்று.

தெலுங்கு மொழியில் மீரு, ஈரு; ¹மீரலு, ஈரலு என்பன முன்னிலைப் பன்மைப்பெயராய் வழங்குகின்றன. ஆயினும், மீரு என்பது தெலுங்குப் பெயர் பதவே பயில்வது; வேற்றுமையுருபேற்குமிடத்தில் மீம் எனவும் மீ எனவும் நிற்கும். மீம்முன் = நம்மை; மீசேத = நம்மால்; மீகு = நமக்கு; மீவலன = நம்மின்; மீ = நாம்; மீயந்து = நம்மிடம் என வரும். முன்னிலைப் பன்மை விசுதி ரு. அது, ரி என்று திரிதல் உண்டு.

செப்பெதரு	}	(= செய்கின்றீர்)
செப்புசன்னூரு		
செப்பகலரு		(= செய்பவீர்)
செப்பிதிரி		(= செய்பீனீர்)

என்று வரும். விதிக்கற்பொருள் முதலியவற்றில், டு வரும். அதற்குமேல் அநுஸ்வாரம் இருக்கும்.

செப்புடு (= செய்புமீன்)

மலையாள மொழியில் நிங்ஙள் என்பதொன்றே வழங்குகின்றது. அஃது உருபேற்கும்போதும் அவ்வாறே நிற்கும். ராமசரிதத்தில் மலையாளப் பெயர் தில் ²நீம் என்னுஞ் சொல் காண்கின்றது. விதிக்கற்பொருள் முதலியவற்றில் இன் விசுதி வரும். முன்னிலை வினைமுற்றுக்களில் திணைபால் உரைத்தும் விசுதி வருகல் இல்லை.

³துளு மொழியில் ஈர், திகுளு என்பவை பன்மைப்பெயராய் உள்ளன. அவை வேற்றுமையுருபுகளை யேற்கும்பொழுது திரிதல் துளுப் பெயர் இல்லை. முன்னிலைப் பன்மை வினைமுற்றில் அர்⁴ விசுதி வருகின்றது. மள்புவர் (= செய்கின்றீர்) என்பது போல்பவற்றில் அர் விசுதி வருகல் அறியலாகும்.

இனி, ⁵துத முதலிய மொழிகளில் வழங்குபவற்றை நோக்குவோம் :

துதமொழியில் நிம் என்பது பன்மைப்பெயராகக் காண்கின்றது. அஃது உருபேற்கும்பொழுது நிம் என நிற்கும். பன்மையைக்குறித்தற்கும் ஒருமை விசுதியே வருகின்றது; தனி விசுதி இல்லை.

¹ பாலவ்யா. ஆச்சிக. 24.

² ராம. 32. "

³ துளு இலக். பக்கம் 37.

⁴ துளு இலக். பக்கம். 46.

⁵ கால்டுவெல் இலக்கணம். பக்கம். 386.

கோத மொழியில் நீமெ (நீவெ) என்பது பெயராகக் காண்கின்றது. அது வேற்றுமையுருபேற்கும்போது நிம் எனத் திரியும். பன்மை விசுதிகளாய் வருபவை இரி, ஈரி என்பன.

கோண்டு மொழியில், இம்மாத்த என்பது பெயராய் வழங்குகின்றது. அஃது உருபேற்கும்பொழுது மீ எனத் திரியும். ஈத் என்பது பன்மை விசுதியாகக் காண்கின்றது.

சூய்மொழியில், ஈரு என்பது பெயராகக் காண்கின்றது. அஃது உருபேற்கும் பொழுது ¹மீ எனத் திரியும். ஏரு, ஆரு என்பன விசுதிகளாக வருகின்றன.

²ஓராஓன் மொழியில் ஆஸு என்பது பெயராகக் காண்கின்றது. அஃது ஆஸ் எனத் திரிகின்றது. ³(இறந்தகால நிகழ்கால வினைகளில் ஆண்பாற் பன்மைக்கு அர் விசுதியும் பெண்பாற் பன்மைக்கு ஐ விசுதியும், எதிர்கால வினையில் அவ்விரண்டற்கும் ஓர் விசுதியும் வருகின்றன.)

ராஜமஹால் மொழியில் நின என்பது பன்மைப்பெயராகக் காண்கின்றது. உருபேற்குமிடத்து, அது நிம் எனத் திரிகின்றது.

ப்ரஹுயி மொழியில் நும் என்பது பெயராகக் காண்கின்றது. அது, வேற்றுமையுருபேற்கும்போதும் நம் (நுமா = நம்முடைய) என்றே உளது. ⁴பன்மை விசுதியாக ரி என்பது காண்கின்றது.

இவையெல்லாம் எளிதின் அறிதற்பொருட்டு, ஈங்கு ஒருங்கே குறிக்கின்றேன் :

¹ 'மின்' எனவும் காண்கின்றது. சூய்மொழி யிலக்கணம். பக்கம். 12.

² நீம் என்பது பெயர். அஃது உருபேற்கும்போது நிம் எனத் திரியும். (சூய்மொழி யிலக்கணம். பக்கம். 18.) அட்டவணையில், நிம் என்பதும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. கால்டுவெல் இலக். பக்கம் 417.

³ சூய்மொழி யிலக்கணம். பக்கம். 34, 35.

⁴ இரெ, ஏரெ, ஓரெ முதலியன காண்கின்றன. (ப்ரஹுயி இலக்கணம். பக்கம். 124, 125, 126 முதலியன.)

முன்னிலைப் பன்மைப்பெயர்

மொழிகள்	பெயர்கள்	உருபேற்றவழித் திரிந்த வடிவம்	விசுது
தமிழ்	நீயிர் நீயிர் நீர் நீங்கள்	நும், உம் நுங்கள், உங்கள்	இர், ஈர் மின் உம் கள்
கன்னடம்	நீம் நீவு	நிம்	இர்; இம்; இரி, ஈரி
தேலுங்கு	ஈரு மீரு மீரலு ஈரலு	மிம், மீ	ரு, ரி; டு
மலையாளம்	நிங்ஙள் ¹ நீம்	நிங்ஙள், ¹ நிம்	இன்
துளு	ஈரு நிகுளு	ஈர் நிகுள்	அர்
துத	நிம	நிம்	இ, ஏ
கோத	நீமெ, நீவெ	நிம்	இரி, ஈரி
கோண்டு	இம்மா, த்	மீ	ஈ, த்
சுயி	ஈரு	² மீ	ஏரு, ஆரு
ஒராஒன்	³ ஆசு, நிம்	⁴ ஆஸ்	⁵ அர், ஐ, ஒர்
ராஜ்மஹால்	நின	நிம்	
ப்ரஹுயி	நும்	நும்	ரி, ⁶ இரெ, ஏரெ, ஒரெ

¹ குண்டர்ட் இலக்கணம். பக்கம். 36.

² 'மின்' எனவும் காண்கின்றது. (சுயி இலக்கணம். பக். 12.)

³ நீம். குருக்மொழி யிலக். பக். 18.

⁶ குருக்மொழி யிலக். பக். 34, 35.

⁴ நிம். " " பக். 18.

⁶ ப்ரஹுயி இலக். பக். 124, 5, 6.

முன்னிலைப் பன்மைப்பெயரின் ஆராய்ச்சி

இனி, இம் முன்னிலைப் பன்மைப்பெயர்களைக் குறித்து ஆராய்வோம் : மலை யாள மொழியில் நிங்ஙள் எனவும், துளு மொழியில் நிகுளு எனவும் வழங்குபவை நீங்கள் என்னும் பெயரின் திரிபேயாகும். தமிழ், தெலுங்கு, குயி இம்மொழிகளில் முன்னிலைப் பன்மைப்பெயர் மகரவீற்றவாய்க் காணப் படாவிடினும், உருபேற்றவழிக் தமிழில் தும் எனவும், தெலுங்கில் மீம் எனவும், குயிமொழியில் மீ எனவும் மகரத்தோடு கூடிய வடிவம் காணப்படுதலானும், ஏனைய மொழிகளில் இப் பெயர் மகரவீற்றதா யிருக்கலானும் தமிழ் முதலிய மொழிகளிலும் மகர வீற்றுப் பெயரே முதற்கண் வழங்கியிருக்கல் வேண்டும் என்று கொள்ளுகல் கூடும். யான், யாம் ; தான், தாம் என்னுந் தன்மை படர்க்கைப் பெயர் களில் னகரம் ஒருமையையும் மகரம் பன்மையையும் குறித்தல்போன்று, முன்னிலைப் பெயரிலும் நீன் என்பது ஒருமைப்பெயராயும் நீம் என்பது பன்மைப்பெயராயும் மூலத்திராவிட மொழியில் வழங்கின.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் தும் என்பதனை இயற்பெயராகக் கொண்டு, நீயிர் என்பதனை அகன் திரிபு என்றார். அவர்,

தொல்காப்பியனார்

கூற்று

‘அல்லதன் மருங்கிற் சொல்லுங் காலை

உக்கெட நின்ற மெய்வயின் ஈவர

இஇடை நிலைஇ ஈறுகெட ரகரம்

நிற்றல் வேண்டும் புள்ளியொடு புணர்ந்தே’

(புள்ளிமயங். 31.)

என்று கூறியது இலக்கியங் கண்டதற்கு இலக்கணமாதலேயன்றி, உண்மைத்தன்மையைக் கூறியவாறாகத் துன்று. என்னெனின், யான் யாம் நாம் என்பனபோன்ற பெயர்கள் அல்வழிக்கண் திரிகலின்றி இயல்பாயும் வேற்றுமைக்கண் திரிந்தும் வழங்குகலானும், நீ என்னும் ஒருமைப்பெயர்க்கும் வேற்றுமையுருபேற்குமிடத்தேயே திரிபு கூற்றொராகலானும் என்க.

இனி, ‘வட தூலில் எழுவாய் வேற்றுமை இவ்வாற்ருக்கும் என்றதற்கு, தும் என்னும் ஒருபெயரைமாத் திரம் எழுவாய்வேற்றுமை யாக்காது பிராதிபதிகமாக்கி, பின்னர், தும்மை துங்கண் என இரண்டுமுதல் ஏழிறுதியும் வேறுபடுத்து வேற்றுமையாக்கினாற்போல, “அல்லதன் மருங்கிற் சொல்லுங் காலை” என்னுஞ் சூத்திரவிதி

கொண்டு நீயிர் என வேறுபடுத்து, எழுவாய்வேற்றுமை என்னும் பிரதம விபக்தி ஆக்குவர். இவ்வாறு, நின் தன் தம் என் எம் நம் என்பனவற்றையும்

பிராதிபதிகமாக்கி, பின், நீ தான் தாம் யான் யாம் நாம் எனக் திரிந்தன வற்றை எழுவாய்வேற்றுமை ஆக்காமையானும், “எல்லாம் நீயிர் நீ” என்றும், பெயரியலுள் “நீயிர் நீ என வருவங் கிளவி” என்றும், பெயர்ப் பிராதிபதிகமாகச் சூத்திரஞ் செய்தலானும், “அல்லதன் மருங்கிற் சொல்லுங் காலே” என்னுஞ் சூத்திரத்தை, வடமொழிக்கு எழுவாய்வேற்றுமை இவ்வாறு இருக்கும் என்று தமிழ்நூலார் அறிந்தற்கே செய்தார் என்க’ என்று ¹பிரயோக விவேகமுடையார் கூறியவாறு, நாம் என்பது பிராதிபதிகம் என்றும், நீயிர் என்பது பிராதிபதிகம் முதல்வேற்றுமையுருபு ஏற்ற உருவம் என்றும் கொள்ளுதல் அமையும் எனின், அது பொருந்தாது. என்னெனின், ஆசிரியர், வடமொழியில் இஃது இவ்வாறிருக்கும் என்பதைத் தமிழர்க்கு அறிவிக்குங் கருத்தின ராயின், அதனைக் கிளந்தோதுவர்; அவ்வாறு ஒகாமையானும், பிராதிபதிகத்தோடு உருபு சேர்ந்து எழுவாய்வேற்றுமையாகும் என்றாராய்,

‘எழுவாய் வேற்றுமை பெயர்தோன்று நிலையே’ (வேற். 4.)

என்றும், எட்டு வேற்றுமைகளைக் கூறுமிடத்து, அவைதாம்,

‘பெயர் ஐ ஒடு கு

இன்அது கண்விளி என்னும் ஈற்ற’

(வேற். 3.)

என்றும் கூறினாராகலானும் என்க. இவற்றால், நாம் என்பது முன்னிலைப் பன்மை இயற்பெயர் எனவும் நீயிர் என்பது அதன் திரிபெயர் எனவும் கொள்ளுதல் பொருந்தாது என்பது நன்கு விளங்கும்.

இனி, நீயிர் என்னுஞ் சொல்லின் அமைப்பினை நோக்குவோம்: இதைக் குறித்துக் கால்ட்வெல் கூறுவதாவது:—²வடமொழி நீயிர் என்பதன் யில் ‘யுஷ்மே’ என்னுஞ் சொல் (யு + ஸ்மே), நீயும் அவர் அமைதி களும் என்னும் பொருளதாய் அமைந்திருத்தல் போலத் ³தமிழிலும் நீயிர் என்பது, (நீ + இவர்) நீயும் இவரும் என்னும் பொருளில் அமைந்திருக்கலாம். அல்லது, நீங்கள் இருவர் (நீ + இர்) என்னும் பொருளில் முதற்கண் அமைவுற்று, பின்னர், பலரைக் குறிக்கவும் வந்திருக்கலாம் என்பது.

நீயிர் என்பது செந்தமிழில் அமைந்த சொல்லே யாகும். அவ்வாறன்றி, நீயிர் என்பதுவே பழையதாகிய பெயராயின், அது வேற்றுமையுருபுகளை யேற்கும்வழி நாம் எனக் திரியாது. உருபேற்றவழி நாம் என்பது காணப்படுதலின், மூலமான பெயர் மகரவீற்றதாகையே இருத்தல் வேண்டும். பண்டைமொழியில் மகரவீற்றதாய் வழங்கிய இப்பெயர், செந்தமிழில் மகரவீற்றதாக அமைவுற்றது. உயர்திணைக்கும் அஃறிணைக்கும் பொதுவாகிய முன்னிலைப்பெயர்கள் னகார மகார ஈற்றனவாயிருப்பின் மயக்கத்துக்

¹ பிரயோக. 7. உரை.

² பக்கம். 406.

³ பக்கம். 407.

கிடனாகும் என்பது மேலேயே கூறப்பட்டதன்றே? ஆகலின், முன்னிலைக் கண்¹ மகரவீற்றுப் பெயர் ரகரவீற்றதாக வழங்கப்பட்டது என்பது அறியப்படும். அவ்வாறு வழங்கியபோது, ரகரத்திற்குமேல் முகலெழுத்தாகிய அகரத்தைச் சேர்த்து அர் எனப் படர்க்கையிலும், இரண்டா மெழுத்தாகிய இகரத்தைச் சேர்த்து இர் என முன்னிலையிலும் அமைத்தனராவர் என்பதும் மேலே கூறப்பட்டுள்ளது.

தமிழ்மொழியில் பன்மைக்கண் உள்ள அர்² (அவர்) என்பது வடமொழியில், பலரைக் குறிப்பதாகிய அஸ் என்பதனோடு ஒற்றுமையுடையதாயிருக்கின்றது³ என்று கால்ட்வெல் கூறியுள்ளார். படர்க்கைப் பலர்பாலில் பலரைக் குறிக்கும் அர் என்பதனையும், முன்னிலைப் பன்மையில் இருவரைக் குறிக்கும் இர் என்பதனையும் அமைத்துள்ளனர் என்பது ஒருதிறப்பட்ட முறையன்று. முன்னிலைக்கண் இருவரைக் குறிக்குஞ் சொல்லைச் சேர்த்தனராயின், படர்க்கைக்கண்னும் இருவரைக் குறிக்குஞ் சொல்லையே சேர்த்தனராதல்வேண்டும். என்கையெனின், இப்பெயர்கள் யாதேனும் ஒரு முறைமையின் அமைந்தனவே யாகும். முன்னிலைப் பன்மைக்கண் இர் என்னும் விசுவசையைச் சேர்த்துள்ளனர் என்றலினும், அஃது, இருவர் என்னும் பொருளுள்ள சொல் எனக் கொள்ளுகல் அமைதியாகுமாயினும், அம்முறை படர்க்கைக்கண் பொருந்தாமையின், அதனை யேற்றுக்கொள்ளுகல் இயலாதாகின்றது. இனி, இர் என்பது இவர் என்பதன் திரிபு எனக் கொள்ளுகல் கூடுமாயின், அது பொருந்துவதாகும்.

இனி, நன்னூலார் கூறியவாறு நீர் என்பதுவே தும் எனக் திரியும் எனக் கொள்ளுகல் அமையாதோ எனின், 'அதுவும் அமைநீர் என்னுஞ் சொல் யாது. என்னெனின், நீர் என்பது நீயிர் என்பதன் திரிபாகலானும் தும் என்பது நீயிர் எனக் திரிதல் அமையாததுபோன்றே நீர் என்பது தும் எனக் திரிதலும் அமையாதாகலானும் என்க. நீர் என்பது நீயிர் என்பதன் திரிபாயவாறு என்கையெனின், நீர் என்னும் ஒருமைப்பெயரின்முன் இர் என்பது சேருமிடத்து யகரவுடம்படுமெய் தோன்ற, நீயிர் (நீ + ய் + இர்) என்றாயிற்று. திராவிடமொழிகளில் நெடிவீற்றுமொழிமுன் வருவ் குறில் கெடுதலும் வழக்காறாகலின், இர் என்னும் விசுவசியின் முகல் கெட, நீர் என்றாயிற்று. போயினான், போனான்; ஆவிகை, ஆகை; மூவுழக்கு, மூழக்கு⁴ என்பவற்றில், நெடில்

¹ அவ்வாறு மாற்றியும், ஒரோவழி நீம் என்னும் பெயர் வந்தது. சேவக. விமலை.

44. பார்க்க.

² கால்ட்வெல் இலக்கணம். பக்கம். 406.

³ ,, பக்கம். 164.

⁴ 'மூழக் குழக்குத் தினை தந்தாள்'. அவ்வையார் தனிப்பாடல்.

முன் வந்த குறில் கெடாறும் கெட்டும் இருக்கல் காண்க. இவற்றால், நீயிர் என்பதற்க னுள்ள இகரம் கெட்ட சொல்லே நீர் எனல் தெளிவாகும்.

தொல்காப்பியனார், தும் என்பதனை இயற்பெயராகக் கொண்டு அதுவே நீயிர் எனத் திரிந்தது என்றது அமைதியன்று எனக் கருதி, அதற்கு நேர்மாறாக, நீர் என்பதுவே இயற்பெயர் என்றும் அதுவே தும் எனத் திரிந்தது என்றும் நன்னூலார் கூறியதுவும் அமைதியன்று என்பது மேற் கூறியவற்றான் அறியப்படும்.

ஆகலின், நீம் என்பதுவே இயற்பெயர் எனவும், அது வேற்றுமை யுருபேற்கும்வழி நீம் எனத் திரிந்தது எனவும், பின்னர், (நின் என்பது நுன் எனத் திரிந்தாங்கு) நீம் என்பது தும் எனத் திரியலாயிற்று எனவும், அது தொல்காப்பியனார்காலத்தில் வழக்காற யிருந்த கெனவும் கொள்ளுகலே அமைதியாகும். துன் என்பது பிற்காலத்தில் உன் எனத் திரிந்ததுபோல, தும் என்பதுவும் உம் எனத் திரிந்தது; பின்னர், கள் விசுதி பெற்று உங்கள் என்றாகி வழங்குகின்றது. யாம் என்பதனோடு கள் விசுதி சேர்ந்து யாங்கள் எனவும், நாம் என்பதனோடு கள் விசுதி சேர்ந்து நாங்கள் எனவும், தாம் என்பதனோடு கள் விசுதி சேர்ந்து தாங்கள் எனவும் வழங்குகல்போல, நீம் என்பதனோடு கள் விசுதி சேர்ந்து நீங்கள் என்றாகலேயன்றி, நீயிர், அல்லது நீர் என்பதனோடு கள் விசுதி சேர்ந்து நீங்கள் என்றாகல் இல்லை. இகனும் நீம் என்பதுவே இயல்பாய் பெயர் என்பது போதரும்.

இனி, நீயிர் என்னுஞ் சொல் எவ்வாறமைந்தது என்று நோக்குவோம் :
 நீம் என்னும் பெயரோடு இர் விசுதி சேர்ந்து நீயிர்
 நீயிர் என்றாகி, அதுவே நீயிர் எனத் திரிந்துளது எனத்
 என்னுஞ் சொல் தோன்றுகின்றது. தமிழ்நாட்டினுள் இராமநாத
 புரத்தை அடுத்த இடங்களில் நீயிர் என இன்றும் வழங்
 குகல் இகனை வலியுறுத்தும். பழங்கன்னடத்தில் வழங்கிய நீம் என்பது புதுக்
 கன்னடத்தில் நீவு என்று திரிந்துவழங்குகல்போல, நீம் என்பது முதலில்
 நீவு எனத் திரிந்து, பின்னர் இர் விசுதியோடு சேர்ந்து நீயிர் என்றாயிற்று
 எனினும் அமையும். எவ்வாறாயினும், நீயிர் என்பதற்கு முதல்நிலை நீம் என்
 பதுவே யாதல் உளங்கொளக் தக்கது. நீம் என்பது நீவு எனத் திரிந்து,
 அதுவே தெலுங்கு மொழியில் ஒருமையைக்குறித்து வழங்குகல் ஈண்டு
 அறியத்தகும். நீயிர் அல்லது அதன் திரிபாகிய நீயிர் என்பது, பன்மையைக்
 குறிக்கும் மகர மெய்யோடு இர் விசுதி கூடிய சொல்லாகலின், பன்மையைக்
 குறிக்கும் எழுத்தின்மேல் பன்மையைக் குறிக்கும் விசுதியைச் சேர்த்தல்
 தகுதியன்று எனக் கருதி மகரமெய்யை நீக்கி, நீயிர் (நீ + இர்) என்னுஞ்
 சொல்லை அமைத்தனராவர்.

இனி, முன்னிலைப் பன்மை விசுவகையை நோக்குவோம் : இர், ஈர் என்னும் விசுவகைகள் நீயிர் என்னும் பெயர்க்கண் உள்ள இர் என்பதும், அதன் திரிபும் ஆகும். செய்யும், இரும் என்பன போன்ற ஏவலிற் காணும் உம் விசுவகை பன்மைச்செய்யுட்களில் காணவில்லை; ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், நன்னூலார் முதலிய இலக்கணநூலாருங் கூற்றற்றவர். ஆகவே, இவ்வாறு வருதல் இலக்கணநூலார்க்கு உடன்பாடன்று என்பது அறியப்படும். தொல்காப்பியனார் மகரவீறு முன்னிலைக்கண் வாராது என்று கூறியுள்ளார்.¹ ஆயினும், பன்மைச்செய்யுட்களில்,

‘ உண்மீன இரக்கும் பெரும்பெயர்ச் சாத்தன் ’ (புறம். 178.)

‘ இரும்பே ரொக்கலொடு தின்மீனக் தருகலின் ’ (புறம். 150.)

என்று, மகரவீற்று வினைச்சொல் முன்னிலைக்கண் வந்துளது. இச்சொற்களை நோக்குமிடத்து, மகரமெய் பன்மையைக் குறிப்பது என்பது போதரும். என்னையெனின், செய்கு, வருது என்பனபோன்ற தன்மை யொருமை வினைச்சொற்களோடு மகரமெய் சேர்ந்து, செய்கும் வருதும் என்றாகித் தன்மைப் பன்மையைக் குறித்தல்போல, உண், தின் என்னும் முன்னிலை யொருமை வினைச்சொல்லோடு மகரமெய் சேர்ந்து முன்னிலைப் பன்மை வினையைக் குறிக்கின்றது என்க. இம் மகரம், நீம் என்னும் முன்னிலைப் பன்மைப்பெயர்க்க ணுள்ள மகரமே யாதல் எளிதின் உரைப்படும். செந்தமிழில், நீம் என்னும் பெயர்க்கண் தின்ற மகரத்தை யொழித்தகனன், உண், தின்ம் என்பனபோல வினைக்கண் வரும் மகரமும் வரலாகாதென்று இலக்கண ஆசிரியரால் கிலக்கப்பட்டது என்பது உய்த்துணர்தல் கூடும்.

செய்யும், இரும் எனப் பிற்காலத்தில் வழங்கிவரும் உம்மீற்றைக் குறித்து, ²டாக்டர் கால்டுவெல் கூறுவது:—செய்யும் என்னும் முற்று வினையிலும் செய்யும் என்னும் ஏவல்வினையிலும் உம் உளது. ஆயினும், எதிர்காலங் குறிக்கும் உம்மை ஏவல் உம் என்றற்கு இடையூறு உளது. முன்னிலை யேவலில் பகுதியோடு உம் சேரும்; படர்க்கை முற்றில் சாரியை யோடு உம் சேரும். உ - ம் : இரும்; இருக்கும். ஆயின், இவ் வேறுபாடு, செய்யும் வாழும் என்பவற்றில் இல்லை. உம்மை இரண்டும் உருவத்தால் ஒத்திருப்பினும் பொருளில் வேறுபடுகின்றன; முன்னிலையிற் பன்மையையும், படர்க்கையில் எதிர்காலத்தையும் குறிக்கின்றன என்பது.

ஆயின், இவ் உம் விசுவகை செய்யும் இரீம் என்னும் பன்மைய சொற்களில் உள்ள இம்மீன் திரிபு என்றல் அமைதியாகும். கன்னடமொழியில் இம் விசுவகையே வழங்கியது ஈண்டைக்கு அறியத்தகும். இவ் இம் விசுவகை

¹ தொகை மரபு. 10.

² பக்கம். 532.

நீம் என்னுஞ் சொல்லின் கூறுதல் ஒருதலை. ஆகலின், இம் அல்லது ஈம் என்னும் விசுவயே இயல்பாயது எனவும், உம் விசுவதி அகன் திரிபு எனவும் கொள்ளுதல் பொருந்தும்.

மின் விசுவதி

இனி, மின் விசுவதியை நோக்குவோம் : இதனைக்குறித்து ¹டாக்டர் கால்ட் வெல் கூறுவது :—மின் என்பது மினீர் என்றும் வரும். கால்ட்வேல் அது பன்மை இரட்டித்தது. மலையாளத்தில் ஏவற்பன்மை கருத்து வினை, ²முதலெதிர்காலத்தின் அமைப்புப்போன்று அமைக்கப்படும் ; மலையாளத்திலும் தமிழிலும் பகுதியோடு வ், ம், ப் இவ் விடைநிலைகளுள் ஏற்பதொன்றனைச் சேர்த்து எதிர்கால வினையெச்சம் அமைக்கப்படும். தமிழ் மலையாளங்களி லுள்ள எதிர்கால வினையெச்சத்தோடு மலையாள ஏவற்பன்மையை ஒப்பிடுக.

எதிர்கால வினையெச்சம்

மலையாள ஏவற்பன்மை

வருவான்

வருவின்

³காண்மான்

காண்மின்

கேட்பான்

கேட்பின்

இவற்றால், எதிர்கால வினையினின்று ஏவல் அமைக்கப்பட்டதென்பது தெளிவாகும். ஆனால், ஆன் என்பது இன் என மாறியுளது. இத்துணையே வேறுபாடு: தமிழில் எதிர்கால வினையெச்சத்தில் மெல்லெழுத்திற்குமுன், மகரத்திற் கீடாகப் பகரம் காண்கின்றது ; மற்றவிடத்து மலையாளத்தில் வ், ம் அல்லது ப் இருக்க, தமிழில் மகர மொன்றே உளது.

மலையாளம்

— கேட்பின்

இலக்கியத்தமிழ்

— கேண்மின்

தமிழ்ச்செய்யுட்களில் எதிர்மறை யேவற்கண், ஓரோவழி, மலையாளத்திற் போலப் பகரம் உளது. அற்பீர் (அல் + பீர்). இவற்றால், எதிர்காலத்தோடு இன் என்பதனைச் சேர்த்தோ, அல்லது ஆன் என்பதனை இன் என்று மாற்றியோ மலையாளத்திலும் செந்தமிழிலும் ஏவற் பன்மைவினைமுற்று அமைக்கப்பட்டது என்றல் வலியுறும். இன் என்பது முன்னிலைப் பன்மைப்பெயரின் எஞ்சிய பகுதியெனத் தோன்றுகின்றது. இதற்கு மூலம் யாதாயினும், தமிழ் மலையாளங்களில் உள்ள இன்னும், கன்னடத்தி லுள்ள இம்மும் ஒற்றுமையுடையதெனத் தெரிகின்றது. எதிர்காலத்தினின்று ஏவலை அமைத்தல் உண்டென்பது ஹீப்ருமொழியினாலும் அறியப்படும் என்பது.

¹ பக்கம். 532, 3.

² First future.

³ ராமசரிதம். 21.

மின் விசுவதியின் ஆராய்ச்சி

ஏவற்பன்மையிற் காணும் இன் என்பது ஆனின் - திரிபாகலாம் என்று மின் விசுவதியின் கால்ட்வெல் கருதியது அமைதியன்று; முன்னிலை அமைதி யின் கூறு என்றலே அமைதி யாகும். மின் என்பது மகர மெய்யோடு இன் சேர்ந்ததுவே. அம் மகரம், பன்மையைக் குறிப்பது. செய், இரு என்பனபோன்ற வினையின்முன் மகரஞ் சேர்ந்து செயம், இரும் என்பனபோன்று பன்மை யேவல் வழங்கின என்பது மேலே கூறியுள்ளேன். செந்தமிழில், நீம் என்னும் முன்னிலைப் பன்மைப்பெயரின் மகரம் நீக்கப்பட்டதனால், முன்னிலைப் பன்மைவினையிலும் மகரம் வாராதென்று விலக்கப்பட்டது. அவ்வாறே, முன்னிலை யொருமையேவலில் செயின், காணின் என்று இன் விசுவதி பெற்றுவந்த சொற்கள் ஏவல்வினையாகக் கொள்ளப்படாமல் எச்ச வினைகளாகக் கொள்ளப்பட்டன. அவ்வினையினையுஞ் சேர்த்து மின் என்று ஒரு விசுவதியாக்கி, அதனைப் பன்மையேவலில் வழங்கலாயினர் என்று கொள்ளுதல் அமைதியாகும். மார் என்னும் பலர்பால் விசுவதியும் இவ்வாறே பன்மையைக் குறிக்கும் ம் என்பதனோடு 'ஆர்' (அவர்) என்பது சேர்த்து அமைக்கப்பட்டதாகத் துறியத்தக்கது.

இவை இத்தகைய வேறுபாட்டு வடிவமாகலின், செய்யுட்களிலும் நாளடைவில் அருகுவதாயிற்று. மலையாளத்தில் இருக்குவின், செய்வின் என்னும் பன்மையேவலில் மகரம் வகரமாகத் திரிந்துளது. இவ்வாறே மகரம் வகரமாகத் திரிதல் உண்டு. புண்ணியமும் பாவமும் என்பது மலையாளத்தில், புண்ணியமும் பாவமும் என்று வழங்கும்.¹ இனி, வகரமும் கெட்டு இன் என்பதுமட்டும் வழங்குதல் உண்டு. ² இருக்கின், செய்யின் என்றும் வரும். கால்ட்வெல் கூறியவாறு இவ் இன்னும் கன்னடத்திலுள்ள இம்மும் ஒற்றுமையுடைய தன்று. இன் முன்னிலையொருமையேவலில் வரற் குரியதாகலின், நீன் என்னும் ஒருமைப்பெயரின் கூறு; இம் கன்னடத்திற் பன்மைக்கண்ணோ வருதலின், நீம் என்னும் பன்மைப்பெயரின் கூறு. இதுவே அமைவுடையதாகத் துறியத்தக்கது.

டாக்டர் கால்ட்வெல், மினீர் என்பது பன்மை இரட்டித்துவந்தது என்றார்.³ அது, முத்தலில், மின் என்னும் விசுவதியோடு நீர் என்னும் பன்மைப்பெயர் சேர்ந்துவந்தது; நாளடைவில், நீர் என்னுஞ் சொல் விசுவதியளவில் திற்பதாயிற்று.

மோ என்னும் விசுவதி பழைய தமிழில், சிலவழி, முன்னிலையேவலொருமைக்கண் வருவது என்றார் கால்ட்வெல்.⁴ அதுவும் 'மோ' விசுவதி அமைவுடையதாகத் தோன்றவில்லை. மோ என்பது பன்மையைக் குறிக்கும் மகரமெய்யோடு ஓகாரஞ் சேர்ந்தமைந்தது.

¹ கேரளபாணினியம். கு. 25.

³ பக்கம். 532.

² " கு. 103. உரை பார்க்க.

⁴ பக்கம். 531.

‘மாமறை மாக்கள் வருகுலங் கேண்மோ’ (மணி. 13. 93.)

என்பதுபோன்ற இடங்களில் இவ்வண்மை நன்கு தெளியப்படும். கேண்மோ என்றது கேளும் என்னும் பொருளது. ஆகலின், ஈண்டு ஓகாரம் அசையாகும். நீம் என்னும் முன்னிலைப் பன்மைப்பெயரின் மகரம் ஒழிக்கப்பட்டதனால் முன்னிலைப் பன்மைவினைக்கண்ணும் மகரம் கொள்ளப்படாதாகவே, இலக்கணதூலார், மோ என்பதனை முன்னிலையசை என்றனர். அசையெனப் பட்டதனால், ‘கண்டது மொழிமோ’ என்று முன்னிலையொருமைக்கண்ணும் வருவதாயிற்று. இவற்றால், மோ என்பது தனி விசுதியன்று எனல் அறியப்படும்.

இனி, அசைநிலைச்சொற்களுள் ஒன்றாகிய ‘இகும்’ என்பதைப்பற்றியும் முன்னிலை ஈண்டு ஆராய்தல் ஆவசியகமாகின்றது. ஆசிரியர் யசை — இகும் தொல்காப்பியனார்,

‘மியாயிக மோமதி’ (இடை. 26.)

‘இகமும் சின்னும்’ (இடை. 27.)

என்னுஞ் சூத்திரங்களிற் கூறியிருக்கலை நோக்கின், இகும் என்பது முதலில் முன்னிலைக்கண்ணே வழங்கி வந்தது எனவும் நாளடைவில் அஃது ஏனை இரண்டிடங்களிலும் வழங்கலாயிற்று எனவும் புலனாகும். ஆகவே, அது முன்னிலைச் சொல்லே என்பது வலியுறும். அதனால், இகும் என்பதுவும் ஈண்டு ஆராய்தற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

கண்டிகும் என்பது காண் என்னும் பொருளிற் பயின்றுவந்துள்ளது.

‘மெல்லம் புலம்ப கண்டிகும்’

‘கண்டிகும் மடவரல் புறவின் மாவே’ (ஐங். 419.)

என்னுமிடங்களில், கண்டிகும் என்பது காண் என்னும் பொருளில் வந்துள்ளது. இகும் என்பது அசையாயின், காணிகும் என்று வருதலே அமையும்; முதலிலே விகாரப்பட்டும் இடையே ஒற்றுத் தோன்றியும் வருதல் வேண்டாவன்றே? ஆகலின், இகும் என்பதனை அசைநிலையாகக் கொள்ளுதல் அமைதியாதலின்று.

கண்டிகும் என்பது கண்டிகும் என்னுஞ் சொல்லின் திரிபு. அது, கண்டருளும் என்னும் பொருளதாகும். ஆகவே, அது முன்னிலைப் பன்மைக்கே யுரிய சொல்லாதல் நன்குணரப்படும். நீம் என்னும் பெயர் முன்னிலைப் பன்மைக்கண் வழங்கிய காலத்தில், கண்டிகும் என்பது அப் பன்மைக்கு உரிய வினைச்சொல்லாய்ப் பயின்றுவந்தது. அப்பெயர் முன்னிலைக்கண் விலக்குண்ட காலத்தில், முன்னர்ப் பொருட்பொலி வுடையதா

யிருந்த இகும் (ஈகும்) என்னுஞ் சொல் அசைநிலையாகத் தள்ளப்பட்டது. படவே, அது முன்னிலைக்கண்னோயன்றி ஏனையிடங்களிலும் வருவதாயிற்று. தன்மைக்கண் அஃறணைவழக்கு இன்மையான், கும், டும், தும், தும் என்னும் இம் மகரவீற்று விசுதிகள் விலக்கப்படாமல் கொள்ளப்பட்டன; முன்னிலைக்கண் அஃறணை வழக்கு உண்மையான் ஆண்டு விலக்கப்பட்டன. அம்முறையில் இகும் என்பதும் விசுதியாகக் கொள்ளப்படாதாயிற்று. இவற்றை நோக்குகையில், கன்னடத்திற்போலவே பண்டு தமிழிலும் கும் முதலிய விசுதிகள் முன்றிடங்களுக்கும் வழங்கிவந்தன என்னும் உண்மை புலனாகும்.

இக் கூறியவாற்றால் இகும் என்பது முன்னிலைப் பன்மைக்கண் வழங்கிய வினைச்சொல்லே என்பது தெளிவாகும். இச்சொற்கண் உள்ள மகரம் நீம் என்னும் பெயர்க்கண் உள்ள பன்மையை உணர்த்தும் மகரமே என்பதும் எளிதின் அறியப்படும்.

கண்டிகும் என்னுஞ் சொல்லில், இறுதியிலும் அதன் மேலிடத்திலும், இதழிற் பிறக்கும் மகரமும் உகரமும் இருத்தலின், உகரவுயிர் ஊர்ந்த ககரம், கண்டிகின் என்பதில் ககரம் திரிந்ததுபோல, திரிந்திலது என்னலாம்.

இனி, கன்னட மொழியில் முன்னிலைப் பன்மைப்பெயரை நோக்குவோம் :
 நீம் என்பதொன்றே அம்மொழியில் முன்னிலைப் பன்மைப்பெயர். அது நீவு என்று திரிந்துளது. புணர் முன்னிலைப்பன்மை மொழிக்க னன்றிக் தனிமொழிக்கண்ணும் மகாரம் வகார மாதல் கன்னடத்தில் உண்டு. 1தாமரெ— தாவரெ; திமிர்—திவிர்; தெமர்—தெவர்; ஸாயி—ஸாவி என்பன உதாரணமாகும். தமிழிலும் மகாரம் வகாரமாகத் திரிந்து வழங்குதல் உண்டன்றே?

கன்னடத்தில் முன்னிலை ஏவற் பன்மைவினைக்கண் உள்ள இம் விசுதி நீம் என்னும் பன்மைப்பெயரின் கூறாதல் ஒருதலை. முன்னிலைப் பன்மை வினையில் உள்ள இர் விசுதி நீயிர் அல்லது மீரு என்னுஞ் சொல்லின் உறுப்பாகும். முன்னிலைப்பெயர்க்கண் இர் என்பது சேராதிருக்க, வினைக்கண் சேர்ந்திருத்தலை நோக்குமிடத்து, அது தமிழினின்றூதல், தெலுங்கினின்றூதல் போயிருத்தல் வேண்டும் என்பது புலனாகும்.

மீரு என்னும் பெயர்

இனி, தெலுங்கு மொழியி லுள்ள முன்னிலைப் பன்மைப்பெயரை நோக்குவோம்: மீரு ஈரு என்பவை தெலுங்கிற் பன்மைப் கால்த்வேல் கருத்து பெயராயுள்ளன; அவற்றோடு, பன்மையைக் குறிக்கும் லு சேர்ந்தும் வரும். அவற்றுள் மீரு என்பதுவே வழங்குகின்றது. அதுவே வேற்றுமையுருபினை ஏற்கும். அப்பெயரைக்

குறித்துக் கால்தெவல் கூறுவது :—¹முன்னிலைப் பன்மைப்பெயரில் மகரத் திற்கு ஈடாக உள்ள ரகரம், அப்பெயர் உருபேற்கும்வழிக் கெட்டுவிடுகின்றது. ஆறாம் வேற்றுமையில் மீ என்றே நிற்கின்றது; இரண்டாம் வேற்றுமையில் மீம்மு என்று ஆகின்றது. இவ்வாறே தன்மைப் பன்மைக்கண் மா எனவும் மம்மு எனவும் காண்கின்றது. மா, மீ எனபவற்றை நோக்குமிடத்து, இவை முறைமாராய் அமைந்துள்ளன எனவும், பிற்காலத்தில் உண்டானவை எனவும் தோன்றுகின்றது. நகரத்திற்கு ஈடாகத் தெலுங்குப் பன்மையில்மட்டும் (மேமு, மீரு) மகரம் நின்றற்குக் காரணம் யாது? நேமு, நீமு அல்லது நீரு என இருக்கக்கக்கவை ஈற்றினிற்கும் மகரத்தின் இன்னொசையைத் தழுவி மேமு, மீமு (மீரு) என்று ஆயின என்பது.

மீரு என்பதன் ஆராய்ச்சி

இனி, மீரு என்பதனைக்குறித்து ஆராய்வோம்: மீரு என்பது இரண்டனுருபேற்குமிடத்து மீம்மு எனக் திரிதலின், இதன் தொன்மையுருவம் மீம் (மீமு) என்பதே யாகும். என்னை யெனின், நீர் என்பது நிம் அல்லது நும் எனக் திரியாத வாறுபோல, மீர் (மீரு) என்பது மீம் எனக் திரிதலும் அமையாதன்றே? ஆயின், பழையகாலத்துத் தமிழிலும் கன்னடம் முதலிய வற்றிலும் நீம் என்றே யிருக்க, தெலுங்கில்மட்டும் மீம் என்றாகியது எவ்வாறு எனின், தமிழ் கன்னடம் முதலியவற்றில் முறையே யாம் ஆம் என்றிருக்க, தெலுங்கில்மட்டும் முதலிலும் மகரம் பெற்று மேம் என்றாயவாறு போல, ஈண்டும் ஆயிற்று என்க. அஃதாவது, நீ என்னும் முன்னிலைப் பெயர்க்கண், ஒருமையைக் குறிக்க நகரமெய்யையும், பன்மையைக் குறிக்க மகரமெய்யையும் முதலில் சேர்த்து வழங்கினர். அதனால், நீன் நீம் என்னும் பெயர்கள் அமைந்தன. பன்மையைக் குறித்தற்கு இறுதிமகரம்மட்டுமே அமையும் எனக் கொண்டு தமிழர் முதலியோர் அமைதியுற்றனர். தெலுங்கர் ஒருமையைக் குறித்தற்கு முதற்கண்ணும் நகரமெய் இருத்தலின், பன்மையைக் குறித்தற்கு முதற்கண்ணும் மகரமெய் இருத்தலே அமைதி எனக் கொண்டு அதனை முதற்கண் அமைத்து, மீம் என வழங்கின ராவர். மீம் என்னுந் தொல்லுருவினோடு, பின்னர், பன்மையைக் குறிக்கும் ரு சேர்ந்து மீம்ரு என்றாகி, அதன் இடை நின்ற மகரமெய் கெட, மீரு என்றாயிற்று எனக் கொள்ளுதல் அமைதியாகும். பன்மையைக் குறிக்கும் ரகரத்தைக் கன்னடர் முன்னிலைப் பன்மைவினைக்கண்மட்டும் வழங்க, தெலுங்கர் பெயர்க்கண்ணுஞ் சேர்ப்பாராயினர். முன்னிலைப் பன்மைவினைக்கண் இர், இரி, ரு என்பவை விசுவிகளாகக் காண்கின்றனவாயினும், ஏவல் முதலிய பொருளில் வரும் வினைக்கண் ²வே விசுவியே காண்கின்றது. ஓவ் விசுதி

¹ பக்கம். 405.

² இதன் பொருள், முன்னர்ச் சுட்டுப்பெயரை ஆராயும்வழி அறியலாகும்.

சேர்ந்த சொல், வழக்கில், அண்டரி, அண்டி என்னும் ஈற்றதாய் வழங்குகின்றது. அண்டி என்பது உயர்வினைக் குறித்து வருவது என்றார் கால்ட்வெல்¹.
 ௮ — துவ்வின் திரிபே.

இனி, மலையாள மொழியை நோக்குவோம்: மலையாளத்தில் நீங்ஙள் என வழங்குவது நீங்கள் என்பதன் திரிபேயாகும். பழைய மலையாளப் செய்யுளாகிய ராமசரிதத்தில்² நீம் என்னும் உருவம் காண்பன்மை கின்றது. அது, நிம்மோடு நிம்மிலும் என உருபேற்றும் வந்துள்ளது. முன்னின்றானை உயர்வுபடுத்திக் கூறுதற்கண், அத்தேகம் என்று வழங்குகின்றது³ என்றார் கால்ட்வெல். அத்தேகம் என்பது படர்க்கையிடத்தானை உயர்த்திக்கூறுதற்கண் வருதலேயன்றி, முன்னின்றானைக் கூற வருவதன்று. முன்னிலையை யுயர்த்திக்கூறுமிடத்து, ⁴ அங்ங்ங், அவிடுன்னு என்பவை வரும். தமிழிலும் வழக்கில் 'அவ்விடம், இவ்விடம்' என வழங்குதல் உளதன்றே? தாங்கள் என்னுஞ் சொல்லை, மலையாளம் தமிழ் இரண்டிலும் உயர்வுகுறித்து முன்னிலைக்கண் வழங்குதல் உண்டு.

மலையாள மொழிக்கண் ஏவற்பொருள் முதலியவற்றில் வினைக்கண் வழங்கும் வின் அல்லது இன் விசுதி, மின் என்னும் விசுதியின் தொல்வடிவமாகும். மின் விசுதி வழங்குதலும் உண்டு. ⁵காண்மின் என்று வருதல் அநிக. அவ் விசுதிகளுள் ஒன்றாகல் வாராவிடத்தில் ஒருமை என்பது அறியப்படுமாகலின், ஒருமைக்கு விசுதி கொள்ளப்படாதாயிற்று.

துளுமொழிக்கண் ஈரு, நீகுளு என்னும் பெயர்கள் காண்கின்றன. இவற்றுள், நீகுளு என்பது நீங்கள் என்னுஞ் சொல்லின் திரிபே என்பதில் ஐயமின்று. ஈரு என்னுஞ் சொல் துளுமொழிப் பன்மைப் பெயர் தெலுங்கிலும் குயிமொழியிலும் உளது. ஆயின், குயிமொழியில் வேற்றுமையுருபேற்றவழி மீ என்பதே யன்றி ஈரு என்பது காணப்படவில்லை. துளுமொழியிலோ ஈரென், ஈரெட்டி, ஈரெகு, ஈரெட்டி, ஈரெ, ஈரெடு என வேற்றுமையுருபேற்றவழியும் ஈர் என்பது காண்கின்றது.⁶ ஈர் என்பது குயி முதலிய மொழியிலுங் காணுதலின் இதுவும் மிக்க பழமையதே யாகும். இம்மொழிகளில், முன்னிலைப் பெயரின் முதல் நகாரம் அல்லது மகாரம் கெட்டுள்ளது.

தமிழ் முதலிய மொழிகளில் அர் விசுதி படர்க்கைக்கண்னும் இர் விசுதி முன்னிலைக்கண்னும் வழங்குனவாகவும், துளு மொழிக்கண் அர்விசுதி

¹ பக்கம். 531.

² செய்யுள். 32.

³ பக்கம். 372.

⁴ 'அங்கத்தெ' எனவும் வழங்கும்.

⁵ கேரளபாணினீயம். கு. 103. உரை.

⁶ துளு இலக்கணம். பக்கம். 37.

முன்னிலைக்கண்ணும் எர் விசுதி (இஃது இர் என்பதன் திரிபாகும்) படர்க்கைக்கண்ணும் வழங்குகல்¹ வியப்பாகின்றது. ஏவல் முதலிய பொருட்கண்காணும் ²லே என்னும் விசுதி அல் விசுதியின் திரிபாகலாம்.

இத்துணையுங் கூறியவாற்றால், மூலக் திராவிட மொழியில் முன்னிலைப்பன்மைப்பெயராக முதற்கண் வழங்கிய பெயர் நீம் என்பது எனவும், பின்னர், முதற்கண்ணும் மகரம் சேர்த்து மீம் எனச் சிலர் வழங்கினர் எனவும், அதன்பின்னர், பன்மைக்கு மகாரமேயன்றி ரகாரமும் சேர்க்கலாயினர் எனவும் அறியலாகும்.

¹ துளு இலக்கணம். பக்கம். 46.

² " " பக்கம். 52.

படர்க்கைப் பெயர்

இனி, படர்க்கைப் பெயர்களை நோக்குவோம் :

தமிழில், தான் என்பது ஒருமைப்பெயராயும், தாம் தாங்கள் என்பன பன்மைப்பெயராயும் உள்ளன. வேற்றுமையுருபேற்கும் தமிழ் வழி, அவை முறையே தன்; தம், தங்கள் என்றிருக்கும். தான் என்பது முக்கூற்றொருமைக்கும், தாம் தாங்கள் என்பவை இருகூற்றுப்பன்மைக்கும் வரும். தாங்கள் என்பது உயர்வுகுறித்து முன்னிலைக்கண்ணும் வழங்குகின்றது. ஒருமை வினைமுற்றில் அன் ஆள்; அள் ஆள்; ¹து என்பனவும், பன்மை வினைமுற்றில் அர் ஆர் ப; அ; ஆ என்பனவும் விசுதிகளாய் உள்ளன.

கன்னடத்தில், தான் என்பது ஒருமைப்பெயர். அஃது ஆண்பால் பெண்பால் ஒன்றன்பால்களைக்குறித்து வரும். தாம் தாங்கள் கன்னடம் என்பவை பன்மைப்பெயர். தாம் என்பது தாவு என்று வழங்குகின்றது. தாம் முதலியன பலர்பாலுக்கும் பலவின் பாலுக்கும் வரும். வேற்றுமையுருபேற்கும்போது, தன், தம், தங்கள் என்று திரிந்திருக்கும். தாம் தாங்கள் என்பவற்றை உயர்வு கருதி, முன்னிலைக்கண் வழங்குகல் உண்டு. ஒருமை வினையில் அன் (அ0), அள், உது என்பனவும், பன்மை வினையில் அர், உவு என்பனவும் விசுதிகளாய் வரும்.

தெலுங்கில் ஒருமைக்கண் தான் என்பதுவும், பன்மைக்கண் தாமு (தாம்), தமரு, தாரு என்பனவும் வழங்குகின்றன. இவை 'ஆக் தேலுங்கு மார்க்கதகம்' எனப்படுகின்றன. வேற்றுமையுருபேற்கும் போது, தான் என்பது தன் என்றும் தாமு என்பது தம் என்றும் நிற்கும். ஏனையவை திரிகல் இல்லை. தமரு என்பது உயர்வு குறித்து முன்னிலைக்கண் வழங்கப்படும். ²தானு, தாமு என்பவை ஒரோ வழிக் தன்மைக்கண்ணும் வருகல் உண்டு.

மலையாளத்தில் ஒருமைக்கண் தான் என்பதுவும், பன்மைக்கண் ³தாங்ஙள் தங்ஙள் தாங்கள் என்பனவும், ⁴தம்மள் தாம் (தோம்) என்பனவும் வழங்கும். இவற்றுள் ⁵தாம் என்பது இப்போது வழக்கில் இல்லை. இவை வேற்றுமையுருபேற்கும்போது, முறையே, தன் தங்ஙள் தங்கள் என்று நிற்கும். தான் என்பது முன்னிலை

¹ 0, துக்கள் துவ்வின் திரிபு.

² ப்ரௌட வ்யா. 100ப்த. 78.

³ குண்டர்ட் இலக். பக். 36.

⁴ கேரளபாணி. கு. 52. உரை.

⁵ " கு. 52, "

யொருமையில் வரும். ¹தாங்கள் என்பதும் உயர்வு கருதி முன்னிலைக்கண் வழங்க வரும். ²தங்ஙள் என்பது முன்னிலையோடு முடிவும் உண்டு.

‘தங்ஙள் தங்ஙள்க் காஸயுள்ள பதார்த்தங்ஙள் தங்ஙள் தங்ஙள் சுமநீடுவின்’
(ம. பா.)

என்பது உதாரணமாகும்.

³தான் என்பது பன்மையிலும் வழங்கப்பட்டுளது.

‘தனிக்குதான் போந்ந ஜனங்ஙள்’.
(கே. ரா.)

‘தன்னெத்தான் மறந்துள்ள காழுகன்மார்’.
(ம. பா.)

என்பன காண்க. ஆயின், இவ்வாறு பன்மைகுறித்து வருவது அமைவுடைய தன்று.

⁴துளுமொழியில், தான் என்பது முக்கூற்று ஒருமையிலும், தன்குளு என்பது இருகூற்றுப் பன்மையிலும் வழங்குகின்றது. வேற்றுமை துளு யுருபேற்கும்போது, இவை முறையே, தன், தனுகுள் என்றிருக்கும். இப்பெயர்கள், தமக்கு முதலில் வந்துள்ள படர்க்கைப்பெயர் அல்லது, சுட்டுப்பெயர்களைக் குறித்து வரும். இவற்றுள் பன்மைப்பெயர் உயர்வு குறித்து முன்னிலையொருமைக்கண் வழங்கப்படும்.

⁵சூயிமொழியில் தானு என்பது ஒருமைப்பெயராயும், தாரு என்பது பன்மைப்பெயராயும் த்ரை என்பது பெண்பாற் பெயராயும், சூயி வழங்குகின்றன. உருபேற்குமிடத்து, தானு என்பது தான என்றும் சிலவழி த்ரா என்றும், தாரு என்பது தார என்றும் நிற்கும். தானு என்பது படர்க்கைப்பெயரைக்குறித்தே வரும்; சிலவிடத்தில் சுட்டுப்பொருளிலும் வரும்; தன்மை முன்னிலைகளைக்குறித்து வருதலே இல்லை.

⁶ஒராஒன்மொழியில், தான் என்பது ஒருமைப்பெயராயும், தாம் என்பது பன்மைப்பெயராயும் வழங்குகின்றன. வேற்றுமையுருபேற் றொராஒன் கும்போது, இவை முறையே, தன், தம் என்றிருக்கும். இப்பெயர்கள் படர்க்கைப்பெயரோடு வருவது உண்டு; ⁷தன்மை முன்னிலைகளில் அவ்வவ் விடப்பெயர்களே வரும்.

¹ கேரளபாணி. கு. 52. உரை.

² குண்டர்ட் இலக். பக். 174.

³ குண்டர்ட் இலக். பக்கம். 173.

⁴ துளு இலக். பக். 33, 34.

⁵ சூயி இலக். பக். 14.

⁶ குருக் இலக். பக். 24.

⁷ „ பக். 25.

யான் என் வீட்டுக்குப் போனேன்
யாம் எம் வீட்டுக்குப் போனேம்
நாம் நம் வீட்டுக்குப் போனோம்
நீ நின் வீட்டுக்குப் போனாய்
நீயிர் நும் வீட்டுக்குப் போயினீர்

என்பனபோன்று வரும்.

¹ப்ரஹுயிமொழியில் த என்பது ஒருமைப் பெயராயும், தா என்பது
பன்மைப்பெயராயும் உள; 2, 4, 6—ஆம் வேற்றுமைகளி
ப்ரஹுயி லும் இவ்வடிவினவாயே நிற்கின்றன. மற்றைய வேற்றுமை
யுருபு ஏற்கும்போது முதற்கண் ஈ என்பதும் அதன்முன்
உருபும், உருபின்முன் இப்பெயரும் அமைந்திருக்கின்றன.

ஈ ட த — தன்னிடம்

ஈ ட தா — தம்மிடம்

என்பன காண்க.

இவற்றை எளிதின் அறியவேண்டி, ஈண்டு ஒருங்கே குறிக்கின்றேன்:

மொழிகள்	ஒருமை	பன்மை	வேற்றுமை யுருபேற்றவழித் திரிந்த வடிவம்
தமிழ்	தான்	தாம், தாங்கள்	தன், தம், தங்கள்
கன்னடம்	தான்	தாம், தாவு, தாங்கள்	தன், தம், தங்கள்
தேலுங்கு	தானு	தாமு, தமரு, தாரு	தன், தம்
மலையாளம்	தான்	தாங்ஙள், தங்ஙள், தாங்கள், தாம், தம்மள்	தன், தங்ஙள், தங்கள், தம்
துளு	தான்	தன்குளு	தன், தனுகுள்
குயி	தானு, த்ரை	தாரு	தான, த்ரா, தார
ஒராஒன்	தான்	தாம்	தன், தம்
ப்ரஹுயி	த	தா	

மேற்குறித்தவாற்றால் தான் தாம் என்னும் பெயர்கள் ப்ரஹுயி ஒழிந்த எல்லாமொழிகளிலும் ஒருதன்மையவா யிருத்தல் உளங்கொளத்தக்கது. இவையே பழையனவாய படர்க்கைப்பெயர்கள். என்னையெனின், மிகப் பழைய காலத்தில் திராவிட மொழிகளில் —தமிழிலும்—திணை வேறுபாடு இருந்திலது; பால் வேறுபாடும் இல்லை; என் வேறுபாடும்ட்டுமே யிருந்தது என்பது மேலே காட்டப்பட்டது. அதனானே, மூவிடத்துப் பெயர்களும் என் வேறுபாட்டளவில் அமைப வாயின.

	ஒருமை	பன்மை
படர்க்கை	தான்	தாம்
முன்னிலை	நீன்	நீம்
தன்மை	ஏன்	ஏம்

ஆயின், தான் தாம் என்பவை,

அவன் தான் சொன்னான்
 அவர் தாம் சொன்னார்
 இராமன் தான் சொன்னான்
 இராமர் தாம் சொன்னார்
 நீ தான் சொன்னாய்
 நீர் தாம் சொன்னீர்
 நான் தான் சொன்னேன்
 நாம் தாம் சொன்னோம்

என்று, தமிழில் மூவிடத்துப் பெயர்களோடும் வருதலின், அவை படர்க்கைப் பெயரெனல் அமையாது; பொதுப்பெயர் என்றல் அமையும் எனின், அற்றன்று. மேற்காட்டிய உதாரணங்களில், தான் தாம் என்பவை தேற்றப் பொருளில் வந்த இடைச்சொற்களாகக் கொள்ளப்படுதலன்றி, பெயர்ச் சொற்களாகக் கொள்ளப்படமாட்டா.

அவன் தன்னைக்குறித்து வருந்தினான்
 நீ நின்னைக்குறித்து வருந்தினாய்
 நீ உன்னைக்குறித்து வருந்தினாய்
 யான் என்னைக்குறித்து வருந்தினேன்

என்னுமிடங்களிலும்,

நின்மகன் நின்னொடு வந்தான்
 உன்மகன் உன்னொடு வந்தான்
 என்மகன் என்னொடு வந்தான்

என்னுமிடங்களிலும் மூவிடத்துப் பெயர்களோடு அவ்வவ்விடத்துப் பெயர்களின் திரிபாகிய தன், நின் உன், என் என்னுஞ் சொற்களே வந்திருத்தல் காண்க. இவ்விடங்களில், நின் உன், என் என்பவற்றிற்கு ஈடாகத் தன்

என்பதனை வழங்குகல் இல்லை. சூயிமொழியிலும் ஓராஒன் மொழியிலும் தான், தாம் என்பவை தன்மை முன்னிலையிடங்களில் வழங்கவாராமை ஈண்டு அறியத்தக்கது. இவற்றால், தான் என்னும் பெயர் படர்க்கைக்கே உரியதாகல் போதரும். தாம் என்னும் பெயரும் இவ்வாறேயாகும். இவற்றைக் குறித்து, ஆர். சாமிநாதையரவர்கள் பரக்க எழுதியிருப்பது¹ நோக்கத்தக்கது.

• இனி, தான் தாம் என்னும் பெயர்களைக்குறித்து ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறியிருப்பவற்றை நோக்குவோம் : அவர்,

‘இயற்பெயர் சினைப்பெயர் சினைமுதற் பெயரே
முறைப்பெயர்க் கிளவி தானே தாமே
எல்லாம் நீயிர் நீயெனக் கிளந்து
சொல்லிய வல்ல பிறவு மாஅங்
கன்னவை தோன்றின் அவற்றொடுங் கொளலே’ (பெய. 20.)

என்னுஞ் சூத்திரத்தால், தான் தாம் என்னும் பெயர்களை இருகிணைக்கும் பொதுப்பெயராகக் கூறியுள்ளார். இருகிணைப் பொதுப்பெயர் என்றதனால், அவை² தன்மைக்கண் வாரா என்பது தேற்றம். அன்றியும்,

‘தாமென் கிளவி பன்மைக் குறித்தே’ (பெய. 30.)

என்னுஞ் சூத்திரத்திற்கு உதாரணமாக, உரைகாரர்,

‘தாம் வந்தார் ; தாம் வந்தன’

என்பன காட்டியிருத்தலானும்,

‘தானென் கிளவி யொருமைக் குறித்தே’ (பெய. 31.)

என்னுஞ் சூத்திரத்திற்கு உதாரணமாக,

‘தான்வந்தான் ; தான்வந்தாள் ; தான்வந்தது’

என்பன காட்டியிருத்தலானும், தாம் தான் என்பவை படர்க்கையிடத்திற்கே உரியவாதல் அறியப்படும். அன்றியும், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், எல்லாரும் எல்லீரும் என்னும் படர்க்கை முன்னிலைப்பெயர்கள் வேற்றுமையுருபேற்றலைக் கூறுமிடத்து,

‘தம்மிடை வருஉம் படர்க்கை மேன
நும்மிடை வருஉம் முன்னிலை மொழிக்கே’ (உருபி. 19.)

என்று கூறியிருத்தலை நோக்கின், தாம் என்பது படர்க்கையிடத்தே யாதல் நன்கு அறியப்படும்.

¹ ‘The Aryan Affinities of Dravidian Pronouns.’ (p. 193 — 195) of Third Oriental Conference.

² தொல்காப்பியனார், தன்மையிடத்தில் அஃறிணைச் சொல்வழக்குக் கொண்டிலாதது மேல் கூறப்பட்டுள்ளது.

கன்னட மொழியிற் பயிற்சி மிக்க இலக்கணநூலாகிய 'ஸப்தமணி தர்ப்பணி'த்தில், தான் தாம் என்பவை படர்க்கைப்பெயர்கள் என்பது கூறப்பட்டுள்ளது.

1 'திளி தாஃ நீனா நெம்பர்த்

தளம்பிகள் ப்ரதம மத்யமோத்தம புருஷங்

க ளவு.....'

(235.)

என்பது நோக்கத்தகும். அஃதேகல், தாம் தாங்கள் என்பவை முன்னிலைக் கண்ணும் வழங்குகலின், அவற்றைப் படர்க்கைப்பெயர் என்றல் அமையாது எனின், கூறுவேன். மலையாள மொழியில் உயர்வு கருதிப் பன்மைக்கண் அங்ஙன்னு, அவிடுன்னு முதலிய சொற்களை வழங்குகல் உண்டு. தமிழிலும் உயர்வுகுறித்து, தாங்கள், அவ்விடம், இவ்விடம், யஜமான், முதலாளி முதலிய சொற்களை முன்னிலைக்கண் வழங்குகல் உண்டன்றே? இவ்வாறு தெலுங்கிலும் தாமு, தமரு, தெரா (துரை), யஜமானுலு (யஜமான்கள்) முதலிய சொற்களை வழங்குவர். இவற்றுள் தாங்கள் என்பதனை முன்னிலைப் பெயர் என்று கொள்ளின், அதனோ டொப்ப வழங்குகின்ற அவிடுன்னு, அவ்விடம், முதலாளி, தெரா (துரை) முதலிய பெயர்களையும் முன்னிலைப் பெயரென்று கொள்ளுகல் வேண்டுமன்றே? அவையெல்லாம் முன்னிலைப் பெயர்கள் ஆகுமோ? வடமொழியிலும் உயர்வு கருதி முன்னிலைக்கண் 'பவான்' என்னுஞ் சொல்லை வழங்குகல் உண்டு. ஆயினும், அது முன்னிலைச்சொல்லாகக் கொள்ளப்படவில்லை.

2 'யுஷ்மத்யுபபதே ஸமாநாநிகரணோ ஸ்தத்தாநிந்யபி மத்யம:'

என்னுஞ் சூக்திரத்தால், 3 'வினை விசுதியாற் சொல்லப்படுகின்ற காரகத்தைச் சொல்லும் யுஷ்மத் ஸப்தம் வெளிப்படக் தோன்றியிருப்பினும் தோன்றியிருப்பினும் வினைச்சொற்கு முன்னிலை விசுதி வரும்' என்றும்,

4 'அஸ்மத் யுக்தம:'

என்னுஞ் சூக்திரத்தால், மேற் கூறியவாறு வரும் அஸ்மத் ஸப்த வினைக்குத் தன்மை விசுதி வரும் என்றும் கூறி,

5 'ஸேஷே ப்ரதம:'

என்னுஞ் சூக்திரத்தால் ஒழிந்த எல்லா வினைச்சொற்களுக்கும் படர்க்கை விசுதி வரும் என்று விதிக்கிறுக்கலின், பவான் என்னுஞ் சொல் முன்னிலை

1 'தெனிக, தான் நீன் ஆன் என்னும் பொருளுடையன (முறையே) படர்க்கை முன்னிலை தன்மை என்னும் இடத்தன.'

2 பாணினியம். 1. 4:105.

3 ஸித்தாந்தகௌமுதி.

4 பாணினியம். 1. 4:107.

5 பாணினியம். 1. 4:108.

லைக்கண் வழங்கப்படினும், அதன் வினைக்குப் படர்க்கை விசுதியே வரும் என்பது அறியப்படும்.

‘பவான் ¹ஜீவதி’

என்று, படர்க்கை விசுதி வருகலன்றி,

‘பவான் ²ஜீவஸி’

என்று, முன்னிலை விசுதி வாராது. இக் கூறியவற்றால், ‘பவான்’ என்பது முன்னிலைக்கண் வழங்கப்படினும் படர்க்கைப்பெயரே யாதல் தெளிவாகும். நன்னூலார்,

³‘தன்மை யானான் யானாம் முன்னிலை

எல்லீர் நீயிர் நீயிர் நீர்நீ

அல்லன படர்க்கை எல்லாம் எனல்பொது’

என்று கூறியிருப்பதும் ஈண்டைக்கு நோக்கத்தகும். இதனால், தாம் தாங்கள் என்பன படர்க்கைச் சொல்லே என்பது அறியப்படும். அவற்றை உயர்வு கருதி முன்னிலைக்கண் வழங்குகல்போலவே மலையாளம் முதலிய மொழிகளிலும் உயர்வு கருதி வழங்குகின்றனர் என்று கோடலே அமைதி. இவ்வாதே, முன்னிலைக்கண் ஒற்றுமை கருதி ‘நாம்’ என்னுஞ் சொல்லை வழங்குகல் உளது. ‘உங்கள் பையன்’ என்னும் பொருளில், ‘நம் பையன்’ என்று வழங்குகின்றோமன்றே? இனி, முன்னிலை யொருமைக்கண் நகைக்குறிப்புக் தோன்ற நாம் என்னுந் தன்மைப் பன்மைப்பெயரை வழங்கியிருக்கலும் காண்கின்றது.

⁴‘மேக்கக் வெந்தை பெயரனை யாங்கொள்வேம்
தாவா விருப்பொடு கன்றியாத் துழிச்செல்லும்
ஆபோற் படர்தக நாம்.’

⁵‘செங்கயல்போற் கருநெடுங்கட் டேமருதா மரையுறையும்
நங்கையிவ ரெனநெருநல் நடந்தவரோ நாம் என்ன’

என்பன காண்க.

இக் கூறியவற்றால், யாதேனும் ஒரு காரணங் கருதி முன்னிலைக்கண் பிறவிடத்துப் பெயர்களை வழங்குகல் உண்டென்பதும், அதுபற்றி அவை முன்னிலைப்பெய ராகா என்பதும் அறியப்படும். அறியப்படவே, தாம்

1 ஜீவிக்கின்றான்.

2 ஜீவிக்கின்றாய்.

3 பெயரியல். 28.

4 கவி. மருத. 16.

5 கம்ப. சூர்ப்பணகைப். 119.

தாங்கள் என்பனவும், முன்னிலைக்கண் வழங்கப்படினும், முன்னிலைப் பெயரல்ல என்பது தெளிவாகும்.

இனி, தான் தாம் என்பவை சுட்டுப்பெயரோடும் பிறபெயரோடும் சேர்ந்துநின்றலின் அவற்றைப் படர்க்கைப்பெயர் எனல் அமையாது; சாரியைச் சொற்கள் என்றலே தகுதி எனின், அதுவும் பொருந்தாது. என்னை யெனின், கூறுவேன். அவன் அவள் அவர் அது அவை என்னுஞ் சொற்கள் முதலிற் கூறிய பொருளையும் உலகறிந்த பொருளையும் சுட்டுதற்கண் வருவனவேயன்றி, முதற்கண் வழங்க வாரா; தான் தாம் என்னுஞ் சொற்கள் அக்கைகயன வல்ல; முதற்கண் வரும்.

‘யாரும் இல்லை தானே கள்வன்
கானது பொய்ப்பின் யானெவன் செய்கோ’ (குறுந். 25.)

என்றும்,

‘தனக்கியா னுயிரும் ஈவேன் தான்வரப் பழியு நீங்கும்’
என்றும், (சீவக. 2147.)

‘கள்ளத்தால் நம்மைக் கொல்லக் கருதினா னமுந் தன்னை’
என்றும்; (சீவக. 2149.)

‘தான் விரும்பி, “நீர் கூறிய மொழி எங்ஙனே” என்று வினாவ, அவரும்’
என்றும், (சீவக. 1883. உரை.)

‘வீங்க முயங்கல் யாம்வேண் டினமே
தீம்பால் படுதல் தாமஞ் சினரே’
என்றும், (அகம். 26.)

‘தாம்வீழ்வார் மென்றோள்’
என்றும், (குறள். 1103.)

‘தாம்வீழ்வார் தம்வீழப் பெற்றவர்.’
என்றும், (குறள். 1191.)

‘தாமுறு காமத் தன்மை தாங்களே உரைப்பது’
(கம்ப. சூர்ப்பண. 45.)

என்றும், சுட்டுப்பெயர்போல் முன்னர் வந்ததனைச் சுட்டுக லின்றி, முதற் கண் வந்திருத்தல் காண்க. வழக்கிலும் இவ்வாறு வருதல் உண்டு.

இவ்வாறு, தான் தாம் என்பவை தனியே வழங்குதல் உளதாத லின், அவற்றைப் பெயர் என்றற்கு இழுக்கில்லை. தனியரசு செலுத்திய அரசன், தன் பதம் இழந்து மாற்றரசனுக்குக் குற்றேவலராய்ச் சமைந் ததுபோல, தான், தாம் என்னும் இப் படர்க்கைப் பெயர்களும் ஓரோவழிச்

சுட்டுப்பெயரையும் பிறப்பெயரையும் சார்ந்து சாரியை என்னுமாகும், சில வழி அசைநிலைஎன்னுமாகும் நிற்பவாயின.

இனி, தாம் என்னும் பெயர் திரிந்து எல்லாரும் என்னும் படர்க்கைச்சொற்கண் சேர்ந்து, எல்லார்தம்மையும் என்று வருகல்போன்று, நாம் நீம் என்பன ¹நம் ²நும் எனக் திரிந்து தன்மை முன்னிலைச் சொற்கண் சேர்ந்து, எல்லாநம்மையும், எல்லீர்தம்மையும் என்று வருகின்றன. தாம் என்பது சாரியை எனப்படுமாயின், நாம் நீம் என்பனவும் சாரியை எனப்படுமன்றே? அவையே ஆண்டு இடவேறுபாடு குறிக்கலின் அவற்றைச் சாரியை என்றல் தகாது.

சுட்டுப்பெயர்கள் இடத்தின் சேய்மை அண்மையைக் குறிப்பவை. தான் தாம் என்பவை அவ்வாறு குறிப்பன அல்ல. ஆங்கிலத்தில், தாற் (That), தீஸ் (This), தோஸ் (Those), தீஸ் (These) என்பவை இடத்தின் சேய்மை அண்மைகளை உணர்த்திநிற்ப, இற் (It), தே (They) என்பவை அவ்வாறு உணர்த்தாமலிருப்பன ஈண்டு அறியத்தக்கன. இவற்றாலும் அவை பழைய படர்க்கைப்பெயர்களே யாதல் நன்கு புலனாகும்.

தாம் என்னும் பெயரோடு அன், அள், அர் முதலிய விசுதிகள் சேர்ந்து, இடையே கிழமையைக் குறிக்கும் அகரஞ் சேரப்பெற்று, ³தமன் தமள் தமர் முதலியனவாய் வழங்குகின்றன. ஆயின், தமர் என்பதொன்றே தெலுங்கு முதலிய மொழிகளில் காண்கின்றது. தெலுங்கில், தமர் என்பது தமரு, தாரு என்றும் வழங்கும். அவற்றின் பொருள் தாம் என்பதுவே. கன்னடத்தில், தமர் என்பது தனித்து வழங்குதல் இல்லை; தமர்மனை என்னுந் தொகைச்சொல்லில்மட்டுமே காண்கின்றது. தமர்மனை என்பது தாய்வீடு என்னும் பொருளது. தமன், தமள் முதலிய பெயர்களின் இடையே அகரஞ் சேர்தல் எற்றிற்கு எனின், தாம் என்னும் பெயர் வேற்றுமையுருபேற்றற்கண் அன்றி முதல் குறுகாதாகலானும், தாம் என்பதனோடு அன் அள் து இவ் விசுதிகள் சேர்தற்கு இயைபின்றாகலானும், தமன் முதலிய பெயர்கள் கிழமைப்பொருள் உணர்த்துதலானும் இடையே ஆறனுருபாகிய அகரஞ் சேர்ந்தது என்றல் தகும்.

¹ தொல். உருபியல். 18.

² " " 19.

³ இத்தகைய பெயர்கள் பிரித்துக்கூறப்படா என்பர் தொல்காப்பியனார் : எச்ச வியல். 14.

சுட்டுப் பெயர்

இனி, சுட்டுப் பெயர்களை நோக்குவோம்: தமிழ்மொழியில், அஃறிணை யொருமைக்கண் அது இது உது, அஃது இஃது உஃது என்பனவும், பன்மைக்கண் அவை இவை உவை, அவ் இவ் உவ்¹ என்பனவும், உயர்நினை ஆண்பாலில் அவன் இவன் உவன் என்பனவும், பெண்பாலில் அவள் இவள் உவள் என்பனவும், பலர்பாலில் அவர் இவர் உவர்² என்பனவும் முற்காலத்தில் வழங்கின. பன்மையைக் குறிக்குங் கள் விசுதி அக்காலத்தில் பன்மைப்பெயர்களோடு சேர்ந்து வழங்கிற்றிலது.

அஃறிணை யியற்பெயரும் ஒரோவழியே கள் விசுதி பெறும் என்பது 'கள்ளொடு சிவனும்' என்னுஞ் சூக்திரத்தாற் போதருகலின், ³அவைகள் இவைகள் உவைகள் என்றும், அவர்கள் இவர்கள் உவர்கள் என்றும் ⁴பண்டு வழங்கினவல்ல என்பது நன்கறியப்படும்.

கன்னட மொழியில், ஒருமைக்கண் அது இது உது என்பனவும், பன்மைக்கண் அவு இவு உவு, அவுகள் இவுகள் உவுகள் என்பனவும், ஆண்பாற்கண் அவன் இவன் உவன், ⁵ஆகன் ஈதன் ஊதன் என்பனவும், பெண்பாற்கண் அவள் இவள் உவள், ⁶ஆகெ ஈகெ ஊகெ என்பனவும், பலர்பாற்கண் ⁷அவன்நீர் இவன்நீர் உவன்நீர், அவன்நீர் இவன்நீர் உவன்நீர், அவர் இவர் உவர், ⁸அவர்கள் இவர்கள் உவர்கள், ⁹ஆதகன் ஈதகன் ஊதகன் என்பனவும் பண்டு வழங்கின. இக்காலத்தில் உகரச்சுட்டு வழக்கின்மையின் அதனடியாகப் பிறந்த பெயர்களெல்லாம் வழக்கிறந்தன.

தெலுங்கு மொழியில் அஃறிணை யொருமைக்கண் அதி அத்தி இதி இத்தி என்பனவும், பன்மைக்கண் அவி அவ்வி இவி இவ்வி என்பனவும், உயர்நினை ஆண்பாற்கண் வாடு அதடு ஆகடு வீடு இகடு ஈதடு என்பனவும், பெண்பாற்கண் அஃறிணை யொருமைப்பெயர்போலவே அதி அத்தி இதி இத்தி என்பனவும்

¹ தொல். பெயரியல். 13.
² தொல். பெயரியல். 8.
³ குளா. சே. 106.
⁴ திருக்குறளில் 'கள்' விசுதி வந்துளது (குறள். 263, 219). இதனை ஸ்ரீ L. V. ராமஸ்வாமி ஐயரவர்களும், டாக்டர் P. S. சுப்ரமணிய ஸாஸ்திரியரவர்களும் எழுதியிருக்கின்றார்கள்.

⁵ ஸப்தமணி. 161.	⁸ ஸப்தமணி. 111.
⁶ " 165.	⁹ " 161.
⁷ " 107.	

ஆமெ ஆபெ ஆகெ ஈமெ ஈபெ ஈகெ என்பனவும், பலர்பாற்கண் ¹வாரு
வாரலு வான்ட்ரு வீரு வீரலு வீண்ட்ரு என்பனவும் காண்கின்றன.
இவற்றுள் அ,க,டு ஆ,க,டு இ,க,டு ஈ,த,டு என்னும் ஆண்பாற் பெயர்களும்,
ஆமெ ஆபெ ஆகெ ஈமெ ஈபெ ஈகெ என்னும் பெண்பாற் பெயர்களும்
²உயர்வு குறிக்க வருபவை.

மலையாள மொழியில் ஒருமைக்கண் அது இது என்பனவும், பன்மைக்கண்
அவ ³அதுகள் அவகள் இவ இதுகள் இவகள் என்பன
மலையாளம் வும், ஆண்பாற்கண் அவன் இவன் என்பனவும், பெண்
பாற்கண் அவள் இவள் என்பனவும், பலர்பாற்கண்
அவர் அவர்கள் இவர் இவர்கள் என்பனவும் வழங்குகின்றன.

⁴துளுமொழியில் ஒருமைக்கண் அவு⁵ இந்து உந்து என்பனவும், பன்மைக்
கண் உந்தெகுளு ஐகுளு என்பனவும், ஆண்பாற்கண்
துளு ஆயெ இம்பெ என்பனவும், பெண்பாற்கண் ஆள்
மோள் என்பனவும், பலர்பாற்கண் ஆர் ஆகுளு
மேர் மோகுளு என்பனவும் வழங்குகின்றன.

⁶துத மொழியில் ஒருமைக்கும் பன்மைக்கும் அதம் இதம் என்
பவை வழங்குகின்றன.

⁷சூயிமொழியில் ஒ, ஆ, ஏ ; இ என்பவற்றோடு ஆண்பாலில் அன்ஜு
என்பதும், பெண்பாலிலும் ஒன்றன்பாலிலும் றி என்பதும், ஆண்பாற்
பன்மையில் ஆரு என்பதும், பெண்பாற்பன்மையிலும் பலகின்பாலிலும்
வி, வஸ்க என்பனவும் சேர்த்து வழங்கப்படும்.

⁸கோண்டு மொழியில் ஆண்பாலில் ஓர் என்பது வழங்குகின்றது.
இது, பண்டு பன்மைப்பெய ராகும். பழைய ஒருமைப்பெயர் ஒன் என்பது.
ஓர் என்பதுவே பலர்பாலிலும் வழங்குகின்றது. ஆயினும், பன்மையைக்
குறிக்க 'க்' சேர்க்கப்படுகின்றது. ஓர்க் = அவர்கள். பெண்பாலிலும் ஒரு
மையிலும் அத் என்பது வழங்குகின்றது. அவற்றின் பன்மை அஹ (அஹு)
என்பது.

¹ ஆந்தர பாஷா. 71.

² பாலவ்யாகரணம். ஈர்வநாம ப்ரகரணம். கு. 24. உரை.

³ வ்யாகரணமீதரம். 112 - ii.

⁴ துளுஇலக். பக். 33.

⁵ இது பன்மைச்சொல் ஒருமைக்கண் வந்ததாகும்.

⁶ கால்ட்வெல். பக்கம். 426.

⁷ சூயி இலக்கணம். பக்கம். 10.

⁸ க்ரியர்ஸன். பக்கம். 481.

¹ஒராஒன் மொழியில் ஆண்பாலில் ஆஸ் ஈஸ் என்பனவும், பெண்பாலிலும் ஒருமையிலும் ஆத் ஈத் என்பனவும், பலர்பாலில் (ஆண்பாற்கும் பெண்பாற்கும்) ஆர், ஈர் என்பனவும், பலவீன்பாலில் அப்ற இப்ற என்பனவும் காண்கின்றன. அம்மனிதன் என்னும் பொருளில் ஹூஸ என்பதும், அம்மனிதர் (ஆண், பெண்) என்னும் பொருளில் ஹூர் என்பதும், அவள் அது என்னும் பொருளில் ஹூத் என்பதும், அவை என்னும் பொருளில் ஹூப்ற என்பதும் வழங்குகின்றன. இவை உகரச் சுட்டுப்பெயர்க ளாகும்.

²ப்ரஹூயி மொழியில் தா, ஏ, ஒ என்பன சுட்டுக்களா யுள்ளன. இவற்றுள் ஒ என்பது உகரச்சுட்டுப்போன்றது; தா ஏக்களின் இடைப்பட்டவிடத்துப்பொருளை உணர்த்த வரும். அப்பெயர்கள் பன்மையில் தாவ்க் (dafk) ஏவ்க் ஒவ்க் என்று உள்ளன. ஒருமையில் 2, 4-ஆம் வேற்றுமையில் தாதே ஏதே ஒதே என்றும், 3-ஆம் வேற்றுமையில் தாறட் (கா,கட்), ஏறட்(ஏ,கட்), ஒறட் (ஒ,கட்) என்றும், 6-ஆம் வேற்றுமையில் தாறா, ஏறா, ஒறா என்றும் இருக்கின்றன; பன்மையில், 2, 4-ஆம் வேற்றுமையில் தாவ்தே ஏவ்தே ஒவ்தே என்றும், 6 - ஆம் வேற்றுமையில் தாவ்தா ஏவ்தா ஒவ்தா என்றும் உள்ளன.

இவை எளிதின் அறிதற்பொருட்டு ஈங்கு ஒருங்கே குறிக்கின்றேன். :

¹ குருக் இலக்கணம். பக். 19, 20, 21.

² ப்ரஹூயி இலக்கணம். பக்கம். 83, 4.

சுட்டுப் பெயர்

	தமிழ்	கன்னடம்	தெலுங்கு	மலை
ஒன்றன் பால்	அது இது உது அஃது இஃது உஃது	அது இது உது	அதி, அத்தி இதி, இத்தி	அது இது
பலவற்றுப்பால்	அவை, அவ் இவை, அவ் உவை, உவ். அவைகள் இவைகள் உவைகள்	அவு இவு உவு அவுகள் இவுகள் உவுகள்	அவி, அவ்வி இவி, இவ்வி	அவ, அதகள் இவ, இதகள் அவகள் இவகள்
ஆண்பால்	அவன் இவன் உவன்	அவம், ஆகம் இவம், ஈகம் உவம், ஊதம்	வாடு, அதடு ஆகடு வீடு, இகடு ஈதடு	அவன் இவன்
பெண்பால்	அவள் இவள் உவள்	அவள், ஆகெ இவள், ஈகெ உவள், ஊகெ	அதி, அத்தி, ஆமெ, ஆபெ, ஆகெ இதி, இத்தி ஈமெ, ஈபெ, ஈகெ	அவள் இவள்
பலர்பால்	அவர் இவர் உவர் அவர்கள் இவர்கள்	அவர், அவன்திர், அவள்திர் இவர், இவன்திர், இவள்திர் உவர், உவன்திர், உவள்திர் அவர்கள், ஆத்கள் இவர்கள், ஈத்கள் உவர்கள், ஊத்கள்	வாரு, வாண்ட்ரு வீரு, வீண்ட்ரு வாரலு வீரலு	அவர் இவர் அவர்கள் இவர்கள்

	துளு	குயி	கோண்டு	ஒராஒன்	ப்ரஹுயி
ஒன்றன் பால்	அவு இந்து உந்து	ஆரி ஏரி இரி ஒரி	அ,க் ¹ இ,க்	ஆ,க் ஈ,க் ஹூ,க்	கா ஏ ஒ .
பலவற் றுப்பால்	ஐகுளு உந்தெ,சுகுளு	ஆவி ஆவஸ்க ஏவி ஏவஸ்க இவி இவஸ்க ஒவி ஒவஸ்க	அஊ, ² அவ் ² இவ்	அப்றா இப்றா ஹுப்றா	
ஆண் பால்	ஆயெ இம்பெ	ஆஅனஜு ஏஅன்ஜு இஅன்ஜு ஒஅன்ஜு	ஒர், ஒன்	ஆஸ் ஈஸ் ஹூஸ்	
பெண் பால்	ஆள் மோள் (இழிசினர் வழக்கு)	ஆரி ஏரி இரி ஒரி	அ,க்	ஆ,க் ஈ,க் ஹூ,க் .	
பலர் பால்	ஆர் மேர் ஆகுளு மோகுளு	ஆஆரு ஏஆரு இஆரு ஒஆரு (ஆண் பன்மை) ஆவி ஆவஸ்க ஏவி ஏவஸ்க இவி இவஸ்க ஒவி ஒவஸ்க (பெண் பன்மை)	ஒர், ஒர்க் (ஆண் பன்மை) அஊ (பெண் பன்மை)	ஆர் ஈர் ஹூர் (ஆண் பெண் பன்மை)	

1 கால்டுவெல். பக். 421.

2 " பக். 125.

சுட்டுப்பெயரின் ஆராய்ச்சி

இனி, இச் சுட்டுப்பெயர்களைக்குறித்து ஆராய்வோம்: அஃற்றை உயர்திணை என்னும் பாசுபாடு தமிழிலும் தெலுங்கிலுமே உளது. தெலுங்கர் உயர்திணையை 'மஹத்' என்றும், அஃற்றைையை 'அமஹத்' என்றும் வழங்குவர். கன்னடத்திலும் மலையாளத்திலும் ஆண்பால் பெண்பால் அலிப்பால் ஏன வடமொழியை ஒட்டி வழங்குவர்.

அஃற்றை யொருமைப்பெயர் தமிழ் கன்னடம் மலையாள மொழிகளில் உகரவீராகக் காண்கினும், அஃறு இயல்பில் மெய்யீறு ஒன்றன்பாற் பெயர் எனத் தெரிகின்றது. ¹கோண்டு மொழியிலும் ஓராஒன் 'அது' முதலியன மொழியிலும் முறையே அத் இத்; ஆத், ஈத் என்று மெய்யீராகவே வழங்குகலானும், மலையாள தேசத்துள் வடநாட்டவர் அத் இத என்று அகரவீராக ஒலிப்பினும் அவை மெய்யீறென்பது விளங்கத் தகாரத்தின்மேல் அரைப்புள்ளி யிடுதலானும், தெலுங்கு மொழியில் அதி இதி என இகர ஈராகக் காண்டலினாலும் இப்பெயர்கள் முதலில் மெய்யீறு யிருந்தன எனவும், பின்னர், யாதேனும் ஓர் உயிர் சேர்ப்பெற்றன எனவும் கருதுதல் தகும். தமிழ்மொழியில் 'அகாஅன்று' என்னுஞ் சொல்லின் அமைதியை நோக்கின், தமிழிலும் ஒருகாலத்தில், வடமலையாளத்திற்போன்று, அத் என்று வழங்கியிருத்தல் வேண்டும் என்பது புலனாகும். என்னை யெனின், அத் என்னுஞ் சொல்லோடு அன்று என்பது சேர்ந்து (அத் + அன்று) அதான்று என்று அமைந்துளது. இரண்டு அகரஞ் சேர்ந்து ஓர் ஆகார மாயிற்று, ²மராடி (மர + அடி), ³தனாது (தன + அது) என்பவற்றிற்பேசல. 'அகாஅன்று' என்பதில் உள்ள அகரம், வருமொழி இன்னது என அறிதற்கு அடையாளமாக எழுதப்படுவது. இனி, சிறுஅர் என்னுஞ் சொல்லிலும் சிறு என்பது பண்டு சிற என வழங்கியிருத்தல் வேண்டும் எனல் கூடும். அதனானே, அர் விசுதியோடு கூடியபோது (சிற + அர் =) சிறுஅர் என்றாயிற்று. ஆண்டும் இறுதிரகரத்தின்மேல் நிற்கும் அகரம் அறிகுறியளவில் நிற்பதுவே. சிற என்பது சிறு என்றாயபின்னர் உண்டாகிய சொல் சிறுவர் என்பது. அகரம் இவ்வாறு அறிகுறியாய் நின்றலை மகாஅர் என்னுஞ் சொல்லிலுங் காணலாம். மக + அர் = மகாஅர் என்றாயிற்று. ஆண்டும், மகாஅர் என்பதில் உள்ள அகரம் அறிகுறியளவே நிற்பது. இவற்

¹ கால்ட்வெல். பக்கம். 424.

² தொல். புள்ளி 16. பார்க்க.

³ தனாது என்பதில் ஆது என்பது வேற்றுமையுருபு என்றல் தகுதியன்று. தான் என்பது தன் எனத் திரிந்து, 'ஈராகு புள்ளி அகரமொடு நிலையும்' என்பதனால் அகரம் பெற்றுத் தன என்றாகும். அதனோடு அது என்னும் உருபு சேர, தன + அது = தனாது என்றாயிற்று. ஆறனுருபு வரும்போது அகரஞ் சேர்தல் இல்லாத சாத்தன், இராமன் முதலிய பெயர்களில் ஆது உருபு காணப்படாததனாலும் இவ்வுண்மை அறியப்படும்.

ரூல், வடமலையாளிகள் வழங்குகல்போன்றே பழைய காலத்தில் தமிழிலும் அ.சு, இ.சு, உ.சு என வழங்கினர் என்பது பெறப்படும். ஆகவே, அவை இயல்பில் மெய்யீற்றன என்பது புலனாகும். அது, இது என்பவற்றில் உகர வொலி நன்கு கேட்கப்படவில்லை என்று ¹லீலாதிலகம் கூறுவது அறியத்தக்கது. ²டாக்டர் கால்டுவெல் அது இது முதலியவற்றில், த் இன்னொசைக்காக வந்ததன்று; அஃறிணை யொருமையைக் குறிக்கும் அளவில் நிற்பது என்று கூறியுள்ளார்.

அஃறிணைப் பன்மைப்பெயர், மலையாளத்தில் அவ என்றும், தெலுங்கில் அவி என்றும், கன்னடத்தில் அவு என்றும், தமிழில் பலவின்பாற் பெயர் அவை என்றும் வழங்குகின்றன. ஆகலின், அ.சுன் 'அவை' முதலியன தொல்வடிவம் அவ் என நிரூந்திருக்கும் எனக் கோன்றுகின்றது. தமிழில் அவ் இவ் உவ் என்று மெய்யீற்றனவாயும் இருக்கல் இதனை வலியுறுத்தும். கோண்டு மொழியிலும் அவ் இவ் என வகரமெய்யீற்றவாய் இருக்கும்.³ இவ்வாறு மெய்யீற்றல்லாக்கால், ஒவ்வொரு மொழியில் ஒவ்வொரு உயிர் பெற்று வழங்குதற்குக் காரணம் இல்லை.

தன்மை முன்னிலை படர்க்கைகளில் பன்மையைக் குறிக்கற்கு மகரமெய் காணுதலின், ஈண்டும் பன்மையைக் குறிக்க மகரமெய்யே யிருக்கல் அமைவுடையது. மகரத்திற்கு ஈடாக வகரம் நிற்கின்றது. இதனை நோக்கும் போழுது, ஈண்டு மகரம் வகரமாய்க் திரிந்ததோ என ஐயம் உண்டாகின்றது. கன்னடத்தில், எம் என்பது எவு என்றும், நீம் என்பது நீவு என்றும், நாம் என்பது நாவு என்றும் திரிந்திருக்கலை நோக்கின், அம் என்பதே அவு எனக் திரிந்துளது என்னலாமன்றே? இஃது இன்னும் ஆராய்கற்குரியது.

துளுமொழியிற் காணும் ஐகுளு என்பது கன்னடத்திலுள்ள அவுகள் என்பதன் திரிபாகும். குயிமொழியிலுள்ள ஆவி என்பது தெலுங்கிலுள்ள அவி என்பதன் நீட்சியாகும். ஓராஒன் மொழியிலுள்ள அப்ரு இப்ரு ஹுப்ரு என்பவை தமிழிலுள்ள அவற்று இவற்று உவற்று என்பவற்றோடு ஒப்பிடத்தக்கன.

இனி, அஃது இஃது உஃது என ஆய்தவெழுத்தோடுகூடிய துவ்வீற்றொருமைப்பெயரைக்குறித்துச் சிற்று நோக்குவோம்: இப்பெயர்கள் தமிழொழிந்த ஏனைத் திராவிடமொழிகளிற்காவில்லை. ஆகலின், இ.சுன் உவ்மை கண்டறிவது அரிதாய்ளது.

¹ லீலா. 3. 5 : உரை.

² கால்ட். பக். 424.

³ பக்கம். 425.

அது இது உது என்னுஞ் சுட்டுப்பெயர்ப்பொருளில், வேறுபாட்டு என்று மின்றியே, அஃது இஃது உஃது என்னும் பெயர்கள் அமைந்திருக்கமாட்டா. என்கையெனின், இப்பெயர்கள் வேண்டுந்துணையேயன்றி மிகை பட அமைதல் இல். ஆகலின், யாதேனுஞ் சிந்தனவு வேறுபாடு இருக்கல் வேண்டும். அதுவே இங்கு ஆராய்தற்பாலது.

வகர வீற்றுச் சுட்டுப்பெயர்க்குமுன் வல்லினம் வருமாயின், அவ்வகரமேய் ஆய்தமாகத் திரியும். அது,

‘வேற்றுமை யல்வழி ஆய்த மாகும்’

(புள்ளி. 84)

என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தால் அறியப்படும். இம்முறைப்படி அவ், இவ், உவ் என்னுஞ் சுட்டுப்பெயர்களுக்குமுன் துவ் விசுதி வரின், அஃது இஃது உஃது என்றாதல் கூடும். ஆயின், அவ் முதலிய பன்மைப்பெயர்களுக்குமுன் ஒருமையைக் காட்டுந் துவ் விசுதி வருதல் எற்றிற்கு என்று வினாவலாம். துவ் விசுதி ஒருமையைமட்டுங் குறிப்பதன்று; உடைமைப் பொருளைக் குறிக்கும்; உயர்வுப் பொருளையுங் குறிக்கும். துவ்விசுதி ஆண்பாற்பெயரோடும் பெண்பாற்பெயரோடுஞ் சேர்ந்தும் வந்துளது. (அது, முன்னர் அப்பெயர்களைக்குறித்து ஆராய்வுழிக் காட்டப்படும்.) ஆகலின், பன்மைப்பெயர்க்குமுன்னும் வருதல் அமையும். தம்முடையது, நம்முடையது என்னும் பொருளில், தாம், நாம் என்னும் பன்மைப்பெயரைச் சார்ந்து தமது, நமது என்று துவ்விசுதி வருதல் போன்று, அவற்றினுடையது என்னும் பொருளில் அவ் என்னும் பன்மைப்பெயரைச் சார்ந்து அஃது (அவ்து) என்று துவ் விசுதி வருதல் அமைதி யாகலாம். அவ்வாறாயின், ¹அஃது என்பது அவற்றினது என்னும் பொருளில் முதற்கண் வழங்கிவந்தது; பின்னர், நாளடைவில் அது என்னும் பொருளளவில் நிற்பதாயிற்று என்று கொள்ளல்வேண்டும். இது பற்றி இன்னும் ஆராய்தல் வேண்டும். ‘அஃது’ முதலியவற்றில், ஆய்தம் எளிதின் ஒலித்தற்கு இடையே தோன்றியது என்பது பொருந்துவதன்று. அவ்வாறாயின், அவ்வடிவமன்றே நிலைத்திருக்கல் வேண்டும்? அஃது அறவே யொழிந்தது ஏன்? எளிதின் ஒலிக்க இயலாவிடத்தன்றே தோன்றல் விகாரம் வருதல் முறை? அது இது என்று இன்றுகாறும் எளிதின் ஒலிக்கப்பட்டு வருஞ் சொல்லின் இடையே, வறிகே ஆய்தம் தோன்றியது என்றும், பின்னர் அது வீழ்ந்தது என்றும் கூறுதல் அமைதி யாகுமா?

¹ ‘முன்னாயிர் வருமிடத் தாய்தப் புள்ளி

மன்னல் வேண்டும் அவ்வழி யான.’

(குற்றியலு. 18.)

என்பதன் கருத்து நன்கு விளங்கவில்லை.

இனி, ஆண்பாற் பெயர்களை நோக்குவோம்: அ இ உ என்னுஞ் சுட்டுக்களோடு ¹அன் விசுதி சேர்ந்து, வகரந் தோன்றப் ஆண்பாற் பெயர் பெற்று, அவன் என்றாயிற்று என்றார் கால்ட்வெல்.² சுட்டுக்களுக்குமுன் உயிரெழுத்து வரின் வகரமெய்தோன்றி இரட்டுமர்களின், அ + அன் அவ்வன் என்றாகுமே யன்றி, அவன் என்றாகாது என்றும், அதனால் கால்ட்வெல் கூற்றுப் பொருந்துவதன்றென்றும் கூறி, சுட்டுக்கள், பண்டு, அவ் இவ் உவ் என வகரவீற்றனவாயிருந்தன என்றும், அவ் + அன் = அவன் என்றாயிற்று என்றும் கூறினார் ஷீ. பி. வெங்கடராமையர்.³ ஆயின், அவ் இவ் முகலியவற்றின்முன் உயிர்முதன் மொழி வரினும், தனிக்குறிலினை யடுத்து நின்ற அவ் வகரம் இரட்டுமாகலின், அவர் கூறிய மறுப்புப் பொருந்துவதன்று.

அவன் என்பது தெலுங்கில் வான் எனக் திரிந்து, பின்னர், டுவ் விசுதி பெற்றும், இவன் என்பது வீன் எனக் திரிந்து டுவ் விசுதி பெற்றும், முறையே, வாண்டு வீண்டு என்றாயின. இனி, டுவ்விசுதியின் உண்மைத்தன்மை யாது என்பதனைக்குறித்து ஆராய்தல் வேண்டும்.

தெலுங்கு
—வாண்டு, வீண்டு

வான் (அவன்) என்னும் பெயருடன் பன்மையைக் குறிக்கும் ரு — சேர, வான்ரு = வாண்ட்ரு என்றாகுமென்றும், பின்னர், பன்மை விசுதியாகிய ருவ்வினை நீக்க, வாண்ட் = வாண்டு என்றாகுமென்றும், ஆகலின், வாண்டு என்பது பன்மையினின்று அமைக்கப்பட்ட ஒருமைப்பெயர் என்றும் வேட்டுரி ப்ரபாகரஸாஸ்திரியார் எழுதியுள்ளார்.

⁴அவன் என்பது, அ + ஆன் என்பவற்றான் அமைந்தது என்றும், ⁵வான் (அவன்) என்பதில் ஈற்று எனகரம் இனமாகிய துகரவொலியோடு ஒலித்து, பின்னர், டு என்னும் ஒலியைப் பெற்றது என்றும், ⁶அவன் என்பது முறையே, அவனு, அவன்டு, வான்டு, வாண்டு, வாம்பு, வாடு என்றாயிற்று என்றும் கூறுவர். வான் (அவன்) என்பதன் ஈற்று எனகரம் இனமாகிய ரு சேரப்பெற்ற தாயின், அதுவேபோல், தான் நேன் என்பவற்றின் எனகரமும் இனமாகிய ரு சேரப்பெறல் வேண்டுமன்றே? அவ்வாறின்மையின், ரு—எனகரத்தின் ஒலிபற்றி வந்ததென்றல் அமைதியாத வில்லை.

அவன் இவன் என்னும் பெயர்களோடு துவ் விசுதி சேர்ந்து, அவன்று = வான்று = வாண்டு, இவன்று = வீன்று = வீண்டு என்பவை

¹ அன், ஆண் என்பதன் திரிபு என்றார். ஆ ஆண் (குயி) = அவன். பக்கம். 226.

² பக்கம். 424.

³ Dravidic Studies. No. 1. Page. 9.

⁴ Studies in Dravidian Philology Page. 99.

⁵ " " " 96.

⁶ " " " 98.

அமைந்தன எனக் தோன்றுகின்றது. அவன்று என்பது தெலுங்கில் வன்று என்றாகல் அமையும். அகது = காது ; அநவுடு = நாவுடு என்றாயினுற் போல, அவன்று = வன்று என்றாகுமன்றே? இனி, மூன்று = மூண்டு, ஞான்று = நாண்டு என்று திரிந்தாங்கு, வான்று = வாண்டு என்று எளிதில் திரியும். தமிழிலும் ன்ற என்னும் ஒலி ண்ட என்னும் ஒலியாகல் உண்டன்றே? ஒன்றி = ஒண்டி, தொன்று கிழவன் = தொண்டு கிழவன். வாண்டு என்பதில் னாகரம் நன்கொலியாமையின் வாடு என்று வழங்கலாயிற்று. வாண்டிரு என்னும் பலர்பாற் பெயரைக்குறித்து முன்னர்க் கூறுவேன்.

அவன் முதலிய பெயர்கள் துவ் விசுதியோடு சேர்ந்து தெலுங்கில் வழங்குதல்போல, படர்க்கைப் பெயர் துவ் விசுதியோடு படர்க்கைப் பெயரில் சேர்ந்து தமிழிலும் வழங்குதல் உண்டு. ஆடே (ஆள் 'து' சேர்தல் + து), மகடே (மகள் + து), அழிதூஉ (அழி + து), பெண்டு (பெண் + து), இருட்டு (இருள் + து) என்பவற்றில், து—சேர்ந்திருத்தல் எளிதின் அறியப்படும். கன்னடமொழியில் அவன் இவன் உவன் முதலிய பெயர்களோடு பன்மைக்கண் து—சேர்தல் உண்டு. அவந்திர், இவந்திர், உவந்திர் முதலிய பன்மைப் பெயர்களில் து—சேர்ந்திருத்தல் காணலாகும்.

அவந்திர் = அவன் + து + இர்

இவந்திர் = இவன் + து + இர்

உவந்திர் = உவன் + து + இர்

என்று அமைந்துளது. ஆயின், அவந்திர் என்பதனை அவன் + திர் என்று பிரித்து, திர் என்பதனை விசுதி என்று ¹இலக்கண நூல்கள் கூறுகின்றன. அதனினும், திர் என்பதனைத் து + இர் எனப் பிரித்து, இர் என்பதனையே விசுதி என்று கோடல் அமைவுடையதாகும். தமிழிலும் புத்தேளிர், கேளிர், மகளிர் முதலிய பலர்பாற் பெயர்களில் இர் விசுதி சேர்ந்துளதன்றே? ஆயின், கன்னடத்தில் இவ்வாறு பன்மைப்பெயரோடு து—சேர்ந்துளது காணப்படுகின்றதேயன்றி, தெலுங்கிற்போல, ஒருமைப்பெயரோடு து—சேர்ந்திருத்தல் காணப்படவில்லை.

சூயிமொழியில் ஆண்பாற் பெயர்கள் ஜுவ்வீற்றவாய் உள்ளன.

துவ் விசுதியின் சும்பாரென்ஜு, சும்பாரன்ஜு— (சூயவன்)
பொருள் ராஜென்ஜு, ராஜன்ஜு — (அரசன்)

என்பன உதாரணம். சுட்டுப் பெயர்களும் இவ்வாறே ஜுவ்வீற்றவாய் உள்.

¹ கர்னாடக பாஷா பூஷணம். 42.

காவ்யாவலோகணம். ஸப்தஸ்க்ருதி : 18.

ஸப்தமணி தர்ப்பணம். 107.

ஆஅன்ஜு

இஅன்ஜு

ஓஅன்ஜு

இவை, அவன் இவன் உவன் என்னும் பெயர்களோடு து — சேர்ந்தன வாய் அவந்து இவந்து உவந்து என்னும் பெயர்களின் திரிபாகும். கன்னடத்தில் ஒந்து என்பது துளையில் ஒஞ்சி என்றும், தெலுங்கில் பிந்த என்பது தமிழில் பிஞ்சி என்றும் வழங்குவன ஈண்டு ஒப்பிடத்தக்கன. அவன் முதலிய சொற்களோடு சேர்ந்த து — டு ஆய்த்திரிந்து தெலுங்கிலும், ஜுஆய்த் திரிந்து குயிமொழியிலும் வழங்குகின்றதாகும். குயிமொழியில் ஜுவ்வீற்று மொழிகள், நிலைமை அல்லது ஜாதியைக் குறிப்பனவாயுள்ளன.¹ இப்பொருள் தெலுங்கிற்கும் அமைதல் கூடும். அன்றி, உயர்வு குறிப்பதும் ஆகலாம். தெலுங்கில் முன்னிலைப் பன்மையேவல் விசுவநாயக டு (து) வருதல் ஈண்டு அறியத்தக்கது. இஃது இன்னும் ஆராய்தற் குரியது.

இனி, தெலுங்குமொழியி லுள்ள அதடு, ஆகடு, இகடு, ஈகடு என்னும் பெயர்களையும், கன்னடமொழியி லுள்ள ஆக(ன்), 'அதடு' முதலிய ஈத(ன்), ஊத(ன்) என்னும் பெயர்களையுங்குறித்துச் பெயர்கள். சிந்து நோக்குவோம்: அகர இகரச் சுட்டுக்களோடு தான் என்னுஞ் சொல் சேர்ந்து ஆகன் அதன்டு முதலியன அமைந்தன என்பார்.² அ, இக்களோடு சேர்ந்துள்ள தவடமொழித் தொடர்பினதாகலாம் என்றார் கால்டுவெல். ஆயின், அவற்றின் அமைதி வேறுவகையாகத் தோன்றுகின்றது. அதடு, ஆகடு முதலியவற்றில் உள்ள டுவ்விசுதி, துவ்வின் திரிபே. டுவ்விசுதி நீங்கின், அதன், ஆகன்; இகன், ஈகன் என்பவை எஞ்சி நிற்கும். இவற்றில் உள்ள ஆகார, ஈகாரங்கள் அகர இகரங்களின் நீட்சியே. ஆகலின், அதன் இதன் என்பவையே முதற்கண் அமைந்த பெயராகும். அவை, அது இது என்னும் பெயர்களோடு அன் விசுதி சேர்ந்தமைந்தவை என்பது எளிதின் அறியப்படும். கன்னடத்தில் உள்ள ஆத(ன்), ஈத(ன்), ஊத(ன்) என்பவையும் இவ்வாறே அது, இது, உது என்னும் பெயரோடு அன் விசுதி சேர்ப்பெற்றமைந்த அதன், இகன், உகன் என்பவற்றின் திரிபாகும். இவற்றை நோக்குகையில், முதற்கண் அது, இது, உது என்னும் பெயரோடு அன் விசுதி சேர்த்து ஆண்பாற்பெயரை அமைத்தனர் எனவும், பின்னர், அஃற்றினை யொருமைச் சுட்டுப்பெயரின் அடியாக அமைந்த உயர்நினை யாண்பாற் பெயரை வழங்குகல் வழு எனக் கருதி, (ஒருமையைக் குறிக்குந் துவ்வினை நீக்கி,) அ, இ, உ என்னுஞ் சுட்டுக்களோடு அன் விசுதி சேர்த்து அவன் இவன் உவன் என்று ஆண்பாற் பெயரை அமைக்கலாயினர் எனவும் தோன்றுகின்றது. இவ்வாறமைத்தன

¹ குயிலுலக. பக். 3.

² கால்டுவெல், பக்கம். 441.

வும் கன்னடம் முதலிய மொழிகளில் வழங்கலாயின. வழங்கவே, ஆதன் ஆகடு முதலிய பெயர்கள் உயர்வுகுறித்து வருவனவாகக் கொள்ளப்பட்டன. அவ் விருவகையா னமைந்த பெயர்களும் தெலுங்கிலும் கன்னடத்திலும் நிலைத்திருப்ப, தமிழ்மொழியில் அதன், இதன், உதன் என்னும் பெயர்கள் இல்லாதிருக்கலை நோக்கின், அவை, செந்தமிழ்முறைக்கு மாறாகலின் விலக்கப்பட்டன என்பது புலனாகாமற்போகாது. ஒருத்தன் என்னுஞ் சொல்லில் (ஒரு + து + அன்), து—சேர்ந்திருத்தலின் அதனை நீக்கி, ஒருவன் என்னுஞ் சொல்லை மேற்கொண்டமை அறியத்தக்கது. மேற்கூறியவற்றால், தெலுங்கில் வாடு, வீடு, மகடு, ராமுடு என்பனபோன்ற ஆண்பாற் பெயர்களைல்லாவற்றிலும் னகரமெய்யோடு துகரஞ் சேர்ந்துளது என்று தெளிதல் கூடும்.

அவன் இவன் உவன் என்பன பழங்கன்னடமொழியில் அவம், இவம், உவம் என்று வழங்கினவாயினும், அவை ¹மகரவீற்றனவல்ல; னகரவீற்றனவே. என்னை எனின், அவற்றின்முன்னர் உயிர் முதன் மொழிகள் வருமிடத்து, அவற்றிலுள்ள புள்ளி (அதுஸ்வாரம்) னகாரமாகின்றதனை நோக்கின், அப் புள்ளி னகாரத்திற்கு ஈடாக நின்றதே யாகும் என்பது நன்கு விளங்கும்.

அவம்	+	.	அரசம்	=	அவனரசம்
இவம்	+		ஆவம்	=	இவனாவம்
உவம்	+		எல்லிதம்	=	உவனெல்லிதம்

என வரும். அன்றியும், அவம், இவம் என்பன புதுக்கன்னடத்தில் அவனு, இவனு என்று வழங்குகின்றன. பழங்கன்னடத்தில் மெய்யீற்றவாயிருந்த சொற்கள் புதுக்கன்னடத்தில் உகரவீற்றவாய் வழங்குதல் வழக்கு. அம்முறையில், புதுக்கன்னடத்தில் அவனு இவனு என னுகரவீற்றவாய் வழங்கும் பெயர்கள் பழங்கன்னடத்தில் அவன் இவன் என னகரமெய்யீற்றனவே யாகும். இதனாலும் மேற்கூறிய உண்மை வலியுறும். ஆயின், னகாரத்திற்கு ஈடாகப் பழங்கன்னடத்தில் புள்ளியிட்டு வழங்கியது எற்றிற்கோ எனின், அவன் இவன் முதலிய பெயர்களில் ஈற்று னகரத்தின் ஒலி நன்கு கேட்காமையின் அதற்கீடாகப் புள்ளியை வழங்கினர் என்க. தமிழிலும் அவன், இவன் என்பவற்றிலுள்ள னகாரமெய் உலகவழக்கில் நன்கு கேட்காமையும், அவனா, இவனா என்பனபோல்பவற்றில் னகாரவொலி நன்கு கேட்குகலும் ஓர்ந்தறியத்தகும். இக் கூறியவற்றால், பழங்கன்னடத்தில் அவம் இவம் உவம் என்று எழுதினும், அப் பெயர்கள் இயல்பில் னகரவீற்றனவே என்பது நன்கறியப்படும்.

¹ மகரவீரகக் கொண்டுள்ளார். கால்டுவெல். பக்கம். 226; Studies in Dravidian Philology. Page. 99.

இவன் என்பதில் வகரம் மகரமாகி, பின்னர் ம்ப என்றாகி, துளுவில் இம்பெ என்னுஞ் சொல் அமைந்துளது என்றார் கால்ட்வெல்.¹ மோள் (உமள் = இவள்), மேர் (இமர் = இவர்), மோகுளு (இவர்கள்) என்பவற்றை நோக்கின், வகரத்திற்கீடாக மகரம் உண்மை அறியலாகும். கோண்டுமொழியிலுள்ள ஓர், ஒன் என்பவை உவர், உவன் என்பவற்றின் திரிபாகலாம்.

இனி, பெண்பாற் சுட்டுப்பெயர்களைக்குறித்து நோக்குவோம்:

அவள் இவள் உவள் என்னும் பெயர்கள், சுட்டுக்களோடு ஆள் அல்லது அள் சேர்ந்து அமைந்தவை. இவை தமிழிலும் பழங்கன்ன பெண்பாற் டத்திலும் ஒருதன்மையவா யுள்ளன. உவள் என்பது பெயர் மட்டும் மலையாளமொழியில் இல்லை. மலையாளமொழியில் இலக்கியங்கள் தோன்றுங் காலத்தில் உகரச்சுட்டு வழக்கு வீழ்ந்தது. தமிழிலும் உகரச்சுட்டின் வழக்கு நெடுங்காலத்தின் முன்னரே வீழ்ந்ததன்றோ? தெலுங்குமொழியில் அவள் இவள் என்னும் பெயர்களும் இல்லை. அவற்றிற்கீடாக அஃறிணை யொருமைப்பெயர்களையே வழங்குகின்றனர். ஆயின், ²பெண்பாலாரை உயர்த்துக்கூறுமிடத்து, ஆமெ (ஆஅம்மெ), ஆபெ (ஆஅப்பெ), ஆகெ (ஆஅக்கெ) என்று கூறுகின்றனர். பெண்பாற்பெயர்களை அஃறிணைப்பெயர்கள் (அமஹத்) என்றே இலக்கண நால் கூறுகின்றது.

³ ஸ்தூரீ பஸூ ஜடாந்விநாந்யே மஹதாக்கபாஃ

(ஆந்க்ர ஸப்த. 3. 9.)

என்பது ஆந்க்ர ஸப்த சிந்தாமணி.

தெலுங்குமொழியில் ஆண்பாற்பெயரொன்றையே உயர்த்திணைப் பெயராகக் கொண்டிருக்கலையும், குயி, ஓராஒன் மொழிகளில் திணைப் பெண்பாற்கும் ஒன்றன்பாற்கும் ஒருசொல்லையே வழங்கு பாகுபாடு தலையும், தமிழ்மொழியில் விரவுப்பெயர்கள் வழங்கியிருக்கலையும், கன்னடத்திலும் மலையாளத்திலும் உயர்த்திணை அஃறிணை என்னும் பாகுபாடே இல்லாதிருக்கலையும் நோக்கின், பண்டைக்காலத்தில் திராவிடமொழிகளில் ஒருமை பன்மை என்னும் பாகுபாடு இருந்ததேயன்றி, உயர்த்திணை அஃறிணை என்னும் பாகுபாடு இருந்திலது என்றும், பின்னர், முதற்கண் ஆண்மக்களைமட்டுமே உயர்த்திணைப் பொருளாக எண்ணினர் என்றும், அதன்பின் நெடுங்காலங் கழித்தே பெண்பாலாரையும் உயர்த்திணைப் பொருளாகக் கொண்டனர் என்றும்,

1 பக். 426.

2 கன்னடத்தில் ஆகெ, ஈகெ, ஊகெ என்பவை வழங்குகின்றன.

3 பெண்மகள் விலங்கு அறிவில்பொருள்கள் ஒழிந்த மந்தையன் 'மஹத்' (உயர்த்திணை) என்று சொல்லப்படும்.

அதனைத் தெலுங்கர் முதலியோர் மேற்கொண்டிலர் என்றும் உய்த்துணர்தல் கூடும்.

தமிழிற் காணும் விரவுப்பெயரால் இவ்வுண்மை உரைப்படுமாறு என்னை எனின், கூறுவேன். சாத்தன் என்னுஞ் சொல் ஓர் ஆண்மகனையும் ஓர் ஆண்பாற்பொருளையும், சாத்தி என்னுஞ் சொல் ஒரு பெண்மகனையும் ஒரு பெண்பாற்பொருளையுங் குறித்து வழங்கினமை நோக்கின், பண்டைக் காலத்தில், உயர்கிணை அஃறிணை என்னும் பாசுபாடு இருந்திலது என்பது புலனாகுமன்றே? அன்றியும், டு து து ஈற்று வினைச்சொற்கள் உயர்கிணை யொருமைக்கும் அஃறிணை யொருமைக்கும் பொதுவாய் வழங்குகலையும், நடப்ப என்பனபோன்ற அகரவீற்று வினைச்சொற்கள் உயர்கிணைப் பலர்பாலுக்கும் அஃறிணைப் பலவற்றுப்பாலுக்கும் பொதுவாய் வழங்குகலையும், வியங்கோள்வினை முதலியவை இருகிணைக்கும் ஓரன்ன உரிமையவாய் வழங்குகலையும் நோக்கின், இவ்வுண்மை எளிதின் உரைலாகும்.

இனி, பலர்பாற் பெயரைக்குறித்து ஆராய்வோம்: தமிழ், கன்னடம், மலையாளம் இம்மொழிகளில், பலர்பாலைக் குறிக்கற்கு பலர்பாற் டெயர் ரகரமெய் வருகின்றது. தெலுங்குமொழியில் சுட்டுப் பெயர் முதலியவற்றில் ரகரமெய் காணப்படினும், பலர்பாலையும் பலவற்றுப்பாலையும் குறிக்கற்கு லு வருகின்றது. தமிழ் கன்னடங்களில் பன்மையைக் குறிக்குங் 'கள்' என்பதில் ககரம் நீங்க, நின்ற ளகரமெய் லு ஆயிற்று என்று ¹கூறுகின்றனர். அஃகாவது — எலிகள், கிளிகள் என்னும் பெயர்களில் பன்மையைக் குறிப்பது ளகரமெய் என்று கொண்டு, எலுக, கிலுக என்பவை இயற்பெயராகக் கொண்டனர் என்பதாம். இவ்வாறாயின், தமிழ்ப்பன்மைப்பெயர்களிலிருந்து தெலுங்கில் இயற்பெயர்கள் (ஒருமைப்பெயர்கள்) தோன்றின எனல் வேண்டும். இஃது இன்னும் ஆராய்ந்து அறுதியிடக் தக்கது.

கன்னடமொழியில் பன்மைப்பெயரைக் குறிக்கற்கு 'தீர்' விசுதி வருகின்றது என்பதும், அதனை, 'து + இர்' எனப் பிரித்து இர் என்பதுவே பன்மை விசுதி என்றல் அமைதியாகும் என்பதும் மேலே கூறப்பட்டன. தெலுங்கில் வழங்கும் 'வாண்ட்ரு' என்பதும் இர் விசுதி பெற்றதுவே யாகும். கன்னடத்திலுள்ள அவந்திர் என்பதுவே தெலுங்கில் வாண்ட்ரு என்று திரிந்துளது என்பது எளிதின் அறியப்படும். அவந்திர் = வாந்திரு = வாந்த்ரு = வாண்ட்ரு.

¹ னந்தி. பக்கம். 76, 77. ப்ரபாகரஸாத்திரியும் இவ்வாதே கூறுவர்.

சுட்டு

இனி, சுட்டுக்களைக்குறித்து ஆராய்வோம்: ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்

1' அ இ உ அம் மூன்றுஞ் சுட்டு '

என்று கூறியிருக்கலின், அ இ உ என்னும் மூன்று குறில்களும் சுட்டுக்களாகத் திறப்பிடும். ஆயின், அ இக்கள் செய்யுட்களில் நீண்டு வருதல் உண்டு என்பது,

2' நீட வருதல் செய்யுளு ளரித்தே '

3' சுட்டின் இயற்கை முற்கிளந் தற்றே '

என்னுஞ் சூத்திரங்களால் அறியப்படுகின்றது.

கன்னடத்தில், ஆ ஈ ஊ என்னும் நெடில்களே சுட்டுக்களாயுள்ளன. அது இது உது என்னும் பெயர்கள் தொகைநிலைக்கண் அவ்வாறு திரிந்தன என்று ⁴இலக்கணநூல் கூறும்.

தெலுங்கில், ஆ ஈக்களே சுட்டுக்களாயுள்ளன. அவை, ⁵புணர்நிலைக்கண் வருமொழி யொற்று இரட்டும்வழி முதல் குறுகி நிற்கும்.

மலையாளமொழியில் ⁶அ, ஆ, இ, ஈ-க்கள் காண்கின்றன. ⁷அ ஆ இ ஈ உ ஊ-க்கள் சுட்டு எனப் பெயர்பெறும். உ ஊக்கள் வழங்குதல் இல்.

⁸துளு மொழியில் ஆ ஈ என்னும் நெடில்களே உள்ளன; குறில் இல்லை.

⁹சூயிமொழியில் ஆ ஏ ஒ இ என்பவை பெயர்க்கு முதலீற் சுட்டுப் பொருளைத் தந்து நிற்கின்றன. அவற்றுள் ஒ என்பது உகரச் சுட்டின் திரிபாகும் எனத் தோன்றுகின்றது.

¹⁰ஓராஓன் மொழியில் ஆ ஈ ஊ என்பவை ஒருமைப் பொருளைச் சுட்டி வழங்குகின்றன.

¹¹ப்ரஹுயிமொழியில் தா, ஏ, ஒ என்பவை சுட்டாயுள்ளன. அவற்றுள், ஒ உகரச்சுட்டுப் போன்றது. எ இகரச்சுட்டின் திரிபாகலாம்.

1 தன்மரபு. 31.

2 உயிர்மயங்கியல். 6.

3 " " 36.

4 ஸப்தமணி. 180.

5 ஆந்தரஸப்த. ஹலந்தபரிச். 20.

6 வ்யாகரணமித்ரம். பக்கம். 95; கேரளபாணி. 52. உரை.

7 கேரளகௌமுதி. கு. 14.

8 துளு இலக். பக். 34.

9 சூயி. இலக்கணம். பக்கம். 10.

10 குருக். இலக்கணம். பக்கம். 20, 21.

11 ப்ரஹுயி இலக்கணம். பக்கம். 83, 4.

இவற்றால், ப்ரஹுமி ஒழிந்த எல்லா மொழிகளிலும் ஆ ஈ முதலிய நெடில்களே சுட்டுக்களாய் அமைந்துள்ளன என்பதும், தமிழ் தெலுங்கு மலையாள மொழிகளில்மட்டும், அ இ உ என்னுங் குறில்களும் உள்ளன என்பதும் போதரும். அ இ உ என்னுங் குறில்களை சுட்டுப்பொருளில் ஒலித் தல் அரிதாதலும், ஆ ஈ ஊ என நெடிலாக ஒலித்தல் எளிதாதலும் உளங் கொளற்பாலன. இவற்றால், சுட்டுக்கள் ஆ ஈ ஊ என்னும் நெடில்கள் என்ப தும், புணர்மொழிக்கண் ஒற்றீரட்டும்வழி அவை குறுகிநிற்கும் என்பதும், அதுபற்றி அவை அ இ உ என்னுங் குறில்கள் என்று தமிழிலக்கண ஆசிரி யரால் கூறப்பட்டன என்பதும் போதருதல் கூடும்.

வினாப்பெயர்

இனி, வினாப்பெயர்களை நோக்குவோம்: தமிழ்மொழியில் யா, யாவது, யாவை, யாவன், யாவள், யாவர் என்னுஞ் சொற்களும், தமிழ் எவன், எவள், எவர், எது, எவை என்னுஞ் சொற்களும் வினாப்பெயராய் வழங்குகின்றன. எவன் என்பது ஏன், என், என்னை, என்ன என்று திரிந்துள்ளது. இவற்றுள், யாவர் என்னும் பலரறி சொல் வகரங்கெட யார் என்றாகும் என்றும், யாது என்னும் ஒன்றறி சொல்லின் இடையே வகரம் தோன்ற யாவது என்றாகும் என்றும், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்,

‘ பலரறி சொன்முன் யாவர் என்னும்
பெயரிடை வகரம் கெடுதலும் ஏனை
ஒன்றறி சொன்முன் யாதென் வினாவிடை
ஒன்றறிய வகரம் வருதலும் இரண்டும்
மருவின் பாத்தியில் திரியுமன் பயின்றே’

(தொகை. 30.)

என்னுஞ் சூத்திரத்தில் கூறியுள்ளார்; அன்றியும், ¹யாது, எவன் என்னுஞ் சொற்கள் அறியாப் பொருளை வினாகற்கு வரும் என்றும், அவற்றுள், ²யாது என்னுஞ் சொல் அறியாப்பொருளையெயன்றி அறிந்த பொருளையும் ஐயந்தீர்கற்கு வினாவ வரும் என்றும் கூறியிருக்கின்றார்.

கன்னடமொழியில் ஆவ(ன்), ஆவள், ஆவர், ஆவுது, ஆவுவு என்பனவும், ஏன், ஆர் என்பனவும் வினாப்பொருளில் வரும். இவை கன்னடம் புதுக்கன்னடத்தில் யாவனு, யாவளு, யாவரு, யாவுது, யாவுவு, ஏனு, ஆரு என்று வழங்கும். இவற்றுள் ஏன் என்னுஞ் சொல் இயல்பில் ஒருமைச்சொல் என்றும், அது பன்மைக்கும் வருந் தன்மையதாயிற்று என்றும், ஸப்தமணி தார்ப்பணம்³ என்னும் இலக்கணநூல் கூறுகின்றது.

தெலுங்கு மொழியில் எவ(டு), எவ்வ(டு), எவ்வா(டு), ஏவா(டு) ஏ(டு) என்பனவும், எவரு, எவ்வரு, எவ்வாட்டு, எவ்வாட்டு, எவ்வாரு, எவ்வாரலு, எவ்வாண்டரு, ஏவாரு, ஏவாரலு, ஏவாண்டரு, ஏரு என்பனவும், எதி, எத்தி ஏதி, ஏயதி, எய்யதி, எவி, எவ்வி, ஏவி, ஏயவி, எய்யவி என்பனவும், ஏயி என்பதும் வினாப்பொருளில் வருகின்றன.

¹ சொல். 31.

² சொல். 32.

³ கு. 89.

மலையாளமொழியில் யாவன், யாவள், யாவர், யாது, யாவ, ஏவன், ஏவள், ஏவர், ஏது, ஏவ, எவன், எவள், எவர், ஏது, எவ என்பனவும், ஆர், எந்து என்பனவும் வினாப்பொருள் வாய் வரும். இவற்றுள், யாவன்....யாவ என்பன வழக்கில் இல்லை.

¹துளுமொழியில் யார் என்னும் பொருளில் யேர் என்பதும், யாது என்னும் பொருளில் வா, தா, வேவு என்பவையும், என் என்னும் பொருளில் தானே, தாதவு, யெஞ்சித்தி என்பவையும் வழங்குகின்றன. ஏன் என்னும் பொருளில் தாயெ என்பது வழங்குகின்றது.

²சூயிமொழியில், எஸ்தி அல்லது இஸ்தி என்பதனோடு ஆண்பாலொருமையில் அன்ஜு என்பது சேர்ந்துவரும்; அப் பன்மையில் ஆரு என்பது சேரும்; பெண்பாலொருமையிலும் ஒன்றன்பாலிலும் ஆரி என்பதும் அவற்றின் பன்மையில் ஆவி என்பதும் சேர்ந்து வரும்.

எஸ்தன்ஜு — அவன் யார்?

எஸ்தாரு — அவர் யார்?

எஸ்தாரி — அவள் யார்? அது யாது?

எஸ்தாவி — அவர் (பெண்) யார்? அவை யாவை?

³இம்பை அல்லது உம்பை என்பதும் ஆண்பாலொருமையில் யாவன் என்னும் பொருளில் வினாப்பெயராய் வரும். ⁴'என்' என்னும் பொருளில் இன்ன என்பது வருகின்றது. அதனோடு ஆரி என்பது சேர்ந்து இன்னாரி என்று சில்வழி வரும்.

ஒராஒன் மொழியில், ⁵யார், யாது என்னும் பொருளில் நே, ஏகா என்பவையும், என், யாது என்னும் பொருளில் எந்தர், எந்தரா, ஏக்தா என்பவையும் வழங்குகின்றன. இவற்றுள் நே என்பது ஆண்பால் பெண்பால்களுக்கு வினாவ வரும். ஏகா என்பது எல்லாப்பால்களுக்கும் வரும். ⁶எந்தர் என்பது வியத்தற்பொருளிலும் வழங்கப்படும்.

ப்ரஹுயி மொழியில் ⁷யார் என்னும் பொருளில் தேர் என்பதும், என் ப்ரஹுயி என்னும் பொருளில் அந்த் என்பதும், யாது என்னும் பொருளில் அரா என்பதும் உள்ளன. அவற்றுள், தேர் என்பது மக்களைமட்டும் வினாதற்கு வரும்; அந்த் என்பது உயிரில் பொருளை வினாதற்கு வரும்; அரா என்பது இருவகைப் பொருளையும் வினாதற்கு வரும்.

இவற்றை எளிதின் அறிதற்பொருட்டு ஈங்கு ஒருங்கே குறிக்கின்றேன் :

¹ துளு இலக்கணம். பக்கம். 34.

² சூயி. இலக்கணம். பக்கம். 13.

³ சூயி. இலக்கணம். பக்கம். 14.

⁴ சூயி. இலக்கணம். பக்கம். 13.

⁵ குருக். பக்கம். 25.

⁶ குருக். பக்கம். 26.

⁷ ப்ரஹுயி. பக்கம். 86.

தமிழ்	கன்னடம்	தேலுங்கு	மலையாளம்	துளு	சூயி	ஓராஒன்	ப்ரஹுயி
யாவன் எவன்	ஆவம், யாவனு	ஏவாடு; எவாடு, எவ் வாடு, எவ்வாடு, ஏடு.	யாவன், ஏவன்; எவன்		எஸ்தன்ஜு இம்பை, உம்பை	நே, ஏகா	நேர்
யாவள் எவள்	ஆவள், யாவளு	எதி	யாவள், ஏவள்; எவள்		எஸ்தாரி	நே, ஏகா,	நேர்
யாவர் எவர்	ஆவர், யாவரு	ஏவாரு, ஏவாரது, ஏவாண்ட்ருது; எவரு, எவ்வரு, எவண்ட்ரு, எவ்வண்ட்ரு, எவ்வாரு, எவ்வாரது, எவ்வாண்ட்ரு.	யாவர், ஏவர்; எவர்	யேர்	எஸ்தாரு எஸ்தாவி		
யார்	ஆர், ஆரு	ஏரு	ஆர்				ஆரா
யாது எது	ஏதி, எதி, எத்தி	யாது, ஏது; எது	வா, கா, வேரவு தானே	எஸ்தாரி	எந்தர், எந்தரா, ஏக்தா, ஏகா	அந்த், ஆரா
யாவது	ஆவுது, யாவுது	ஏயதி, எய்யதி	யாவ, ஏவ; எவ	தாத்வு தாயெ யெஞ் சித்தி	எஸ்தாவி	ஏகா	
யா, யாவை எவை	ஆவுவு, யாவுவு	ஏயி, ஏயி, எய்யி; எயி, எய்வி.	எந்து		இன்ன இன்னாரி	எந்தர், எந்தரா, ஏக்தா	அந்த்
எவன், ஏன், என் என்னை, என்ன	ஏன், ஏனு	ஏயி					

வினாப்பெயரின் ஆராய்ச்சி

இனி, இப்பெயர்களைக்குறித்துச் சிறிது ஆராய்வோம் : யாவன், யாவள், யாவர், யாவது, யாவை என்னும் பெயர்களைத் தோடர்புடை வினாப்பெயர் என்னலாகும். அஃதாவது, வினாப்பெயர் தொடர்பினைக் காட்டி வருபவை என்பதாம். 'இவ் வுலகின் முத்தொழில்களையும் வினையாட்டாக வுடைய வன் யாவன், அவன் நமக்குச் சரணி' என்பதுபோல வரும்.

இவ் வினாப்பெயர், இவ்வாறு தொடர்பினைக் காட்டி வருகவே அமைதி. ஆயின், அம்முறை யிழந்து, தனியே வினாப்பொருளில்மட்டும் இவை வழங்கப்பட்டுள்ளன.

தமிழ்மொழியி லுள்ள யாவன் முதலிய வினாப்பெயர்களை நோக்கு மிடத்து, யா என்பதே வினாப்பொருளைத் தருஞ் சொல் எனவும், அத்தனையு அவன், அவள், அவர், அது, அவை என்னும் பெயர்களைச் சேர்த்து, யாவன் முதலியவற்றை அமைத்தனர் எனவும் புலனாகக் கூடும். ஆண்டு, மொழிமுதல் அகரம் கெட யாவன், யாவள், யாவர், யாது, யாவை என்றாயின. என்னை யெனின், நெட்டெழுத்தின்முன் குறின் முதலதாகிய சொல் வரின், அதன் முதலி லுள்ள குறில் கெடுதல் உண்டாகலின் என்க. ¹ஒருமா + அரை = ஒருமாரை, ²ஆ + இன் + ஐ = ஆனை, நீ + இர் = நீர், மூ + உழக்கு = மூழக்கு, ³ஏ + அல் = ஏல், போ + இன் + ஆன் = போனான் என்பவற்றில் வருமொழி முதற்கண் உள்ள குறில் கெட்டுப் புணர்ந்துள் ளன. இவை கெடாக்கால், முறையே ஒருமாவரை, ஆவினை, நீயிர், மூவுழக்கு, ஏவல், போயினான் என்று இருக்கும். இனி, யா என்பதனையு அன், அள், அர், அது, ஐ என்னும் விருதிகளைச் சேர்க்க, யாவன், யாவள், யாவர், யாவது, யாவை என்னும் வினாப்பெயர்கள் அமைந்தன எனினும் அமையும்.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், ⁴யாது என்னுஞ் சொல்லி னிடையே வகரம் தோன்ற யாவது என்னுஞ் சொல் ஆகும் என்று கூறினார். அவ்வாறன்றி, (யாவர் என்பதன் வகரம் கெட யார் என்றாகும் என்று விதித் தாங்கு) யாவது என்பதன்கண் வகரம் கெட யாது என்றாகும் என்று விதித்திருப்பின் அமைவின தாகும்.

¹ தொல். தொகை : கு. 29. நச். உரை.

² ,, புணர் : 18.

³ சீவக. 1057 ; பெருக். 1. 32 : 15.

⁴ தொகைமரபு. 30.

தமிழில் தன்மைப்பெயர்களில் உள்ள யகர ஆகாரம் தெலுங்கில் ஏகாரமா யிருக்கல்போலவே, வினாப்பெயர்களிலும் தமிழில் உள்ள யகர ஆகாரம் ஏகாரமாய்த் தெலுங்கில் காண்கின்றது. அதனால், யாவன் என்பது ஏவாடு என்றுளது. ஏவாடு என்னுஞ் சொல்லை நோக்கின், தமிழிலும் யா என்பதனோடு அவன் என்னுஞ் சொல்லைச் சேர்த்திருக்கலாம் என்று மேற்கூறியது வலியுறுதல் கூடும். ஏவாடு என்பதில் ஏகாரம் குறுக, வகாரமிரட்டித்து எவ்வாடு என்றாகும். எவாடு என்பது எவன் என்னுஞ் சொல்லோடு இவ்விசுதி (து) சேர்ந்தமைந்த சொல்லாகலாம். ஏடு என்பது எவாடு என்பதன் மருஉ. இவ்வாறே பிறவுங் காண்க.

எவன் என்பது, பிற்காலத்தில், யாவன் என்னும் பொருளுடைய வினாப் பெயராய் வழங்கினும், பண்டைக்காலத்தில் தமிழ் 'எவன்' அது வினைக்குறிப்பாகவே எண்ணப்பட்டது. எவன் தெலுங்கு 'ஏமி' என்பது மருவி ஏன் என்று வழங்குவதாயிற்று. ஏன் என்னும் பொருளில் தெலுங்கு மொழியில் ஏமி என்பது வழங்குகின்றது. ஏமி என்பது ஏம் என்னுஞ் சொல்லோடு இகரஞ் சேர்ந்துவந்தது தாதல் ஒருகலை. 1செய்யுட்களில் இகரம் கெட்டு வழங்கும். ஏம் என்பது எவம் என்பதன் மருஉ ஆகும். ஆகவே, ஏன் ஏம் என்னும் இரண்டு சொற்களையும் ஒருங்கு நோக்கின், மூலத்திராவிடத்தில் ஒருமையை வினாதற்கு எவன் (ஏன்) என்னுஞ் சொல்லையும், பன்மையை வினாதற்கு எவம் (ஏம்=ஏமி) என்னுஞ் சொல்லையும் அமைத்திருக்கலாம் எனவும், அவற்றுள் எவன் (ஏன்) என்பது தமிழ் முகலையவற்றிலும், எவம் (ஏம்=ஏமி) என்பது தெலுங்கிலும் நிலைபெறுபவாயின எனவும் புலனாதல் கூடும். தமிழ்மொழியில் படர்க்கை நாற்பாலில் செய்யும் என்னும் முற்று வழங்க, தெலுங்குமொழியில் அந் நாற்பாலிலும் செய்யுள் என்னும் முற்று வழங்குகின்றது.

தமிழ்	தெலுங்கு
அவன் செப்பும்	வாடு செப்புன்
அவள் செப்பும்	அதி செப்புன்
அது செப்பும்	அதி செப்புன்
அவை செப்பும்	அவி செப்புன்

என்பன காண்க. இவற்றை நோக்கின், செய்யுள் செய்யும் என்னும் இருவகை முற்றுக்களும் முறையே ஒருமை பன்மையைக் குறித்து மூலத்திராவிடமொழியில் வழங்கின என்றும், அவற்றுள் செய்யும் என்பது தமிழிலும், செய்யுள் என்பது தெலுங்கிலும் நிலைக்கலா என்றும் அறிதல் கூடும். இவற்றால், மேற்கூறிய ஏன், ஏம் (ஏமி) என்பவற்றின் உண்மை வலியுறுவ தாகும்.

கன்னடமொழியில் ஏன் என்னுஞ் சொல்லையே ஒருமை பன்மை இரண்டற்கும் வழங்கினும், ஏன் என்பது ஒருமைக்கு உரிய கன்னடம் சொல்லே என்றும், அதுவே பன்மைக்கும் வழங்குவதா 'ஏன்' யிற்று என்றும் இலக்கணநூலார் அறிந்து கூறியிருப்பது பாராட்டத்தக்கது. கன்னடத்திற்போலவே தமிழிலும் எவன் என்பதைப் பலவீன்பாலுக்கும் வழங்கினராவர்.

* தமிழில் யான் என்றிருப்பது பழங்கன்னடத்தில் ஆன் என்றிருத்தல் போல, தமிழில் யாவன் யாவள் என்னுந் தொடக்கத்தன, பழங்கன்னடத்தில் ஆவன், ஆவள் என்னுந் தொடக்கத்தனவாய் வழங்கின. கன்னடத்திலுள்ள ஏன் என்னுஞ் சொல், தமிழில் எவன் என்பதன் திரிபாய் வழங்குகின்ற ஏன் என்னுஞ் சொற் போன்றதாகும்.

எந்து என்னுஞ் சொல், ஏன் என்பதனோடு து—சேர்ந்து அமைந்தது. தமிழில் ஏன் என்பதனோடு அது என்னும் பெயர் மலையாளம் சேர்ந்து என்னது? என்று இக்காலத்தில் வழங்கு 'எந்து' கின்றது.

இதுகாறும் தமிழ் முதலிய மொழிகளிற் காணும் வினாப்பெயர் களைக்குறித்து ஆராய்ந்தோம்; இனி, இவ் வினாப்பெயர்கட்கு அடியா யிருக்கும் எழுத்து யாது என்று நோக்குவோம்:

யா ஒன்றே பழைய வினாவெழுத்தென்றும், எ—அதன் திரிபு என்றும், யா தன்னொலியிற் குன்றி யே ஆகும் என்றும் ¹கால்ட் வினாப்பெயர்களிற் வெல் கூறியுள்ளார். திராவிடமொழிகளில் சுட்டுப் சேர்ந்திருக்கும் பெயர்கட்கு அகர இகர உகரங்கள், ஆ ஈ ஊக்கள் உயிர் ஏகாரம் அடியா யிருத்தலான், வினாப்பெயர்க்கு எகர ஏகாரம் அடியாதல் முறையாகும். மேல், தன்மைப்பெயர்க ளைப்பற்றி ஆராய்ந்தவழி, ஏ என்பது யே என்றொலிக்கப்பட்டு, பின்னர், யா என்றாதல் கூடும் என்பது அறியப்பட்டதன்றே? அவ்வாறே, வினாக் களிலிருந்த ஏகாரமும் தமிழிலும் பழைய மலையாளத்திலும் யா ஆயிற் றென்பது கொள்ளப்படும். தமிழிலும் பிற்காலத்துச் செய்யுட்களில், எவன் எவள் எவர் ஏது முதலியனவாய் வழங்குதல் அறியத்தக்கது.

எவன் எவள் முதலிய பெயர்களே, பின்னர், செந்தமிழில் யாவன் யாவள் முதலியவாயும், கன்னடத்தில் ஆவன், ஆவள் முதலியவாயும் வழங்கப் பட்டனவாதல் புலனாகும். ஆந்த்ரஸ்ப்த சிந்தாமணியின் விதிப்படி தெலுங் கில் யெவடு, யெவ்வடு என்பனவே பழமைய வாகும். துளுவில் யேர் என்று முதற்கண் யகரவொலியுடன் வழங்குவது ஈண்டு ஒப்பிடத்தகும்.

¹ பச்சம். 422, 3.

இவற்றால், வினாப்பெயர்கட்கு அடியாயிருப்பது ஏகாரவுயிரே யாகும் என்பது அறியப்படும். தமிழ்மொழிக்கண் யகரவரியில் யா ஒன்றொழிய, ஏனைய பதினோர் எழுத்தும் மொழிமுதற்கண் வாராமையும், கன்னடத்தில் யகர வரியில் ஒன்றேனும் மொழிமுதற்கண் வாராமையும், தெலுங்கிலும் 'யொக்க' ¹என்னுஞ் சொல் லொழிய வேறு சொல்லின்கண் முதலில் யகர மெய் வருதலின்மையும் நோக்கின், தமிழ்மொழியிற் காணும் யா என்பதும் ஏகாரத்தின் திரிபே யாகும் என்பது எளிதற் றெளியலாகும். ஆகவே, இயல் பாக யகர வரியில் ஒரெழுத்தாகத் தல் மொழிமுதற்கண் வருதல் இல்லை என்பது நன்கு புலனாகும்.

வடமொழியில் தொடர்புடை வினாப்பெயர்

	ஒருமை	இருமை	பன்மை
ஆண்பால்	யஃ	யௌ	யே
பெண்பால்	யா	யே	யாஃ
அலிப்பால்	யத்	யே	யாநி

இவை வடமொழியில் தொடர்புடை வினாப்பெயராய் உள்ளன. இவற்றுள், யே யா என்பவற்றிற்கும் திராவிடமொழியி லுள்ள ஏ யா என்ப வற்றிற்கும் வேறுபாடில்லை எனவும், யத் என்பதுவே யாது என்று திரிந்தது எனவும் தோன்றலாம். ஆயின், திராவிடமொழியில், உயிரெழுத் துக்களுள் முதற்க ணுள்ள அ இ உ (ஆ ஈ ஊ) என்னும் மூன்று எழுத்துக் களைச் சுட்டுப்பெயர்கட்கு அடியாகக் கொண்டிருத்தலின், அவற்றிற்கு அடுத்த நான்காமெழுத்தாகிய ஏகரத்தை (ஏகாரத்தை) வினாப்பெயர்கட்கு அடியாகக் கொண்டனர் என்று கொள்ளுகல் அமைதி யாகும். அன்றியும், வினாப்பெயர்கள், ஏ என்பதனோடு அவன் அவள் என்னுந் தொடக்கத்தன வற்றைச் சேர்த்தமைத்தனவா யிருக்கலானும் அவை திராவிடமொழியில் அமைக்கப்பட்டனவே யாதல் தெளிவுறும்.

இனி, தொடர்புடை வினாப்பெயர்களல்லாத எவன், ஏமி (எவம்), எந்து, இன்ன என்னுந் திராவிட வினாச்சொற்காட்கும், வடமொழியி லுள்ள,

	ஒருமை	இருமை	பன்மை
ஆண்பால்	கஃ	கௌ	கே
பெண்பால்	கா	கே	காஃ
அலிப்பால்	கிம்	கே	காநி

என்பவற்றிற்கும் யாதொரு தொடர்பும் இன்மை அறியத்தகும்.

¹ 'யொக்க' என்பதும் இலக்கியங்களில் யாண்டும் வந்திலது; இலக்கணநூலிற் கூறப் பட்டுள்ளது. (ஆந்தரஸாப்த. அஜந்த பரிச்:6.) அஃது, ஒக்க (ஒரு) என்பதன் மருஉ வாகும்.

என் ஏம் (ஏமி) என்பவற்றிற்கு மூலமாகிய எவன் எவம் என்னும் வினாச்சொற்களை நோக்கின், அவையே தொன்மைய எனவும், தான் தாம் என்னும் படர்க்கைப்பெயர் முதலிய பெயர்கள் அமைந்த காலத்தேயே அமைந்தவை எனவும், யாவன் யாவள் முதலிய தொடர்புடை வினாப்பெயர், அவன் அவள் முதலிய சுட்டுப்பெயர்கள் அமைந்த பின்னர், வடமொழிக் தொடர்புடை வினாப்பெயரை நோக்கி அமைக்கப்பட்டவை யெனவும் தோன்றுகின்றது. என்கையெனின், எவன் எவம் என்பவற்றில் படர்க்கை முதலிய மூவிடத்துப் பெயரிற்போல எண்வேறுபாடன்றிப் பால் வேறுபாடு இன்மையானும், யாவன் யாவள் முதலியவற்றில் சுட்டுப்பெயரிற்போலப் பால்வேறுபாடு உண்மையானும் என்க.

சுட்டு வினாக்களின் அமைதியைக்குறித்துக் கால்ட்வெல் முதலியோர் கூறியிருப்பவற்றை எழுதி, இப் பகுதியை முடிக்கின்றேன்.

‘தமிழ்மொழியில் சுட்டுக்களும் வினாவும் முறைமையவாயும், செப்பமுடையவாயும் அமைந்துள்ளன’¹.

‘அ — சேய்மையி லிருப்பதனையும், இ — அடுக்கிருப்பதனையும், உ — நடுவே யிருப்பதனையும் குறிக்கின்றன. எ — வினாப்பொருளது. இவ்வாறு மூலஸ்வரங்களையே பொருட் பொருத்தம் நோக்கி, ஸர்வ நாமங்களாக்கி அமைத்ததன் ஸ்வரீரஸ்யம் வாசாமகோசரம். இத்துணை ரஸிகத்வமும் ஸௌகர்யமும் லாகவமும் யோஜிப்பும் எல்லாம் அமைந்துள்ளதோ ரேற்பாடு வேறு எந்த மொழியினத்திலும் இல்லாதிருப்பது திராவிட மொழிக்கு நியாயமான அபிமானத்திற்குக் காரணமாகிய மிக்க மேன்பாடாகும் என்று எல்லா மொழிநூலாரும் உடன்பட்டுள்ளனர்’².

¹ கால்ட்வெல் இலக்கணம். பக்கம். 426.

² கேரளபாணினியம். சூ. 52. உரை.

சுட்டின் அடியிற் பிறந்த சொற்கள்

இனி, சுட்டின் அடியிற் பிறந்த சில சொற்களைக்குறித்து ஆராய்வோம்: அவையாவன — அங்கு, ஆங்கு; இங்கு, ஈங்கு; உங்கு, ஊங்கு; ஆங்கண் ஈங்கண் ஊங்கண்; ஆண்டு, ஈண்டு; அன்று, இன்று; அற்று, இற்று; அனைத்து, இனைத்து; அன்ன, இன்ன; அங்க, இங்க; அம்பர், இம்பர் உம்பர் முதலியன. முதற்கண், அங்கு ஆங்கு என்னுந் தொடக்கத்துச் சொற்களை நோக்குவோம்:

ஆங்கு, ஈங்கு, ஊங்கு என்னுஞ் சொற்களல்லாமல், ¹அங்கு, இங்கு, உங்கு என்னுஞ் சொற்கள் பழைய செய்யுட்களில் வந்திலா 'ஆங்கு' முதலியன மையானும், தொல்காப்பியனார், (சுட்டுச் சினை நீடிய) ஆங்கு முதலிய சொற்களுக்கே இலக்கணங் கூற்றாராகலானும், அவற்றையே தம் நூலில் வழங்கினாராகலானும், ஆங்கு ஈங்கு ஊங்கு என்னுஞ் சொற்களே தொன்மைய என்றும், அங்கு இங்கு உங்கு என்பவை பிற்பட்டவை என்றும் கொள்ளுதல் தகும். ஆகலின், ஆங்கு முதலியவற்றைக்குறித்து ஆராய்தலே சாலும்.

ஆங்கு, ஈங்கு, ஊங்கு என்பவை, தமிழொழிந்த ஏனைக் திராவிட மொழிகளில் வழங்கவில்லை. ஆயின், கோண்டு மொழியில் அக இக என்று வழங்குபவை ஆங்கு, ஈங்கு என்பவை யாகும் என்று கால்டுவெல் கருதியுள்ளார் எனக் தெரிகின்றது. அன்றியும் அவர், கன்னடமொழியில் ஆக, ஈக என்று வழங்குபவற்றையும் குறித்திருக்கின்றார்². ஆக, ஈக என்று புதுக்கன்னடத்தில் வழங்குஞ் சொற்கள், ஆகள், ஈகள் என்னும் பழங்கன்னடச் சொற்களின் திரிபாகலின், அவை ஆங்கண், ஈங்கண் என்னுஞ் சொற்களோடொத்தவை என்றல் சால அமைதியாகும். தமிழில் மெல்லீன மெய்யெழுத்தோடு சேர்ந்திருக்குஞ் சொற்கள் கன்னடமொழியில் அம் மெய்யெழுத்தின்றி வழங்குதல் பெருவழக்கு.

நீங்கு	நீகு
ஒந்தி	ஒதி
மருந்து	மர்து
விருந்து	பிர்து

முதலியன காண்க. கோண்டு மொழியில் வழங்கும் அக இக என்னுஞ் சொற்களும் ஆங்கு ஈங்கு என்பவற்றோடு ஒத்தனவல்ல என்று கொள்ளுதல் தகும்.

மலையாளத்தில் அங்கு இங்கு என்று வழங்குபவை தமிழில் அங்கு, இங்கு என்று வழங்குபவற்றின் திரிபாகும்.

¹ பழைய நூல்களுள் கவித்தொகையில்மட்டும், 'ஆருயி ரெஞ்சுமன் அங்குநீ சென்றீ' (நெய். 28.) என்று வந்துளதாகத் தெரிகின்றது. இப்பாடம் ஆராயத்தக்கது.

² பக்கம். 432.

இனி, ஆங்கு முதலிய சொற்களின் இயல்பினை ஆராய்வோம் :

ஆங்கு, ஈங்கு, ஊங்கு என்னுஞ் சொற்கள் ஆன், ஈன், ஊன் என்பவற்றோடு, கு-ஊங்கு சேர்ந்து அமைந்தவை எனக் தோன்றுகின்றது.

‘ ஆன் வந்தியையும் வினைநிலை யானும் ’ (தொல். வினை. 35) என்றும்,

‘ ஈனோர் வடிவிற காண்டல் இல்லென ’ (சிலப். பதிக: 53)

என்றும் வந்துள்ளவற்றை நோக்கின், ஆன், ஈன் என்பவை அவ்விடம், இவ்விடம் என்னும் பொருளானவாகத் அறியப்படும். ஆசிரியர் தொல் காப்பியனார்,

‘ மன்னுஞ் சின்னும் ஆனும் ஈனும்
..... என்மனார் புலவர் ’ (புள்ளி. 38)

என்னுஞ் சூக்திரத்தில், ஆன் ஈன் என்பவற்றையே கூறியிருத்தலின் ஊன் என்னுஞ் சுட்டுச்சொல் அவர்காலத்தில் வழங்கிற்றிலது என்று கருதுதல் அமையும். ஆசிரியர் கூறாமையின், நச்சினார்க்கினியர், ‘ இயல என்றதனான், ஊன் என்னுஞ் சுட்டு, ஊன் கொண்டான் என இயல்பாய் முடிதல் கொள்க ’ என்று எழுதுவாராயினார்.

இவற்றால், ஆன் ஈன் ஊன் என்னுஞ் சுட்டுச்சொற்கள் உண்மை அறியப்படும். அதனான், அவற்றோடு கு - சேர்ந்த சொற்களே ஆங்கு ஈங்கு ஊங்கு என்பவை என்று கோடல் அமையும்.

ஆயின், ஆன் ஈன் ஊன் என்பவற்றோடு கு - சேரின், ஆங்கு, ஈங்கு, ஊங்கு என்றமையுமேயன்றி ஆங்கு ஈங்கு ஊங்கு என்றமையுமா நிலை எனின், அற்றன்று ; எனகரம், தனக்குமுன் வரும் வல்லெழுத்தின் இனமெல்லெழுத்தாய்க் திரிகல் உண்டென்க. தேன்குடம் = தேங்குடம் ; நன்செய் = நஞ்செய் (நஞ்சை) ; முந்து = முந்து ; உடன்பாடு = உடம்பாடு என்பன போல்பவை காண்க. தெங்கு என்பதன் முதலிலை தேன் என்பதுவே ஆகும். அதனோடு, கு - சேர்ந்து தெங்கு என்றாயது. என்னை எனின், தென்னை, தென்னஞ்சோலை என்பவற்றால், தென் என்பதுவே முதலிலை என்பது அறியப்படும். தெங்கு என்பதுவே இயல்பாய் சொல்லாயின், தென்னை என்று வருதல் அமையாதன்றே? இவற்றால், ஆங்கு முதலிய சொற்களின் உண்மைத்தன்மை அறியப்படும்.

ஆங்கு ஈங்கு என்பவற்றின் முதலிலை ஆன் ஈன் என்பவை யாதல் போல, அங்கு இங்கு என்பவற்றின் முதலிலை அன் இன் என்பனவேயாதல் உய்த்துணரப்படும். ¹ அன்ன (அங்கே), இன்ன (இங்கே) என்று வழங்கும் வழக்கானும் இஃது அறிதல் கூடும்.

¹ ‘ அன்ன வந்தான் ராமன், இன்ன வந்தான் ராமன் ’ என்பது வழக்கு. அன்னு இன்னு என்று வழங்குதலும் உண்டு.

இவ்வாறாகலின், அரு இரு என்பவை மெல்லோசை பெற்று, அங்கு இங்கு என்பவை தோன்றியிருக்கும் என்று ¹கால்ட்வெல் கருத்துக் கொண்டது அமைவுடையதாகத் தோன்றவில்லை.

இனி, ஆங்கண் ஈங்கண் ; அங்கண் இங்கண் என்னுஞ் சொற்களை நோக்கு
 வோம் : ஆங்கண் முதலிய சொற்கள் ஆன் முதலியவற்
 'ஆங்கண்' ரோடு கண் என்னும் ஏழனுருபு சேர்ந்தமைந்தவை
 முதலியன என்பது,

‘வல்லெழுத்து முதலிய வேற்றுமை யுருபிற்
 கொல்வழி பொற்றிடை மிகுதல் வேண்டும்’

(தொல். புணரியல். 12.)

என்னுஞ் சூத்திரத்தின் உரையில், உரையாசிரியர், ‘மெய் பிறிதாதலை எடுத்தோதாது மிக்கத்தை எடுத்தோதிய வதனால், மிக்கபுணர்ச்சியல்லனவும் ஈண்டே கொள்க. பொற்கு பொற்கண், ஆங்கண் ஈங்கண் ஊங்கண், அவற்கு இவற்கு, துங்கண் கொற்றற்கு சாத்தற்கு என வரும்.

‘அவன்கண் சாத்தன்கண் என்புழி இயல்பும் இதனானே கொள்க.

² ‘குன்றிய புணர்ச்சி வந்தவழிக் கண்டுகொள்க’

என்று எழுதியிருத்தலான் அறியப்படும். ஈண்டுக் காட்டியவற்றி் லெல்லாம் உள்ள உருபுகள் நான்கனுருபும் ஏழனுருபுமே. அவ்வுருபுகள் வந்தவழி நிலை மொழி யீறு திரிந்தவற்றிற்கே இவை உதாரணமாகக் காட்டப்பட்டன. இவற்றுள், பொற்கு என்பதுமுதல் ஊங்கண் என்பதுவரை அஃறிணைப் பெயரும், அவற்கு இவற்கு என்பவை உயர்நிணைப்பெயரும், துங்கண் கொற்றற்கு சாத்தற்கு என்பவை விரவுப்பெயரும் ஈற்று திரிந்தமைக்கு உதாரணமாகக் காட்டப்பட்டன. ஆகலின், ஆன் ஈன் ஊன் என்பவை ‘கண்’ உருபொடு கூடுமிடத்து, எனகரம் ஙகரமாகத் திரியப்பெற்று, ஆங்கண் ஈங்கண் ஊங்கண் என்றாயின என்பது அறியப்படும். மேல், ஆங்கு ஈங்கு என்பவற்றில் எனகரம் ஙகரமாகத் திரிந்தது என்றதும் இதனால் வலியுறும்.

இனி, ஆங்கண் ஈங்கண், அங்கண் இங்கண் என்பவை, முறையே, ஆங்கு ஈங்கு அங்கு இங்கு என்பவற்றோடு அண் சேர்ந்து அமைந்தனவாகும், நடுவண் என்பது போல.

செய்யுட்களில் அங்கண் இங்கண் எங்கண் என்னுஞ் சொற்கள் வந்த விடத்து, அவை சுட்டினோடும் வினாவினோடும் கண் என்னும் பெயர்ச்சொல் சேர்ந்தமைந்தவை எனக் கருதி, மெலித்தல் விகாரம் பெற்று வந்தன என்று சிலர் கூறுகின்றனர். விகாரம் பெற்று வந்தனவாயின், ஒரேர்வழி அருகியே

¹ பக்கம். 432.

² இவ்வாக்கியம் அச்சப்புத்தகங்களில் இல்லை; ஏடுகளில் உளது.

வருதலன்றி, யாண்டும் பயின்று வாரா. பிற்காலத்தில் எதுகையின் பொருட்டு, அக்கணா இக்கணா எக்கணா என்று மிக அருகியும் வந்திருக்கக் கூடும்; அங்கணா இங்கணா எங்கணா என்பவை யாண்டும் பயின்று வருகின்றன. இவற்றால், மேல் யான் கூறியவாறு கோடல் அமைவுடையதாகல் அறியப்படும்.

சுட்டோடு ட், ட் (வீ), த் (ஏ), ச், ஜ் முதலியன சேர்ந்துவரும் என்றும், அவ்வழி அவற்றினிடையே வல்லெழுத்தின் இனமாகிய மெல்லெழுத்துத் தோன்றும் என்றும் ¹கால்ட்வெல் கூறினார். அம்முறைப்படி, சுட்டினோடும் வினாவினோடும் ட் (வீ) சேர்ந்து, இடையே னாகாரம் தோன்றப்பெற்ற சொற்களை ஆண்டு ஈண்டு யாண்டு என்றல் அவர்தங் கொள்கை. யாண்டு என்பதன் முதலுருவம் யாடு என்பதா யிருக்கல் வேண்டும் என்று அவர் எழுதியுள்ளார். தெலுங்குமொழியில் ஆட, ஈட, ஏட என்று வழங்குகலின், தமிழிலும் ஆடு ஈடு யாடு என்று முதலில் வழங்கியிருக்கல் வேண்டும் என்று அவர் எண்ணினார் எனத் தெரிகின்றது. ஆயின், ஆட ஈட ஏட என்பவை ஆஎட (ஆயிடை), ஈஎட (ஈயிடை), ஏஎட (யாஇடை) என்பவற்றின் திரிபினவாகும். ஆஅம்மெ, ஈஅம்மெ என்பவை ஆமெ, ஈமெ என்றமைந்தன ஈண்டு ஒப்பிடத்தகும்.

ஆண்டு ஈண்டு என்பவை எவ்வாறு அமைந்தன என்று நோக்குவோம்: ஆ + அண் + து = ஆண்டு என்றாகியிருக்கலாம். ²எத்தனது 'ஆண்டு' (=எத்தனது—எவ்விடத்தது) என்று கன்னடத்தில் வழங்கு முதலியன தல் ஈண்டு அறியத்தக்கது. அண்—இடப்பொருளது. அதனை, அவண் இவண் நடுவண் என்பவற்றால் அறியலாகும். து — உடைமைப் பொருளது. ஈண்டு முதலியனவும் அவ்வாறே கொள்ளத்தகும். அவ்வாறு கொள்ளின், ஆண்டு என்பது அவ்விடத்தது என்னும் பொருளதாயிருந்தது; பின்னர், அவ்விடம் என்னும் பொருளளவில் நிற்பதாயிற்று எனல் வேண்டும். 'அவ்விடத்தில்' என்னும் பொருளுடைய ஆங்கணா என்னுஞ் சொல், 'அவ்விடம்' என்னும் பொருளளவில் நிற்பது கருதத்தகும். நெட்டெழுத்திற்குமுன் வருங் குற்றெழுத்துப் பெரும்பாலும் கெடுதல் வழக்கு. அது, மேலே உதாரணங் காட்டி விளக்கப்பட்டுள்ளது. அதனால், ஆண்டு ஈண்டு என்பவை, நெடின்முன் வந்த குறில் (அ) கெட்டு அமைந்தவை எனக் கருதுதல் தகும். இவற்றின் உண்மைத்தன்மை இதுவேனத் துணிய இயலவில்லை. ஆயினும், இவ்வீரெல்லாம் துவ்வீற்றின் திரிபே யாகலின், ஆடு, ஈடு என்பவை இடையே மெல்லெழுத்துத் தோன்றப்பெற்று, ஆண்டு ஈண்டு என்றாயின என்றல் அமைதியன்று.

இனி, அன்று இன்று முதலிய சொற்களை நோக்குவோம்:

¹ பக்கம். 438.

² ஸப்தமணி. 160.

அன்று முதலிய சொற்களில் உள்ள ன்று என்னும் ஒலி, ன்னு என்று மலை யாளத்திலும், ந்து என்று தெலுங்கு கன்னடங்களி 'அன்று' முதலியன லும் ஒலிக்கின்றது. அச்சொற்களை ஈங்குக் குறிக்கின் றேன் :

தமிழ்	மலையாளம்	கன்னடம்	தெலுங்கு	துளு
அன்று	அன்னு	அந்து	அந்து	ஆனி
இன்று	இன்னு	இந்து	இந்து	இனி
என்று	என்னு	எந்து	எந்து	ஏனி

இவற்றுள் தெலுங்கில்மட்டும் அந்து இந்து எந்து என்பவை இடப் பொருளில் வழங்குகின்றன. தமிழில், இடப்பொருளில் வழங்குகின்ற ¹ஆங்கு என்பது காலப்பொருளிலும் வழங்கியிருக்கலை நோக்குமிடத்து, ஒருமொழி யில் காலப்பொருளில் வழங்குஞ் சொற்கள் மற்றொரு மொழியில் இடப் பொருளில் வழங்குதல் நேரலாம் என்பது போதரும்.

இனி, அன்று இன்று என்று என்னுஞ் சொற்களின் அமைதியை நோக்குவோம் : அது இது எது என்னுஞ் சொற்கள் மெல்லெழுத்துக் கோன் றப்பெற்று அந்து இந்து எந்து ; அன்று இன்று என்று என்பன முதலிய சொற்களாய் அமைந்திருக்கல் வேண்டும்² என்றும், தமிழில் அல் முதலிய வற்றோடு து விசுதி சேர்ந்து (எதிர்மறை வினையில்) அன்று முதலியன அமைந்திருக்கலாம் என்றல் கூடுமாயினும் அது பிறமொழிகளால் வலியுறுமாற்றில்லை³ என்றும் கால்ட்வெல் கூறியுள்ளார். அன்றியும் அவர், ⁴அன்று, இன்று முதலிய சொற்கள் அம், இம் என்பவற்றிலிருந்தேனும், அல் இல் என்பவற்றிலிருந்தேனும் தோன்றியிருக்கலாம் என்றும் எழுதி யுள்ளார். இவை அம், இம் முதலியவற்றிலிருந்து தோன்றியிருக்கலாம் எனின், அம் இம் முதலியவற்றிற்குக் திராவிட மொழிகளுள் எந்த மொழி யிலாதல் காலம் அல்லது இடம் பொருளாதல் வேண்டும். அஃது அறியப் படாமையின், அவ்வாறு கோடல் அமைவதன்று. அன்றியும், தெலுங்கில் அங்கு என்னும் பொருளில் அல என்பதும், அவ்விதம் இவ்விதம் என்னும் பொருளில் ⁵ஆலா ஈலா என்பனவும் வழங்குகின்றன என்று கால்ட்வெல்

¹ 'கனவிற் புணர்ச்சி நடக்கலு மாங்கே
கனவிற் புணர்ச்சி கடிதுமா மன்றே'.

(குறிஞ். 3.)

'காரிகை பெற்றதன் கவின்வாடக் கலுழ்பாங்கே
ரேல ரணிகொண்ட பிறைதுத லல்லாக்கால்'.

(கெய். 7.)

² பக்கம். 433.

³ " 436.

⁴ " 428.

⁵ ஆலா ஈலா என்பவை ஆலாகு, ஈலாகு என்பவற்றின் மரூஉ.

கூறியுள்ளார். இவை தெலுங்குநாட்டில் சில விடங்களில்மட்டும் வழக்கில் உள்ளனவே யன்றி யாண்டும் வழக்குடையன அல்ல; ¹செய்யுட்களிலும் வந்தில.

கன்னடத்தில் அல்லி இல்வி உல்லி எல்லி என்று வழங்குபவை அல் இல் உல் எல் என்னும் மெய்யீற்றுச் சொற்களின் திரிபாகும். தெலுங்கில் ²உல்ல என்று வழங்குவதும் இக்ககையதே யாகும். மெய்யீற்றுச் சொற்கள் யாதேனும் ஒருயிர் சேரப்பெற்று உயிரீருதல் வழக்கு. ஆகலின், அல்லி இல்வி முதலியவற்றின் தொல்வடிவ மாகிய அல் இல் முதலியவற்றினின்று அன்று இன்று முதலிய சொற்கள் தோன்றியிருக்கலாம் எனல் அமையும்.

அன்று இன்று முதலிய சொற்களில் 'ன்று' திரிந்ததுபோலவே வேறு சொற்களிலும் திரிந்திருக்கல் காணலாகும்.

தமிழ்	கன்னடம்	தெலுங்கு	மலையாளம்
பன்றி	பந்தி	பந்தி	பன்னி
ஒன்று	ஒந்து	—	ஒன்னு

என்பன கால்க.

இனி, அற்று இற்று என்னுஞ் சொற்களை ஆராய்வோம்: முதற்கண், அற்று இற்று என்னுஞ் சொற்கள் தெலுங்கு முதலிய 'அற்று' முதலியன மொழிகளில் எவ்வாறு வழங்குகின்றன என்று நோக்குவோம்.

தமிழ்	தெலுங்கு	கன்னடம்
அற்று	அட்டு அடு அட்லு	அந்து (அந்து)
இற்று	இட்டு இடு இட்லு	இந்து (இந்து)

என்பன வழங்குகின்றன. அற்று என்பது (அன் + து), அன் என்னுஞ் சொல்லினடியிற் பிறந்தது; முன் வந்த துகரத்தின் வல்லோசையால் னகரம் றகரமாய்க் திரிந்தது. னகரம் திரியாதே அந்து என்று கன்னடத்தில் வழங்குகின்றது. அற்று என்பது தெலுங்கில் அட்டு என்று ஒலிக்கின்றது. அடு, என்பது அதன் திரிபு. அட்லு என்பது பன்மை விசுதி சேர்ந்த

¹ செய்யுட்களில், அல், அல்ல என்பவை பிரதித்தி (உலகறி சுட்டு) அர்த்தத்திற் பயில் கின்றன.

² 'உல்ல தெல்லனி தூரகோத்தமு வாலம்பு'. பாரத. சூதி. 2: 34.

வடிவம். தமிழில் றகாரம் இரட்டித்து வருஞ் சொற்கள் தெலுங்கில் டகாரம் இரட்டித்தனவாய்க் திரிந்து வழங்கும்.

தமிழ்	தெலுங்கு
பற்று	பட்டு
சுற்று	சுட்டு
புற்று	புட்ட

என்பன காண்க.

அன்னது என்பது அற்று என்பதன் மற்றொரு வடிவம். அன் என்பதனோடு து சேர்ந்தது அற்று என்பது; அன் என்பதனோடு அது என்பது சேர்ந்தது அன்னது என்பது. ஆகலின், அன்னது என்பதைப் பெயராகவும் அற்று என்பதை வினையாகவும் வழங்குகல் அமைதி. அற்றது என்பது அத்தன்மைக்கது என்னும் பொருளது. இது தெலுங்கில் 'அட்டி' என்று வழங்குகின்றது.

இனி, அனைத்து முதலியவற்றை நோக்குவோம். இத்தொடக்கத்துச் சொற்களை ஈண்டு ஒருங்கே தருகின்றேன் :

'அனைத்து'
முதலியன

தமிழ்	கன்னடம்	தெலுங்கு
அனைத்து	அனிது ¹	அன்த
இனைத்து	இனிது	இன்த
எனைத்து	எனிது	என்த

அனைத்து என்பது அவ்வளவினது என்னும் பொருளது. கன்னடத்திலும் இப்பொருளே உளது. தெலுங்கில்மாட்டும், அன்த என்பது அவ்வளவு என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது. புதுக்கன்னடத்தில் வழங்கும் அன்தகா என்பது அன்தஹ என்னும் பழைய சொல்லின் திரிபாகும். அன்தஹ என்பது அன்தப்ப(அன்து + அப்ப) என்பதன் மரூஉ. இது,

1¹ அன்தஹ லின்தஹ ஹன்தஹ
ஹன்தஹ ஹன்தின்து ப த்விருத்திகே ஹத்வம்²

என்னுஞ் சிறப்புவிதிச் சூத்திரத்தான் அறியப்படும். 'அன்தப்பன், இன்தப்பன், உன்தப்பன், என்தப்பன் என்பவற்றிலுள்ள இரண்டு பகாரத்திற்கு ஹகாரம் வந்து அன்தஹன் இன்தஹன் உன்தஹன் என்னும் என்னும் என்பது இச் சூத்திரத்தின் கருத்து. பகாரம் ஹகாரமாய்க் திரியும் என்பது,

2² ஸந்த பகாரக்கே ஹகா
ரந் தொரெகொள்கும் விகல்பநிம்³. (ஸப்தமணி. 170.)

1 ஸப்தமணி தர்ப்பணம். 171.

2 'சேர்ந்த பகாரத்திற்கு ஹகாரம் உறழ்ச்சியாய் வரும்.

1 'பே ஹோ வா'

(கர்ணாக பாஷா. 114.)

என்பவற்றால் அறியப்படும். அந்தப்ப, அந்தஹ என்பவற்றிற்கு அத்தன்மையுள்ள என்பது பொருளாகலின், அந்தகா என்பதும் அப் பொருளிலேயே வழங்குகின்றது.

தெலுங்கில் வழங்கும் அந்த என்பது அந்து என்பதன் திரிபு. குற்றியலகரவீற்றுச் சொற்கள் தெலுங்கில் பெரும்பாலும் தேலிங்கு 'அந்த' அகரவீராக வழங்குகின்றன.

புற்று	புட்ட
பாட்டு	பாட
யாடு	ஏட
(மரக்)கொம்பு	கொம்ம

என்பவை உதாரணங்கள். இம்முறையில், அந்து என்னுங் குற்றுகரவீற்றுச் சொல் அந்த என்று அகரவீற்றுச் சொல்லாய் அமைந்துள்ளது.

தமிழில் வழங்கும் அந்த இந்த எந்த என்னுஞ் சொற்கள், தெலுங்கிற் போல, அந்து இந்து என்று என்னுஞ் சொற்களின் மரூஉ தமிழ் — 'அந்த' வாய் அமைந்தனவாகும். தெலுங்கில் அந்த என்னும் ஒலியதாய் வழங்குஞ்சொல் தமிழில் அந்த என்னும் ஒலியதாய் வழங்கும். தெலுங்கில் சந்த என்பது தமிழில் சந்தை என்று வழங்குகல் அறியத்தகும். குற்றியலகரம் அகரமாகத் தமிழிலும் உளது. ஆங்கு என்னுங் குற்றுகரவீற்றுச் சொல் ²ஆங்க என் அகரவீற்றதாயும் உளதன்றே?

அந்த முதலிய சொற்கள் அந்து முதலிய சொற்களின் மரூஉவாதலின், அவை பண்டைச் செய்யுட்களில் வந்தில. அந்த என்னுஞ் சொல், முதன்முதலில் மணிமேகலையில் இடம்பெற்றுளதெனக் தெரிகின்றது. ஆண்டும்,

3 'காலா லந்தக் கருங்கனி சிதைத்தேகன்'

என்பதில், அஃற்றை யொருமைப் பெயரையே சுட்டி வந்திருக்கல் நோக்கத்தக்கது.

அன்னது, அல்லது அனைத்து என்னும் பொருளதாகிய அந்த என்னுஞ் சொல் முதற்கண் அஃற்றை யொருமைப்பெயருக்கு அடையாகி நின்று, பின்னர், தன்பொருள் இழந்து சுட்டளவில் அமைந்து, ஏனைப் பெயர்

1 பகாரத்திற்கு ஹகாரம் உறழ்ச்சி.

2 'ஆங்க வுரையசை' என்பது தொல்காப்பியம். (இடை. 29.)

3 மணிமேகலை. 17 : 34.

களையும் சுட்டலாயிற்று என்பது உய்த்துணரற்பாலது. 'இந்த' முதலிய சொற்களும் இவ்வாறே யாகும்.

தமிழில், 'அந்த வீடு உங்கட்குப் போதுமா?' 'இந்தச் சிறு பையனா இப்படிப் பேசினான்?' என்னும் இக்காலத்து வழக்கிலும் அந்த இந்த என்பவற்றிற்கு அவ்வளவு இவ்வளவு என்னும் பொருள் அமைவதாகல் அநியதக்கதது.

அந்த, இந்த, எந்த என்னுஞ் சொற்களின் வரலாறு இவ்வாறாயின், அவற்றை அ, இ, எ என்னுஞ் சுட்டு வினாக்களின் மருஉ என்று கூறுங் கூற்று¹ அமைவதன்று.

டாக்டர் குண்டர்ட், அந்த இந்த என்னுஞ் சொற்கள் அம் இம் என்பவற்றினின்று தோன்றியிருக்கும் என்றார்². கால்ட்வெல் கன்னடத்தில் வேற்றுமையுருபாயுள்ள இம் என்பதினின்று இந்த என்பது தோன்றியிருக்கலாம் என்று கருத்துக்கொண்டார்³. ஆயினும், அது இது ஏது என்னுஞ் சொற்கள் மெல்லோசை பெற்று அந்த, இந்த, எந்த என்று திரிந்திருப்பனவாகும் என்பதே அவர்கொள்கை⁴. அக் கொள்கை பொருந்தாமை மேலே கூறியிருப்பவற்றால் தெளிதரல் கூடும்.

அந்த இந்த என்னுஞ் சொற்கள் கன்னடத்திலும் மலையாளத்திலும் இல்லை. அவற்றிற் கீடாக ஆ, ஈ என்னுஞ் சுட்டுக்களையே வழங்குகின்றனர்.

இனி, அம்பர் இம்பர் என்னுஞ் சொற்களை நோக்குவோம்: அம்பர் இம்பர் எம்பர் என்பன தமிழிலும் மலையாளத்திலும் வழங்கு 'அம்பர்' கின்றன என்று கால்ட்வெல் எழுதியுள்ளார்⁵. மலையாளத்தில் முதலியன அம்பர் இம்பர் என்பவை இடப்பொருளில் வழங்குபவல்ல. உம்பர் என்னுஞ் சொல் வானுலகர் (வானவர்) என்னும் பொருளில் வழங்குவது. இனி, உம்மரம் என்று ஒரு சொல் பயில்கின்றது. அது முற்றம், வாயிற்படி என்னும் பொருளை யுடையது. எம்பர் என்னுஞ் சொல்லே இல்லை.

அம்பர் இம்பர் என்பவை சுட்டின் அடியாக ம்ப என்னும் ஒலி சேர்ந்து அமைந்தவை என்றும், அர் என்பது அல் என்பதனை ஒப்பது என்றும் கால்ட்வெல் கூறியுள்ளார்⁶. இவை இடப்பொருளவாகிய அன் இன் என்பதனோடு (கு, து - சேர்ந்தாங்கு) பு - சேர்ந்து, அதனோடு அர் விசுதி சேரப் பெற்றனவாகும் எனக் தோன்றுகின்றது.

¹ ஆறுமுக நாவலர் காண்டிகை. கு. 267; உரை.

² கால்ட்வெல். பக்கம். 428.

³ " " 428.

⁴ " " 428.

⁵ " " 433, 4.

⁶ " " 433, 4.

அதோ, இதோ என்று இக்காலத்தில் வழங்குஞ் சொற்களை நோக்கின், அவை அதோள், இதோள் என்னுஞ் சொற்களின் மரூஉ 'அதோ' என்பது புலனாகும். மெய்யீற்றுச் சொற்கள் ஈற்றுமெய் முதலியன கெட்டு வழங்குகல் உண்டு. ¹தம்பின் என்பது தம்பி என்று வழங்குகல் அறிக.

‘அல்வழி யெல்லாம் உறழென மொழிப’ (புள்ளி. 103.)

என்னுஞ் சூத்திரத்தின் உரையில், ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர், ‘அதோட் கொண்டான், இதோட் கொண்டான், உதோட்கொண்டான், எதோட் கொண்டான்.....’ என்று எழுதியிருக்கலின், அதோள் இதோள் முதலிய மெய்யீற்றுச் சொற்கள் உண்மை அறியப்படும். இம் மெய்யீற்றுச் சொற்கள் இகரவுயிர் சேரப்பெற்று அதோளி இதோளி உதோளி எதோளி என்றும் வழங்கின.

‘சுட்டு முதலாகிய இகர விறுதியும்
எகர முதல் வினாவின் இகர விறுதியும்’ (தொகை. 17.)

என்னுஞ் சூத்திரத்தால் அதோளி முதலிய சொற்களின் உண்மை அறியலாகும். இவை முதல் நீண்டு வருதலும் உண்டு.

²‘ஈதோளிக் கண்டேனல்.’

என்பது கலித்தொகை.

அது என்னுஞ் சுட்டுப் பெயரோடு உள் என்னுஞ் சொல் (வேற்றுமையுருபு) சேர்ந்து அதுள் என்றாகிப் பின்னர், அதோள், அதோள் என்று மருளியிருக்கலாமோ என ஐயம் உண்டாகின்றது. ‘இதோள்’ முதலியனவும் இவ்வாறாகும்.

சீவக சிந்தாமணியில்,

‘மற்றிதா³ தோன்றுகின்ற, சோலைசூழ வரையின்’ (1232)

என்னுமிடத்து இது என்னுஞ் சொல் வந்திருக்கலின், அதா என்னுஞ் சொல்லும் வழங்கியிருக்கும் என்று கருதுதல் கூடும். அதா இகா என்னுஞ் சொற்கள் அது இது என்னுஞ் சுட்டுச்சொற்களின் திரிபு என்று கொள்ளுதல் தரும். வடமலையாளத்தில், அது இது என்னுஞ் சொற்கள் அத இத என்று அகரவீற்றனபோன்று வழங்குகல் ஈண்டைக்கு அறியத்தக்கது.

¹ தம்முள் என்று வழங்குஞ் சொல்லை நோக்கின், தம்பின் என்பதுவே உண்மையான சொல் என்பது புலனாகும்.

² முல்லைக்கல். 17.

³ இகா என்பதைத் திசைச்சொல் என்று நச்சினூர்க்கினியர் எழுதியுள்ளார்.

இனி ஆங்கனம் ஈங்கனம் யாங்கனம் என்னுஞ் சொற்களை ஆராய்வோம் :
இச்சொற்கள்,

‘ ஆங்கனம் ’ ‘ ஆங்கனம் விரிப்பின் அளவிறந் தனவே
முதலியன பாங்குற உணர்ந்தோர் பன்னுங் காலை ’
(தொல். செய்யுள். 51.)

‘ ஆங்கனந் தணிகுவ தாயின் யாங்கும் ’ (நற். 322.)

‘ ஈங்கனம் செல்க தானென என்னை
யாங்கறிந் தனனோ தாங்கருங் காவலன் ’ (புறம். 208.)

‘ ஈங்கனம் வருபவோ தேம்பாய் துறைவ ’ (குறுந். 336.)

‘ யாங்கனம் ஒத்தியோ வீங்குசேலன் மண்டிலம் ’ (புறம். 8.)

‘ யாங்கனம் மொழிகோ ஒங்குவாட் கோதையை ’ (,, 49.)

என்று தொல்காப்பியத்திலும் பழைய செய்யுட்களிலும்,

‘ ஆங்கன மன்றியும் ஆயிழை கேளாய் ’ (மணி. 2:58.)

‘ ஆங்கன மன்றியும் அணியிழை கேளாய் ’ (,, 3:26.)

‘ ஆங்கன மாகிய அணியிழை இதுகேள் ’ (,, 11.:36.)

‘ ஈங்கனம் கணையிரு னெல்லை நீந்தினான் ’ (சீவக. 1942.)

‘ இங்கனம் இவர்க ளேக ’ (,, 1113.)

என்று பழைய காப்பியங்களிலும் வந்துள்ளன. இவையெல்லாம் எதுகைத் தொடையில் அமைந்திருத்தல் நோக்கத்தக்கது. இவை, பிற்காலத்தில் ஆங்கனம் ஈங்கனம் யாங்கனம் என்றும், அங்கனம் இங்கனம் எங்கனம் என்றும் மருவி வழங்கலாயின. ஆயின், நன்னூலார்,

‘ சுட்டியா எகர வினாவழி அவ்வை
ஒட்டி நவ்வும் முதலா கும்மே ’ (எழுத். 51.)

என்று சூத்திரஞ்செய்து, அங்கனம் முதலியவற்றை அமைத்தார். அதுவே காரணமாகப் பிற்காலத்தார் இம் மருஉவடிவங்களைக் கைக்கொண்டு தொல் வடிவங்களை அறவே கைவிட்டனர். நன்னூலார்கொள்கையின்படி அங்கனம் இங்கனம் உங்கனம் எங்கனம் யாங்கனம் என்பன அமையுமேயன்றி, ஆங் கனம் ஈங்கனம் என்பன அமையா. அவ்வாறாகவும், பழைய நூல்களிலேயே ஆங்கனம் ஈங்கனம் என்று எழுதிவரலாயினர். அதனால் இக்காலத்தில்

அச்சிற் பதிப்பிக்கோர். தொல்காப்பியத்திலேயே 'ஆங்கனம்' என்பதை 'ஆங்ஙனம்' என்று¹பதிப்பிக்கலாயினர். பிறநூல்களைப்பற்றிக் கூறுதல் ஏன்?

அங்ஙனம் என்பது நன்னூலார்கொள்கையின்படி, அ+ங்நம் என்று பிரிக்கப்படும். ஙகரம் மொழி முதற்கண் வருவதன்றென்பது தொல்காப்பியத்தாற் புலனாகும். இனி, ஆங்கனம் ஈங்கனம் என்பவற்றை ஆ+கனம், ஈ+கனம் என்று பிரிப்பின், கனம் என்பதன் பொருள் ஈன் டைக்குப் பொருந்தாது. ஆகலின், அவ்வாறு பிரித்தலும் அமைவதன்று. ஆங்கனம் என்பதை ஆங்கு+அனம் என்று பிரித்தல் அமைதி. அனம் என்பது தனம் என்பதன் மருஉவாகும். ஆகலின், ஆங்கனம் என்பது அத்தகைய தன்மை, அப்படிப்பட்ட தன்மை என்னும் பொருளில் முதற்கண் வழங்கி, பின்னர், அத்தன்மை என்னும் பொருளில் அமைவதாயிற்று என்று கொள்ளுகல் தரும். நன்கனம் (நன்கு+அனம்), செவ்வனம் என்பவற்றை நோக்கின், நிலைமொழியோடு அனம் என்பதுவே சேர்ந்துளது என்பது தெளிவுறும்.

இக்கூறியவற்றால், ஆங்கனம் ஈங்கனம் யாங்கனம் என்பனவே தொன்மொழிகள் என்பதும், அங்ஙனம் இங்ஙனம் யாங்ஙனம் என்பன மருஉமொழிகள் என்பதும், அதனால் அவற்றை அ+ங்நம், இ+ங்நம், எ+ங்நம் என்று பிரித்தல் பிற்காலத்து வழக்கே என்பதும் தெளிவாகும்.

பல என்பது தமிழில் பல பல்ல என்றும், மலையாளத்திற் பல என்றும், கன்னடத்தில் பலவு என்றும் தெலுங்கில் பலு என்றும், பல²சூயிமொழியில் ஹார என்றும் வழங்குகின்றது. ஹார என்பது பல என்பதன் திரிபு எனத் தோன்றுகின்றது. பகாரம் ஹகாரமாதல் கன்னடத்தில் வழக்கு. லகாரம் ரகாரமாதல் உள்ளதொன்றே. பல என்பது உயர்திணைப் பொருளைக் குறித்தற்கண் தமிழில் பலர் பல்லவர் என்றும், மலையாளத்தில் பலர் என்றும், கன்னடத்தில் பலர் பலவர் பலம்பர் என்றும், தெலுங்கில் பலுவுரு என்றும் வழங்கும். உயர்திணைப் பெயருக்கு அடைமொழியாகும்போதும் கன்னடத்திலும் தெலுங்கிலும் இவையே வரும். தமிழிலும் பலரசர் என்று வருதலே பழைய வழக்கு. பிற்காலத்தில், பல அரசர் என்று வருவதாயிற்று. அரசர் என்னும் உயர்திணைச் சொற்குப் பல என்னும் அஃறிணைச் சொல் அடையாதல் அமைதியன்று. இது கருதியே, நச்சினூர்க்கினியர்.³ 'பல் சங்கத்தார் பல் சான்றோர் பல்லரசர் என்றாற்போல்வன ரகரவீறும் அதன் முன்னின்ற அகரமும் கெட்டுப் பிற செய்கைகளும் பெற்று முடிந்தன' என்று எழுதுவாராயினர்.

¹ பவானந்தம்பிள்ளையவர்கள் பதிப்பிலும், பூமித், ரா. ராகவையங்காரவர்கள் பதிப்பித்த செய்யுளியலிலும் 'ஆங்கனம் விரிப்பின்' என்னுஞ் சூத்திரம் காண்க.

² A Grammar of the Kuyi Language. P. 77.

³ எழுத். 153. உரை.

சில என்பது தமிழில் சில சில்ல என்றும், மலையாளத்தில் சில என்றும், கன்னடத்தில் கெலவு என்றும், தெலுங்கில் கொன்னி என்றும், ¹சூயியொழியில் கொத்ஸெக என்றும் வழங்குகின்றது. கன்னடத்தில் வழங்குங் கெல என்பதன்

சில

திரிபே சில என்பது என்று கருதப்படுகின்றது. பல சில என்பவை பலவீன்பாலைக் குறிக்கும் அகர விசுதி சேர்ந்தவை; அவற்றின் முதனிலை பல் சில் என்னும் லகரவீறே. தெலுங்கில் வழங்குங் கொன்னி என்பதன் முதனிலை கெல என்பதன் முதனிலையாகிய கெல் என்பதன் திரிபாகிய கொல் என்பதாகும். சில என்பது உயர்நினைப் பொருளைக் குறிக்குமிடத்துத் தமிழில் சிலர் சில்லர் என்றும், மலையாளத்தில் சிலர் என்றும், கன்னடத்தில் கெலவரு என்றும், தெலுங்கில் கொந்தறு என்றும் வழங்கும். கன்னடத்திலும் தெலுங்கிலும் உயர்நினைப் பெயருக்கு அடையாக, முறையே, கெலவரு கொந்தறு என்பவையே வரும்.

பிற என்பது அஃறினைப் பன்மைப்பெயர். இஃது, அஃறினை யொருமையில் பிற்து என்றும், உயர்நிணையில் பிறன் பிறள் பிறர் என்றும் வருதலால் அநியலாகும். பிற என்பது கன்னடத்திலும் தெலுங்கிலும் 'பெற' என்று உளது.

பிற

இகர எகரங்கள் தம்முள் மாறுதல் பெருவழக்கன்றே?

இனி, எல்லாம் என்னுஞ் சொல்லை நோக்குகோம்: எல்லாம் என்னுஞ் சொல் மலையாளத்தில் இவ்வாறே வழங்குகின்றது; எல்லாம் என்னுஞ் தெலுங்கில் எல்லன் (எல்லனு) என்று நகரவீற்றகாய் சொல் வழங்குகின்றது. ² 'ஸர்வபர்யாயமான எல்ல என்னும் மொழி நகரவீற்றகாகிய அவ்யயம்' என்பதனால் இஃது அநியப்படும். கன்னடமொழியில், எல்ல என்னுஞ் சொல்³ நீண்டு எல்லா என்று வருதலும் உண்டு. இது,

³ 'ஸவநிஸிகும் எல்ல சப்தக்
கெவிகல்பதெ தீர்க்கவிதி'

என்பதனால் அநியப்படும். இஃது அஃறினை யொருமையில் எல்லது என்றும், ஆண்பாலில் எல்லம் (எல்லன்) என்றும், பலர்பாலில் எல்லர் என்றும் வரும்.

'எல்ல தேனிப்பாவசனமது' (ஸப்தமணி. 162.)

⁴ 'எல்லங்க மெல்ல தனமும, நெல்லெடெயொளம்'

⁵ 'எல்லரு மாகர்ணனாந்தி ரேம் சாகிகளே'

என்பன காண்க.

¹ A Grammar of the Kuyi Language. P. 77.

² பாலவ்யாகரணம். ஸந்தி. 24.

³ ஸப்தமணி. 186. 'எல்ல என்னுஞ் சொற்கு (ஸமாசத்தில்) நெடில் உறழ்ச்சி யாகும்' என்பது பொருள்.

⁴ ⁵ ஸப்தமணி. 162. உ-தாரணம்.

இவற்றை ஆராயும்போழ்து, எல்லாம் என்னுஞ் சொற்கு முதலிலை எல் என்பதுவே எனவும், அஃது எல்ல என்று வரும் எனவும், அதனோடு முற்றுப்பொருளாகிய அம் சேர்ந்து எல்லாம் (எல்ல + அம்) என்றாயிற்று எனவும் தோன்றுகின்றது. முற்றுப்பொருளில் உம் என்பதேயன்றி அம் என்பதுவும் கன்னடமொழியில் உளது.

1¹ அமு மெம்பிவேரடு மமர்கும்
ஸமுச்சயார்த்ததேர்ள்'

என்பது அறிக. தமிழிலும் பண்டு அம் என்பது முற்றும்மைப் பொருளில் வழங்கியது எனக் தெரிகின்றது.

2² பலாஅஞ் சிலாஅம் என்மனார் புலவர்'

என்பதில், பல + அம் = பலாஅம்; சில + அம் = சிலாஅம் என்று அமைந்துள்ளன. ஈண்டு அம் என்பது உம்மின் பொருளாகும். பலாஅஞ் சிலாஅம் என்பவற்றின் சொன்னிலை பல சில என்பன என்று உரையாளர் கூறியுள்ளனர். ஆகலின், பலாஅம் என்பது பலவும் என்றும், சிலாஅம் என்பது சிலவும் என்றும் பொருள்படும். ஆயின், பல + அம் = பலா(அ)ம் என்றாகல் கூடுமோ எனின், கூடும். மகாஅர் (மக + அர்), மராஅடி (மர + அடி), பராஅரை (பர + அரை) என்பனபோன்றவை காண்க. எல்லாம் என்னுஞ் சொல்லும் இம் முறையின் (எல்ல + அம்) அமைந்ததாகலாம். இனி, எல்ல என்பதனோடு பன்மையைக் குறிக்கும் மகரஞ் சேர்ந்து எல்லம் என்றாகி, அதுவே எல்லாம் எனக் திரிந்து வழங்கிற்று என்றல் அமையும். எவ்வாறாயினும், எல்லாம் என்பது பிரிக்கமுடியாத தனிச்சொல் அன்று என்பது தெளிவு. எல்லாரும், எல்லீரும், எல்லேமும் என்னும் மூவிடத்துப் பெயர்களை நோக்கின் இவ்வண்மை எளிதின் அறியப்படும். என்னையெனின்,

எல்ல + ஆர் (அவர்) + உம் = எல்லாரும்
எல்ல + ஈர் + உம் = எல்லீரும்
எல்ல + ஏம் + உம் = எல்லேமும்

என்று அமைந்துள்ளன. நிலைமொழி யீற்றுக் குறில் கெடுதல் உண்டென்பது மேலே விளக்கப்பட்டதன்றே? இனி, நிலைமொழி யீற்று மகரம் கெட்டு எல்லா என நின்று அமைந்தன எனக் கொள்ளினும் அமையும். நெடிலீற்றின் முன் நெடில் வரின், நிலைமொழி யீற்று நெடில் கெடும்.

செய்யான் = செய் + ஆ + ஆன்
செய்யீர் = செய் + ஆ + ஈர்
செய்யேம் = செய் + ஆ + ஏம்

1 ஸப்தமணி, 329. 'உம்மைப்பொருளில் அம், உம் என்னும் இவ்விரண்டும் வரும்.'

2 தொல். எழுத். கு. 213. ௬, இனம். உரைமேற்கோள்.

முதலிய எதிர்மறை வினைச்சொற்களின் அமைதியை நோக்கின், இவ்வுண்மை புலனாகும்.

எல்லாம் என்பது பலவின்பாற் பெயர். அஃது உயர்திணைக்கண் வருதல் தகாது; பலர்பாலுக்கு வரின் எல்லாரும் என்றாகி வரும்; தன்மைக்கண் வரின் எல்லேம் என்றாகி வரும். ஆனால், அஃற்றிணையை உளப்படுத்திக் கூறுந் தன்மைப் பன்மைக்கண்மட்டும் எல்லாம் என்பது வருதல் கூடும். இது,

1 'தன்னு ஞறுத்த பன்மைக் கல்ல
தூயர்திணை மருங்கின் ஆக்க மில்லை'

என்னுந் தொல்காப்பியத்தான் அறியப்படும். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் இவ்வாறு கூறி விலக்கியிருக்கவும், இச்சொல் பண்டைச் செய்யுட்களிலேயே பலர்பாலில் வழங்குவதாயிற்று.

2 'புல்லினத் தாயர் மகளிரொ டெல்லாம்
ஒருங்கு வினையாட'

3 'புலவ ரெல்லாம் திண்ணைக் கினரே'

என்பன காண்க. இவ்விடங்களில், எல்லாரும் என்று வருதலே அமைவுடையது. இத்தகைய இடங்களில், தெலுங்கிலும் புதுக்கன்னடத்திலும் முறையே, எல்லரூன், எல்லரு என்னுஞ் சொல்லே வரும்; எல்லன், எல்லவு என்னுஞ் சொற்கள் வாரா. தமிழிலும் இம்முறைப்படி வழங்குதலே தக்கதாகும்.

1 சொல். பெயர். 33.

2 கலி. 111.

3 புறம். 42.

அனுபந்தம்

[பக்கம் 34.]

‘எந்து யுகந்தரசரிதம
நந்தா னினகறியேபேழ்தெனல்லதெயுமத்
தொந்தம் பகெ நாமந்தொட
வந்தம்பரதிலக மெம்ப விஸ்ருதவனெதாள்’.

(ஆதி. 3. 82.)

‘முன்னபேழ்த நம்மிர்வர குருகளப்ப பிஹிதாஸ்ரவ பட்டாரக.’
(ஆதி. 3. 82. வசனம்.)

இவற்றில் நாம் என்பது முன்னிலையை உளப்படுத்தி வந்திருப்பது
காண்க.

[பக்கம் 40. தொடர்ச்சி]

உன் என் தன் என்பவற்றிற்கு எழுவாய்வேற்றுமையுருபு
கொடுத்து, முறையே அவற்றை நீ நான் தான் என ஆதேசமாக்கவேண்டும்
என்றும், நான் என்பதற்கு யான் என்பது ஆதேசம் என்றும், நாம் என்
பதற்கு யாம் என்பது ஆதேசம் என்றும், நீர்கள் என்பது நீயிர்கள் நீவிர்கள்
என ஆதேசமாகத்திரிதலும் உண்டு என்றும், நீர் என்பது நீயிர் நீவிர்
என ஆதேசமாம் என்றும், நாங்கள் என்பது யாங்கள் என ஆதேசமாம்
என்றும், உங்களை என்பது நங்களை என ஆதேசமாம் என்றும் வீர
சோழியம்¹ கூறும். இவை இலக்கண நெறிக்கும் மொழிநூலமைதிக்கும்
மாறா யுள்ளனவாகலின், பொருந்தாக் கூற்றுக்கள் என்று விடுக்க.

¹ வீரசோழியம். வேற்றுமை. 9 - உரை.

சொல்லகராதி

அ

- 'அஃது' முதலிய பெயர்—89
- அகநானூறு—46, 48, 81
- 'அதடு' முதலிய பெயர்கள்—93
- அதாஅன்று—88
- 'அதோ' முதலியன—116
- அதோள்—116
- அதோளி—116
- அப்பர் தேவாரம்—57
- 'அம்பர்' முதலியன—115
- அல—112
- அவ்வை—53
- அவ்வையார் தனிப்பாடல்—63
- அவந்திர்—92, 96
- அவு—54
- 'அற்று' முதலியன—112
- 'அன்று' முதலியன—111
- அன்ன வந்தான் ராமன்—108
- 'அனைத்து' முதலியன—113
- அந்தஹ—113

ஆ

- ஆ - படர்க்கையையும், ஈ - முன்
னிலையையும், ஏ - தன்மை
யையும் குறித்தல்—20
- ஆகள்—107
- ஆங்க—114
- 'ஆங்கண்' முதலியன—109
- 'ஆங்கனம்' முதலியன—117
- 'ஆங்கு' முதலியன—107
- 'ஆண்டு' முதலியன—110
- ஆண்பாற் பெயர்—91
- ஆதன்—93
- ஆதடு—93
- ஆதி புராணம்—34, 54, 122 -

- ஆந்தரபாஷா பூஷணம்—84 °
- ஆந்தரஸந்த சிந்தாமணி—21,
95, 97, 105
- ஆந்தரஸந்த சிந்தாமணி விமர்
ஸனம்—3
- ஆம் என்பதுவே பெயர் என்றற்கு
ஆதாரம்—31
- ஆலா—111
- ஆன் என்பது நான் என்
ருதல்—14

இ

- இசின்—55
- இகீர்—116
- இயற்பா—23
- இராமநாதபுரம்—64

ஈ

- ஈகள்—107 °
- ஈதோளி—116

உ

- உத்தரமார்க்க அணுகாடிகள்—33
- உத்தரமார்க்கம்—3
- உரையாசிரியர் (இளம்பூரணர்)—
109
- உல்ல—112

எ

- 'எல்லாம்' என்னுஞ் சொல்—119
- எவ்வை—53 °

ஏ

- ஏன் என்பதுவே முதலருவம்—15

ஐ

ஐங்குறுநூறு—25, 46, 49, 53, 68
ஐயன்—53
ஐ விகுதியின் உண்மைவடிவம்—52
ஐ விகுதியின் பொருள்—53

ஓ

ஓன் றன்பாற்பெயர் 'அது' முதலி
யன—88

ஔ

ஔ விகுதி—53

ஃ

ஃரியர்ணன் லிங்குவிஸ்டிக் னர்வே—
1, 5, 84

க

கண்டிகின் என்பதில் கிகரம் திரிந்
ததன் காரணம்—55
கண்டிகும்—68
கதாயுத்தம்—54
கம்பராமாயணம்—19, 56, 80, 81
கர்ணாக பாஷ்யபூஷணம்—2, 41
92, 114
கலித்தொகை—25, 39, 48, 80,
107, 111, 116, 121
கவிராஜமார்க்கம்—3, 33
கன்னடத்திப்பெயர் (பன்மை)—
26
கன்னடம் 'ஏன்'—104
கன்னட முன்னிகைப் பன்மை—69
கன்னடமொழியில் உளப்பாட்டுப்
பன்மையில் வேறுபாடு உள
தா?—32

கா

கால்ட்வெல் இலக்கணம்—2, 4, 6,
7, 9-13, 19, 20, 23, 24, 28,
31, 32, 35, 37, 38, 41, 44,

51, 58, 59, 62, 63, 65, 66,
67, 70, 71, 84, 87, 88, 89
91, 93, 94, 95, 106, 107,
109, 110, 111, 115

கால்ட்வெல் கருத்து—6, 66, 69
கால்ட்வெல் கொள்கை—44
கால்ட்வெல் கொள்கை (தன்மைப்
பெயர்க்கு மூலம் மா என்
றல்) அமையாமை—22
காவ்யாவலோகணம்—2, 92

கு

குண்டர்ட் மலையாள இலக்கணம்
—3, 6, 60, 73, 74
குமாரவ்யாஸ பாரதம்—54
குயிமொழி யிலக்கணம்—4, 28,
42, 43, 59, 60, 74, 84, 93,
97, 100
குருக் இலக்கணம்—1, 4, 5, 28,
30, 42, 43, 59, 60, 74, 85,
97, 100
குறள்—38, 49, 53, 81, 83
குறுந்தொகை—19, 31, 49, 53,
81, 117

கே

கேரளகௌமுதி—97
கேரளபாணினீயம்—19, 21, 23,
67, 71, 73, 74, 97, 106.
கேரளவர்ம ராமாயணம்—74
கே. வி. சுப்பையர்—37, 38
கே. வி. சுப்பையா கருத்து—13

கோ

கோவர்—6

கச

சங்கர நமச்சிவாயப்புலவர்—33, 39

கி

கிதியன்மொழி—12

சில—119

சிலப்பதிகாரம்—53, 103

சீ

சீவகசிந்தாமணி—25, 40, 63, 81,
102, 116, 117

சு

சுட்டின் அடியிற் பிறந்த சொற்
கள்—107

சுட்டு—97

சுட்டுப்பெயர்—83

சுட்டுப்பெயரின் ஆராய்ச்சி—88

சூ

சூளாமணி—25, 26, 57, 83

டா

டாக்டர். P. S. சுப்பிரமணிய ஸ்ரீராம்
ந்ரியாரவர்கள்—83

த

தமிழ் 'அந்த'—114

தமிழ் 'எவன்'—103

தன்மைப் பன்மைப்பெயர்—25

தன்மைப் பன்மைப்பெயரின்
ஆராய்ச்சி—31

தன்மைப் பன்மை வினைமுற்று
விருதிகள்—38

தன்மைப்பெயரிற் சேர்ந்திருக்கும்
உயிர் ஆகார ஏகாரங்கட்கு
இடைப்பட்ட ஒலியினது—13

தன்மைப்பெயரிற் சேர்ந்திருக்கும்
உயிர் ஆகாரம் என்பார்க்கு
உன்ன ஆதாரம்—17

தன்மைப்பெயரிற் சேர்ந்திருக்கும்
உயிர் ஏகாரமே—19

தன்மைப்பெயரிற் சேர்ந்திருக்கும்
உயிரெழுத்து யாது?—9, 17

தன்மையில் அம்விருதிக்கு முற்
பட்டது அன்விருதி என்றல்
அமையாமை—22

தன்மையொருமைப் பெயர்—2

தன்மையொருமைப் பெயரின்
ஆராய்ச்சி—17

தனது—88

தக்பிணமார்க்கம்—3

தி

திணைப் பாகுபாடு—95

திராவிடம் ஒழிந்த பிறமொழிகளிற்
காணற் தொடர்பு—11

திராவிடவினத்து மொழிகள்—1

திருமாலை—19

திருவிருத்தம்—57

து

துவ்விருதியின் பொருள்—92

துரு—28

துரு இலக்கணம்—18, 21, 28,
28, 41, 58, 71, 72, 74, 84,
97, 100

துருமொழிப் பன்மைப்பெயர்—71

தே

தெலுங்கில், தன்மையொருமைப்
பெயர் உருபேற்கு முறை—18

தெலுங்கின் பன்மைப்பெயர்—36

தெலுங்கு 'அந்த'—114

தெலுங்கு 'ஏயி'—103

தெலுங்குப்பெயர் (பன்மை)—27,
58

தெலுங்குப்பெயர் 'நீவு'—51

தெலுங்கு 'வாடு, வீடு'—91

தோ

தொடர்புடை வினாப்பெயர்—102

தொல்காப்பியம்—25, 26, 36, 40,
45, 46, 48, 49, 50, 52, 55,
57, 61, 62, 65, 68, 78, 82,

83, 88, 90, 97, 99, 102,
108, 109, 114, 116, 117,
118, 120, 121

தொல்காப்பியனார்—33, 36, 38,
64

தொல்காப்பியனார் கூற்று—45, 61
தொன்மையது யானா, ஆனா?—6

தோ

தோற்றுவாய்—1

ந

நச்சினூர்க்கினியர்—39, 48, 116,
118

நற்றிணை—26, 49, 117

நன்கனம்—118

நன்னூல்—2, 26, 31, 38, 39, 40,
46, 50, 52, 57, 80, 117

நன்னூலார்—33, 38

நா

நாங்கள் யாங்கள் என்பவற்றில்
கள் விகுதி—36

நாம் என்னும் பெயர்—32

நாம் யாம் என்பவற்றின் மகரம்—
35

நாய்ச்சியார் திருமொழி—25

நான் என்பதற்கும் யான் என்ப
தற்கும் உள்ள தொடர்பு—7

நான் என்பதன் பழையஒலி ந்யான்
என்பது—15

நான் என்பது ஞான் எனத் திரி
தல்—21

நான் என்னும் பெயர்—23

நி

நிருபதுங்கள்—3

நீ

நீம்—58

நீயிர்—64

நீய்—51

நீயிர் என்பதன் அமைதி—62

நீர் என்னுஞ் சொல்—63

நீயிர் என்னுஞ் சொல்—64

நீன் என்பதன்கண் உள்ள நகரம்
—48

நீன் என்பதில் 'ன்' விலக்கப்பட்ட
தன் காரணம்—49

நு

நுவ்வை—49

ப்

ப்ரஹுயி இலக்கணம்—42, 43,
59, 60, 75, 85, 97, 100

ப்ரௌடவ்யாகரணம்—37, 73

ப

படர்க்கைப்பெயர்—73

படர்க்கைப்பெயரில் 'து' சேர்
தல்—92

பல—118

பலர்பாற்பெயர்—96

பலவிற்பாற்பெயர் 'அவை முத்தவி
யன்'—89

பழமொழி—24

பழைய வழுவும் நான் என்பதா,
யான் என்பதா?—6

பன்மைப்பெயர் ஏம் என்பதுவே
—31

பஸ்ரவபுராணம்—54

பா

பாணினீயம்—79

பாரதம் (கன்னடம்)—34, 35

பாரதம் (தெலுங்கு) 3, 54, 112

பாலவ்யாகரணம்—3, 27, 37, 41
58, 84, 119

பாஷாநைஷத சம்பு—3

பி

பிரயோக விவேகம் உரை—62
பிரயோக விவேகமுடையார்
கூற்று—61
பிற—119

பு

புறநானூறு—19, 26, 31, 48, 53,
65, 117, 121

பெ

பெண்பாற் பெயர்—95
பெரிய திருமொழி—19, 26
பெருங்கதை—40, 102

பே

பேராசிரியருரை—49

போ

போப்பு—6

ம

மஞ்சரீ மகரந்த வ்யாக்யானாசிரி
யர்—33
மணிமேகலை—68, 114, 117
மயிலைநாதர்—33
மராஅடி—88
மலையாளம் 'எந்து'—104
மலையாளப்பெயர் (பன்மை)—27
மலையாளப் பன்மை—71
மனமு என்னும் பெயர்—37
மனுசரித்ரம்—103
மஹாபாரதம் (மலையாளம்)—74
மஹாமஹோபாத்தபாய ஆர். நர
சிம்மாசாரியரவர்கள்—35

மி

மின் விகுதி—66
மின் விகுதியின் அமைதி—67
மின் விகுதியின் ஆராய்ச்சி—67

மீ

மீரு என்பதன் அமைதி—70
மீரு என்பதன் ஆராய்ச்சி—70
மீரு என்னும் பெயர்—69

மு

முன்னிலைப் பன்மைப்பெயர்—57
முன்னிலைப் பன்மைப்பெயரின்
ஆராய்ச்சி—61
முன்னிலைப் பன்மைப்பெயரின்
தொல்லுருவம் யாது?—61
முன்னிலைப் பன்மை விகுதி—65
முன்னிலையசை 'இதும்'—68
முன்னிலையசைச்சொல் 'சின்'—55
முன்னிலை யொருமைப்பெயர்—40
முன்னிலை யொருமைப்பெயரின்
ஆராய்ச்சி—44
முன்னிலை யொருமைப்பெயரின்
தொல்வடிவம் யாது?—44
முன்னிலை யொருமை விகுதி—51
முன்னிலை யொருமை வினையிற்
களும் இன்—45

மே

மேழு என்பதன் முதலிலுள்ள மகர
மும் எண்ணக் குறிப்பது—37

மோ

மோ விகுதி—67

யா

யான் நான் இரண்டும் தொன்மைய
—7

யான், நான் முதலிய வற்றின்
இறுதி எகரம்—9

யோ

யோக்க—105

ரா

ராமசரிதம்—58, 66, 71
ராமஸ்வாமி ஐயரவர்கள் L. V. —
83

ல

லக்ஷ்மணராய வ்யாஸாவளி—15,
16, 17, 37
லக்ஷ்மணராவ் கருத்து—15
லக்ஷ்மணராவ்காரு—37

லீ

லீலாதிலகம்—89

வ்

வ்யாகரணமித்ரம்—84, 97

வ

வடமொழியில் தொடர்புடை
வினாப்பெயர்—105
வழக்கின்கண் முன்னிலைகிணையிற்
காணும் 'என்' வினா—47

வி

வினாப்பெயர்—99
வினாப்பெயர்களிற் சேர்ந்திருக்கும்
உயிர் ஏகாரம்—104
வினாப்பெயரின் ஆராய்ச்சி—102
வினையெச்சத்தில் உள்ள 'இன்'
வினா—47

வீ

வீரசோழியம்—122

வே

வேட்டுரி ப்ரபாகர ஸாஸ்த்ரியார்
—91, 96

ன

னகரம் பால் காட்டுவதன்று—10

ஸ

ஸப்தமணிதர்ப்பணம்—2, 19, 26,
27, 39, 41, 69, 79, 83,
92, 97, 99, 110, 113, 119,
120

ஸப்தாதர்ஸம்—41, 57

ஸப்தாஸூஸாணம்—2

ஸ

ஸந்தி—96

ஸி

ஸித்தாந்த கௌமுதி—79

A

A Grammar of the Kuvi Language—118, 119

D

Dravidic Studies I—91
Dravidic Studies II—4, 13, 14,
24

H

History of Kannada Language
—26, 35

S

Studies in Dravidian Philology
—91, 94

T

Tl. Aryan affinities of Dravidian
Pronouns—78

